Fantastic Club

CORNELIU OMESCU

PLANETA FĂRĂ MEMORIE

EDITURA ALBATROS

Fantastic Club

CORNELIU OMESCU

PLANETA FĂRĂ MEMORIE

Jurnalul unei adolescente
născută în Cosmos

Să ne gîndim la stele, galaxii,
călătorii și să sfidăm imposibilul.
Dar să ne gîndim și la
fragilitatea ființei umane
și la nevoia de solidaritate
pentru a supraviețui în
timp, pentru a dura și desăvîrși
opere demne de măsura rațiunii
cu care sîntem înzestrați.

AUTORUL

Pe planeta Lostany ploua.

Doi cosmonauți tropăiau prin noroi. Apa șiroia pe căștile lor și luneca grăbită de-a lungul costumelor argintii. Deodată, unul din ei se împiedică într-o șină și, după ce își regăsi echilibrul, înjură cu năduf.

Celălalt se opri și clătină din cap.

Trebuia să oprim mai aproape de navă, se mulțumi el să spună. *Mai avem mult de mers, doctore Hans ?*

Cîțiva pași, mormăi acesta prin cască. *Din cauza ploii, nu vezi nava.*

Dar luminița de colo ?

Care ? Aha ! Ai ochi buni, doctore George. E chiar nava noastră.

Grăbiră pasul. Curînd, prin vălul de ploaie, distinseră silueta unei nave în formă de fus, lungă de o sută de metri și înaltă cam de treizeci. Zăcea pe cîmpul desfundat ca o uriașă țigară de foi cenușie. Un singur hublou era luminat. După cîțiva pași, doctorul Hans se împiedică iarăși. De astă dată, căzu de-a binelea în noroi.

Te-ai lovit ? întrebă doctorul George. *Zău că nu te înțeleg,* adaugă el văzîndu-l că scutură din cap, *se pare că nu-ți cunoști „moșia". Eu sînt cel abia sosit, dumneata cel care se împiedică !*

Sînt mort de oboseală, se scuză doctorul Hans. *Vezi toate astea ?* Lovi cu piciorul armătura de metal în care se încurcase. *Totul s-a dus dracului. Nu-ți venea să crezi, nu ? Avem nevoie de cel puțin cinci ani ca să facem ordine pe Lostany. E de lucru, doctore George, berechet...*

Ciudat cataclism, doctore Hans, ciudat...

...Două ore mai tîrziu, tolăniți comod în fotoliile din salon, cei doi bărbați își sorbeau ultimele picături de ceai verde.

Doctore George, mîine facem o recunoaștere și am să te pun în temă. Azi, sînt prea obosit pentru o discuție. Culcă-te în cabina puștoaicei, că tot stă liberă de la o vreme încoace.

În cabină, doctorul George descoperi un caiet în sertarul noptierei. După ce îl răsfoi, înțelese că e jurnalul intim al unei adolescente. Îi plăcu scrisul drept, energic, dar tensionat de neliniști.

Să-l citească sau nu ? Aterizase cu emoții și un vuiet în tîmple îl ținea încă încordat. Nu avea somn. După ce privi plictisit ecranul întunecat și răscoli un maldăr de videocasete vechi uitate alături, omul suspină, înhăță înciudat caietul și începu să citească...

Pămîntul nu răspunde

19 februarie...

Mîine vom ateriza !

Sînt foarte nerăbdătoare. Am auzit multe despre această planetă, patria răposaţilor mei părinţi. De cînd mă ştiu, mereu mi s-a spus, pe diferite tonuri, că aşa-şi-pe-dincolo, *CÎND-NE-VOM-ÎNTOARCE-PE-PĂMÎNT*...

De nerăbdare, sînt deosebit de emoţionată. Mereu îmi ies scîntei din păr şi atmosfera din cabina mea se ionizează insuportabil. Aş putea să recurg la cîteva exerciţii de relaxare, dar agitaţia nu-mi dă voie. Mă simt „în al nouălea cer“ — cum ar fi scris un povestitor în urmă cu cinci sute de ani. De fapt însă, eu sosesc din al nouăzeci şi nouălea cer !

Tanti Ada susţine că am intrat într-o fază critică a dezvoltării mele : ies din pubertate şi intru în adolescenţă, abia acum, la şaisprezece ani ! Abia acum ! Să nu pufneşti de rîs ? Eu însă, prefer să tac şi nu-i spun că, de patru ani, am şi intrat. Ţîfnoasă şi îndărătnică, niciodată blîndă, se leagă de orice îi spui şi ţine să aibă monopolul adevărului în ciuda unor lucruri ce sar în ochi. Ce, nu-mi vede sînii ? Cum însă nu merită să o contrazici, tac şi gata. Mă crede o fetiţă prostuţă, total dezinformată în problemele de sexologie. Nu ştie, săraca de ea, că am asimilat întreg conţinutul informaţiilor pe această temă, stocate în computerul-bibliotecă al navei noastre. Uneori se simte datoare să mă „educe“ şi încearcă să-mi explice diferite probleme elementare. Le cunosc eu bine şi nu am nevoie de teorii prudente demonstrate cu argumente incomplete sau cu metafore stîlcite. Cînd mi-a spus că *barza* nu e chiar barză, ci un fel de... *polen*, am crezut că leşin — aşa o poftă de rîs mă apucase : auzi la ea, bine că n-a luat-o de la începutul lumii ! Dacă ar şti că am vizionat, cu ani în urmă, toate

casetele de inițiere, cred că ar face o criză de isterie. Mai ales că e gravidă și, chiar cînd nu are hachițe, își face. De obicei, prefer să schimb subiectul și o las să creadă despre mine ceea ce poftește. Chiar și în problema *berzei*. Nu-mi plac discuțiile în contradictoriu. Toată istoria omenirii e plină cu relatarea divergențelor de opinii între generații. E și normal să fie așa. Da, am și eu opiniile mele, dar detest cearta. Ca să mi le clarific și să le confrunt cu viața, tac și mă folosesc de acest jurnal. E dreptul meu să gîndesc ce vreau sau ce pot ; am dreptul să-mi păstrez gîndurile limpezite dinăuntru.

Se pare că vom avea dificultăți la aterizare. Unchiul Dan e foarte neliniștit. De șaizeci de ore nu a ieșit din camera de comandă și nu a închis ochii. Încearcă să ia legătura cu Pămîntul, dar nici un cosmodrom nu răspunde. O tăcere cam suspectă. E adevărat că aparatele noastre din sistemul de comunicații extragalactice au stat sigilate timp de douăzeci de ani, dar de ce nu ni se răspunde ACUM ? Instrucțiunile misiunii noastre ne obligaseră să ținem aparatele sigilate pînă la întoarcere. Numai în caz de forță majoră sau alarmă de extremă urgență, s-ar fi putut scoate sigiliile. Acum, după ce se încheiase misiunea noastră pe minuscula planetă Ikadia, poftim, iată și surpriza la care nu ne-am fi așteptat. Toate aparatele funcționează normal, dar unchiul Dan lansează zadarnic apeluri către toate indicativele terestre prevăzute in cod. Pămîntul tace. Unchiul Dan se îndîrjește. Pămîntul nu răspunde. De șaizeci de ore sîntem derutați. Sperăm că peste un minut sau peste zece, vom primi un răspuns. Sperăm, sperăm. Dar Pămîntul tace.

Ce s-o fi întîmplat ? Asta ne roade pe toți trei.

Unchiul Dan are două ipoteze : ori s-au modificat, în absența noastră sistemele de telecomunicații ; ori s-a întîmplat o catastrofă.

Tanti Ada în schimb, e convinsă că nu are importanță motivul pentru care aparatele *deocamdată* nu recepționează răspunsul. E foarte sigură că va naște pe Pămînt, într-o maternitate nou-nouță, deoarece vom ateriza fără nici un incident mai deosebit...

Mie însă, îmi vine să cred că pămîntenii au uitat de misiunea noastră sau, mai rău, ne apropiem de cine ştie ce altă planetă. Calculatoarele noastre funcţionează şi ele perfect, dar e suficientă cea mai simplă eroare ca să fim în drum spre o altă galaxie...

Nici nu vreau să mă gîndesc la perspectiva, plauzibilă. a unei rătăciri. Doresc mult, mult de tot, să ajung pe planeta bieţilor mei părinţi şi să rămîn acolo, nedezlipită. Eu sînt născută în această navă, într-un punct al spaţiului ale cărui coordonate le-am şi uitat, în timp ce ne aflam în drum spre Ikadia. Totuşi, Pămîntul e patria mea. Părinţii mei s-au născut pe Pămînt, acolo au crescut şi au învăţat să fie oameni înainte de a pleca spre necunoscut. Ei nu se întorc cu noi pentru că au pierit într-un accident. Se odihnesc, plutesc, mumificaţi, în vidul dintre două stele. Mă întorc eu în locul lor, plină de un imens dor de Pămînt.

Mă încearcă şi dorinţa năstrușnică de a umbla desculţă pe Pămînt. Acolo, dacă nu e nevoie de costume de protecţie, nu e nevoie nici de cizmele astea. Acolo, pot umbla desculţă oricînd, pentru ca existenţa mea să pară, în sfîrşit, sigură şi reală. Sînt foarte hotărîtă să nu mai plec niciodată în spaţiu. Nu mă atrage necunoscutul şi detest capcanele pline de perfidie ce se află presărate prin întregul Univers. Cînd voi avea copii, nici pe ei nu-i voi lăsa să plece. Ajunge că părinţii mei au plecat şi nu s-au întors.

Planeta părinţilor mei, sînt convinsă de asta, mă va modifica mult. În primul rînd, mă voi înţelege clar pe mine însămi. Vreau să ştiu ce am luat de la tata şi de ce nu seamăn cu mama. Pentru asta nu am nevoie de videocasetele cursurilor de genetică, ginecologie sau psihologie. Am nevoie de o înţelegere senzorială şi una extrasenzorială. Trebuie să fac o baie în valurile oceanului pline de spumă ; trebuie să-mi umplu plămînii cu vînt şi să muşc o rafală de ploaie ; trebuie să-mi îngrop trupul în nisip, să simt sub piept un troian de zăpadă sau să mă ciupească de faţă un soare torid ; trebuie să gust ţărîna, iarba şi coaja de copac. Cred că, doar astfel, mă voi descoperi şi voi înţelege CINE sînt eu şi DE CE sînt aşa CUM sînt. Nici o ştiinţă nu te poate ajuta să descoperi asta. Numai simţurile tale, imperfecte, complicate şi pline de multe necunoscute, numai

simțurile și ceva dincolo de ele. te pot ajuta. Și mai am nevoie de ceva ca să-mi definesc identitatea în raport cu întregul Univers străbătut. De dragoste am nevoie. Doar acolo, pe Pămînt, am eu șanse să o întîlnesc. Acolo mă voi elibera. Aici sînt intr-o colivie, ferecată bine.

Sper că nu ne-am rătăcit. Prin hublou se vede Pămîntul. Dacă am ajuns, de ce nu răspunde ? E cea mai ticăloasă dintre tăceri.

2.

Si noaptea se lasă, grea.

21 februarie...

Am aterizat fără incidente. Soarele încă nu răsărise și dimineața, mohorîtă și cețoasă, ne-a oferit un peisaj care îți vîră un frig amar în stomac. Am rămas cu senzația că am înghițit un cub de gheață.

Toată ziua nu ne-am mișcat din navă. După o lungă tăcere, am auzit prima voce omenească în difuzoare Prima și singura. Omul ne-a privit din monitoare cu ochii dilatați și ne-a sfătuit să nu ieșim fiindcă ne riscăm viața. Numai la asta nu m-aș fi așteptat : să sosim cu bine, dar să fim obligați să rămînem în navă ! Parcă am fi pe o planetă străină plină de pericole necunoscute și nu acasă, pe Pămîntul nostru. Turbez, nu altceva !

Dacă veți ieși, veți muri ! ne-a prevenit omul. *Așteptați-mă. Nu vreau să împărtășiți soarta camarazilor mei !*

Cele ce se întîmplă în exterior, ne-au dat de gîndit abia mai tîrziu. Altfel, curioși, nerăbdători, am fi dat buzna afară, bineînțeles că fără costume de protecție. Asta ne-ar mai fi lipsit !

Ne aflăm în mijlocul unui teren negru, desfundat. Scurtă vreme după convorbirea care ne prevenise să nu ieșim, a început să bată vîntul. Un vînt cu totul altfel decît unul cunoscut de unchiul Dan. Vîntul acesta împroșca nava cu mici bucățele de metal, în valuri, la intervale nere-

gulate. Asta ne mai lipsea, tocmai acum ! Uf ! Lovită de șuruburi, cuie și piulițe, carcasa navei zornăia sinistru. Auzeam prin difuzoare vîntul acesta cu strîngere de inimă. Obișnuită cu zdrăngănitul meteoriților, nu m-am speriat. Dar eu cunosc din benzile noastre alte sunete pentru curenții de aer. Sunt cu totul alte sunete : melodioase sau furioase, calme sau ghiduțe ca un șuierat printre dinți, ca răsuflarea unui om uriaș. Ceea ce am auzit eu însă, nu este vîntul de pe Pămînt ; e un fel de scrîșnet de sticlă pisată între dinții unui fierăstrău, e ceva nefiresc și rău : este vocea vîntului magnetic. Pe terenul din jurul nostru, zac înfipte haotic în sol diferite piese metalice mari, aduse altă dată de forța unui uragan magnetic de o putere impresionantă. Roți, șine, armături, carcase, grinzi, obiecte metalice grele — toate, parcă le-ar fi scăpat din poală, în joacă sau în bătaie de joc, o fetiță uriașă, neglijentă și răutăcioasă. Acum, tăria vîntului e slabă și scade încet. Pe noi însă, ne-a îngrozit altceva. Nu vocea vîntului — cînd auzisem atîtea voci în spațiu, una mai terifiantă decît alta, chiar la adăpost. Ne-a îngrozit situația de afară...

Echilibrul magnetic al planetei s-a răsturnat brusc, ne explicase omul situația. *Astfel că POLII MAGNETICI ȘI-AU SCHIMBAT SENSUL LINIILOR DE FORȚĂ. Între timp, furtunile magnetice s-au rărit și potolit, dar activitatea curenților vagabonzi mai poate fi periculoasă. Vîntul de astăzi, poate că e printre ultimele răbufniri...*

L-am văzut și eu pe pămîntean, doctorul Hans, în ecranul pupitrului de telecomunicații din camera de comandă. E un bărbat cărunt, bărbos, slab ca un schelet. După cîte am înțeles, se află la o distanță de cîteva ore de noi, dar nu poate veni decît mîine. Plîngea în timp ce ne implora să nu părăsim nava. Convorbirea a fost scurtă, fiindcă omul nu avea suficiente rezerve de energie. Sărmanul, arăta jalnic.

La noi, e o atmosferă de înmormîntare. Mi-e și milă să mă uit la unchiul Dan. Ce-o fi în sufletul lui, nu știu. Ce găsesc într-al meu, mi-ajunge. În schimb, tanti Ada e mai nepăsătoare ca oricînd. Zace în cabină și stă cu nasul în ecran. A găsit niște videocasete romanțioase din vremea preistoriei filmului și se distrează. Cu toate că sînt niște

copii ale unor producţii pe celuloid, cu imagine plană, se pare că îi plac foarte mult. Nu ştiu ce o fi găsit în aceste poveşti siropoase. Două dintre ele, *PE ARIPILE VÎNTULUI* şi *FEMEIA NISIPURILOR*, cred că le-a vizionat de cîte zece ori la rînd. Pentru ce — nu ştiu. Am îndrăznit, la un moment dat, s-o întreb dacă vrea să-i caut şi altceva.

Voi, tineretul, habar n-aveţi ce-i arta ! m-a repezit dînsa. *Mai bine ai tăcea pînă îţi ajunge mintea la cap.*

Fireşte, ca de obicei, *eu-tineretul* — am tăcut. Ca să n-avem vorbe. Nu-i de glumit cu dînsa. Nici altă dată, nici acum. Mai ales acum. Trebuia s-o fi apucat durerile de vreo cîteva zile, dar pînă azi... nimic. Oare de ce nu naşte ? Eu cred că are un băiat. Crede şi dînsa la fel. Repetă mereu : *numai bărbaţii sînt atît de comozi şi întîrzie în toate*. Pare foarte sigură de sine şi de vîntul de afară nici că-i pasă ; parcă n-ar auzi zornăitul, surîde a taină cînd şopteşte : *de astă dată, acasă, pe Pămînt, în deplină siguranţă, nu mai dau cu greş*. Ceea ce s-a întîmplat afară — n-o interesează. Principalul este că va naşte acasă pe Pămînt şi *nu undeva în Univers, cu groaza de ciocniri în suflet, zgîlţîită de „harabaua" ce se dă de-a tumba printre meteoriţi şi „deşeuri"*. În privinţa asta, o înţeleg : s-a întors. Mă mir însă că nu are chiar nici o emoţie, la vîrsta ei de patruzeci şi cinci de ani, după cele patru naşteri ratate. Se simte în deplină siguranţă pe Pămînt. Eu, nu ştiu ce să zic, dar numai sigură nu mă simt. Ba mai mult, mereu mă sîcîie gîndul că nu sîntem pe Pămînt şi am ajuns altundeva, la naiba. Mă sîcîie gîndul, dar tac.

Nava e înconjurată de o nemişcare mohorîtă, nefirească. Altfel, cu totul altfel, credeam că se va înfăţişa planeta părinţilor mei. Altfel o ştiu şi din imaginile vizionate. Ceea ce văd prin ferestre sau prin hublouri, mă întristează. Sînt puţin cam descurajată de urmările cataclismului. Aş vrea să fiu mai dîrză. Nu-s. Mi-e ruşine şi...

În dreapta navei, la răsărit, dincolo de dealuri, se zăresc crestele munţilor printre negurile ceţoase, înnăbuşitoare. În stînga, nu departe, trebuie să se afle marea văzută din zbor, prin hublou, înainte de aterizare. O fi acolo marea, dar nu o pot zări din cauza unor coline. Totul este cenuşiu, crispat, urît, apăsător. Măcar de ar ninge ! În filme am

văzut ninsori frumoase și copii îmbrăcați în hăinuțe viu colorate. Mi-a plăcut să-i văd cum zburdă printre fulgii mari și pufoși. Visasem, adeseori, că vor sosi zile cînd are să-mi vină vremea să devin mamă și să trăiesc pentru copiii mei ; visasem că mă voi juca în zăpadă cu ei. Oare nu-mi visasem prea multe ? Aici și acum e iarnă, dar parcă Pămîntul nostru nu mai este ceea ce știam eu că trebuie să fie. Iar oamenii, nu se văd nicăieri. Unde-s oamenii ?

Da, există un oraș, la miază-noapte de noi. Un oraș pustiu și părăginit. Cu ochiul liber nu-l putem zări : se află la cinci mile de noi. În ecranele noastre, nimic nu mișcă. Furioasă, m-am îndîrjit și am stat trei ore cu ochii în telemetru. Am văzut clădirile orașului căzute în paragină, cu zidurile năpădite de petele diforme imprimate de igrasie, mucegai și mușchi. Nici o mișcare. Nici o lumină. Unde au dispărut oamenii ? Ce s-a întîmplat cu ei și cu minunata noastră civilizație ? Doctorul Hans nu a avut răgaz să ne dea amănunte. Să fi pierit oamenii ? ! Chiar toți — e imposibil. Pîndim zadarnic un singur om sau măcar o altă vietate. Peisajul e dezolant și noaptea se apropie. Aș vrea să ies, să fug spre orașul din zare, să-i pipăi zidurile, să caut urmele pașilor unei ființe vii. Nu-mi vine să cred că totul e o iluzie. Vreau să ies, vreau să mă și conving că poate fi. Dar trebuie să aștept pînă mîine lămuririle doctorului. Pînă vine — un veac întreg.

Totul mi se pare un fragment de coșmar. Asta să fie, oare, planeta părinților mei ? Nu, planeta lor era alta, cu totul alta...

Tristețea care mă copleșește, imensă, e un abis negru care tremură în mine și îmi topește puterea. Parcă înadins, toate sînt împotriva mea și negurile ne învăluie chinuitor de încet. Ah, de-aș zări măcar umbra unui om, undeva în zare, trecînd într-o clipă ! Dar nimic nu se mișcă, nimic. Și noaptea se lasă, grea.

Nu vreau să plîng. Nu vreau.

Trebuie să găsesc în mine mai multă putere, mai mult calm. Într-o zi, știu că voi fi fericită. Pentru asta, întîi, astăzi trebuie să fiu tare. Poate că lucrurile nu sînt atît de tragice, cum mi se par. Poate, dar urăsc noaptea care se lasă.

3.

Un munte de plumb.

25 februarie...

Astăzi am avut o zi agitată și bogată în probleme. Sînt plină de gînduri și sentimente pe care nu știu cum să le mai transcriu. Cuvintele mi se par prea sărace și nici timp să caut să le sudez cum aș vrea, nu am. Pe deasupra, sînt istovită. Nu-mi simt nici fibrele, nici gîndurile. Doar sufletul pîlpîie. Trebuie să respir, adînc, adînc...

Da. A trecut și ziua de azi. N-o pot scăpa din jurnal, trebuie s-o cuprind. Aș vrea să nu scap nici o nuanță. Să încerc, poate reușesc.

Primul eveniment : dimineață a sosit doctorul Hans. Mă aflam la bucătărie cînd a sosit și m-a strigat unchiul Dan. Doctorul are un vehicul mic și caraghios pe care, cum l-am văzut, l-am și botezat OUL. Cînd am ajuns eu în hol, omul trecuse deja prin camera de decontaminare și își dezbrăcase costumul de protecție. E mai înalt decît unchiul Dan, dar e un pic mai scund decît mine (eu sînt o lungană deșirată, aproape cît era tata de înalt) și pare bine legat pentru vîrsta lui. Proaspăt ras, nu mai pare chiar atît de bătrîn și uscat. Doar ochii munciți îi sînt adînc înfipți în orbitele vineții. În ecran, arătase jalnic ; acum e un bătrînel simpatic.

Bună dimineața, domnișoară ! mi-a zîmbit cu mîna întinsă.

M-am fîstîcit. Aveam solzi de pește pe mîini, de la bucătărie. În grabă, m-am șters de fundul pantalonilor. Era primul om din afara lumii mele pe care îl puteam pipăi. În prima clipă, era să întind mîna cu palma în sus, cam așa cum te-ai grăbi să prinzi ceva ce stă să cadă. Asta fiindcă noi, în navă, nu ne dăm mîna. Cu o smucitură, mi-am corectat gestul în aer. Mîna lui e rece, puternică și aspră de parcă i-ar fi cumva străină de trup și luată cu împrumut.

Dar restul echipajului ? s-a uitat în jur. *Sînteți numai trei ?*

Restul echipajului. Am fost cinci, dar tata și mama... Da, sîntem numai trei, acum. Mi s-a uscat gura și am înghițit în sec.

Mă scuzați, vă rog, l-am ocolit eu. *Trebuie să prepar dejunul. Într-un sfert de oră sînt gata. Unchiul Dan o să vă povestească totul și o să vă prezinte nava...*

Apoi, la bucătărie, mi s-au umezit ochii. De la ceapă.

Dejunul nostru, compus din alimente naturale, l-a entuziasmat. De cîteva luni, se hrănea numai cu comprimate și hrana sintetică din rezerva de supraviețuire. Carne de pasăre, de porc sau de pește nu mai mîncase de cînd rămăsese singur. Faptul că bazinul nostru de 120 m.c. e plin cu pești, îl făcea să chiuie de bucurie. Cît despre rezervele de vegetale din containerele umplute cu recolta obținută pe Ikadia, le găsea imense. Doar sera în care cultivăm zarzavaturi a găsit-o cam modestă pentru *necesitățile viitoare.* Părerea lui este că trebuie să transformăm nava într-o seră, pentru ca să existe rezerve suficiente în ziua cînd vor începe să sosească și echipajele altor misiuni spațiale. Nu putem prevedea cîți ani de claustrare ne așteaptă. Ne trebuie rezerve cît mai mari.

Nu putem prevedea, sublinie doctorul Hans, *cît timp va rămîne această planetă inospitalieră pentru noi. Desigur, solul se va decontamina treptat, dar cînd ? Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate... Nu putem risca să repetăm soarta celorlalți...*

Părea că ascunde ceva.

Doctore, l-am interpelat eu, *dacă această planetă este Pămîntul, atunci de ce spui „această planetă" ? Și unde-s oamenii ?*

Întîi, m-a asigurat grăbit și cam stăruitor că sîntem chiar pe Pămînt și aparatele noastre funcționează perfect. Apoi ne-a vorbit despre urmările cataclismului asupra oamenilor. Subiectul îl necăjea.

L-am ascultat uluită, neîncrezătoare. Oamenii nu au pierit, așa cum mi s-a părut mie. Trăiesc, dar și-au pierdut memoria. Era de necrezut, dar el susținea că și-au pierdut complet memoria, în urmă cu nouă sau unsprezece ani, odată cu modificarea suferită de cîmpul magnetic al planetei. Se pare că fenomenul s-a produs în urma erup-

ţiilor solare. Se pot formula şi alte ipoteze, aceasta pare cea mai sigură.

Şi-au pierdut complet memoria, complet ? Aşa cum ai şterge o bandă magnetică ? Imposibil.

Imposibil ? În univers totul e posibil. Ai să-i vezi, domnişoară.

Nu, doctore, am protestat. *Nu-mi vine să cred.*

Ai să-i vezi şi ai să mă crezi.

După o pauză grea, doctorul Hans ne-a încredinţat că oamenii şi-au pierdut şi memoria, şi personalitatea. Sînt pur şi simplu sălbatici ca nişte copii crescuţi de animalele din junglă. Nu poţi găsi nici un om normal printre ei, ci numai animale cu chip de om sălbăticit în ultimul hal. Au rămas cu cîteva instincte primare : frica, foamea, sexualitatea şi, uneori, instinctul de turmă, alteori cel de haită. Folosesc drept armă tot ce pot înhăţa în momentul luptei, dar nu poartă asupra lor obiectele de care s-au folosit. Vara pasc iarbă sau mănîncă fructe. Iarna, trăiesc din junglă. Nu poţi găsi nici un om normal printre ei, ci au fost asemeni nouă înainte de cataclism.

Aici, am fost întrerupţi de al doilea eveniment care mi-a umplut această zi de pomină. Prin interfon, tanti Ada mă chema cu o voce cam neliniştită, lipsită de obişnuitul ei ton autoritar. I-am lăsat pe bărbaţi în sufragerie şi am fugit la dînsa.

Zăcea în pat, asudată, cu ochii holbaţi. Am înţeles imediat.

E timpul ? am întrebat-o. *Mă duc să-l aduc pe doctorul Hans.*

Nu, fetiţo, ridică mîna slăbită şi îşi muşcă buzele. *El e doctor de maşini, nu de femei. Îţi spun eu ce trebuie să faci. Ei, bărbaţii, acum nu au ce căuta aici. Nu-i de nasul lor. Am să te învăţ...*

Dar eu ştiu tot ce trebuie ca să te ajut. Am parcurs de cîteva ori videocasetele din secţia de ginecologie a bibliotecii noastre. Nu îmi dădeai dumneata voie, dar uite că acum îţi prinde bine.

Zău ? a suspinat şi a dat din cap. *O dată în viaţă, îmi este şi mie bun la ceva nonconformismul tău blestemat. Uf, afurisito.*

16

Am pregătit în grabă cele necesare. După semne, mă puteam aștepta la o naștere intempestivă. Cînd tanti Ada mi-a spus, în răgazul scurt dintre contracții, că a auzit prin interfon povestea doctorului și a avut un șoc, am fost convinsă că trebuie să mă grăbesc. Și n-am greșit deloc.

Mă temusem de trei neșanse : complicații cu fătul, traumatisme pentru lehuză și de neîndemînarea mea. Din fericire, am avut noroc. Tot din fericire, eram informată asupra tuturor detaliilor din videocaseta interzisă. Am reușit să fiu și calmă. Totdeauna cînd altcineva are nevoie de tine, ești mai calm. Am reușit să tai și să leg cordonul ombilical fără să-mi fi tremurat mîinile. În toate m-am descurcat, de parcă aș fi avut de lucru cu două păpuși : una mare și una mică.

E băiețel. Congestionat, scofîlcit, aproape chel.

Acum, tanti Ada se odihnește vegheată de bărbați. Eu însă, moașa de ocazie, nu pot aținpi. Abia acum resimt șocul și retrăiesc amănuntele neplăcute. Vor trece multe zile pînă le voi uita. Nașterea nu-i un spectacol, cum nici moartea nu-i. Am trăit s-o învăț și pe asta.

Mă enervează că îmi tremură degetele, abia acum. Și tremură bine. Recunosc în mine ecoul fricii de a nu greși, frica pe care mi-o dominasem atunci. Aș vrea să-i domin și ecoul. De ce ecoul e mai puternic ?

În urechi, mai aud orăcăitul caraghios al băiețelului și, curios, începe să mi se pară obsedant ca o melodie prea des auzită. Oare de ce ?

Mă copleșesc și gîndurile despre oamenii sălbăticiți. Viitorul îmi apare nesigur și aspru, plin de imagini de coșmar. Încerc să corectez aceste imagini. Prea mă hărțuiesc gîndurile astea.

Visez ? — atunci trebuie să visez ceva frumos. De exemplu, un mijloc de a-i ajuta pe oameni și de a supraviețui și noi pînă după decontaminarea naturală a solului. Nu putem lăsa să se piardă milenii de acumulări, de perfecționare a ființei umane, de construcție și deschidere de drumuri spre spațiile vaste ale Universului. Nu am găsit nicăieri în Spațiu o altă civilizație asemeni nouă. Știu că există și alte ființe raționale dar n-am luat contact cu nimeni. Nici misiunea noastră, nici altele — după cîte

știu pînă în prezent. Nu putem, tocmai din acest motiv, să ne bizuim decît pe noi înșine. Ar fi o crimă să lăsăm cultura și știința noastră să se stingă ca o lumînare răsturnată de uraganul unui cataclism neprevăzut. Trebuie să-i salvăm pe oamenii sălbăticiți și să le redăm indentitatea inițială. Va trebui să găsim procedeul potrivit și să ne grăbim. Timpul lucrează în defavoarea lor. Sînt prea vulnerabili, nu pot rezista prea mult în condițiile în care trăiesc acum. Au fost decimați de animale, de boli, de foame, de vitregiile naturii. În mod sigur au pierit mai mult de jumătate. Trebuie să-i smulgem din starea de sălbăticie, înainte de a fi distruși de agresiunea mediului. Trebuie, firește că trebuie... Dar, cum ?

În ce lume va trăi copilul sosit astăzi între noi ? Tot claustrat în mediul artificial din navă ? Nu va respira niciodată aerul Pămîntului ? Mă apasă un sentiment nou : răspunderea, un munte de plumb.

Răsuflu adînc și tremur, istovită.

4.

Belmondo și Belami.

1 martie...

Nu am avut timp pentru însemnări consecvente. S-au întîmplat multe, între timp. Am fost și ocupată cu tanti Ada care de ieri a început să umble. O lehuză și un sugar îți dau bătaie de cap : scutece și ceaiuri pentru copil, răbdare și mîncare pentru mamă.

Cu numele băiatului, a ieșit un circ întreg. Tanti Ada era pentru ADAM. Toți am fost împotrivă. Nu ne convingea dînsa că un băiat trebuie să aibă un nume care să înceapă cu A, neapărat. Și nici cu o altă vocală Așa că i-am căutat un alt nume.

Unchiul Dar a propus numele de Noe. Îl găsea mai literar. A mai adăugat o întreagă teorie despre nava noastră pe care a botezat-o *arca zburătoare*. A vorbit și despre un *potop* magnetic și a susținut că în arca noastră

se află depozitată cultura vie a omenirii și aici, în noi, supraviețuiește rațiunea. Doctorul Hans i-a adus aminte faptul că în spațiu se mai află mii de supernave cu oameni care vor rîde de lipsa noastră de modestie. S-au certat un ceas pe această temă și, cînd am pus la vot numele de Noe, unchiul Dan a pierdut.

Doctorul Hans a propus numele unui mare conducător, ca să-l predestinăm carierei ce-l așteaptă. Tanti Ada a protestat că nu vrea să-l vadă conducător și a adăugat că nu noi o să-i hotărîm profesiunea, ci o să-și descopere singur vocația. Totuși, accepta ideea unui nume ilustru. Ne-am repezit la bibliotecă. Toate numele găsite la secția „oameni celebri", ne-au cam deziluzionat. Doctorul s-a fixat la CEZAR, dar nimeni nu a fost de acord. Unchiul Dan a propus atunci că dacă și eu voi da greș, să tragem la sorți — ca să nu iasă scandal.

Mie nu-mi venise în minte decît numele unui străvechi actor din secolul douăzeci, cam urîțel, dar foc de simpatic, actorul meu preferat : BELMONDO. Abia am deschis gura, că s-au pus pe un rîs homeric și m-au bombardat cu investive. Nu le-a fost destul că m-au făcut desuetă, romanțioasă și dezorientată, dar a trebuit să mai adauge și ofensa că sînt *NECOAPTĂ pentru o decizie atît de importantă*. De ciudă, n-am vrut să le răspund, nici să caut alt nume. Iar la tragerea la sorți ce a urmat ca să-i învăț minte, am trișat ca să iasă Belmondo și... a ieșit.

Fețele lor dezamăgite m-au amuzat și am descoperit că răzbunarea e foarte plăcută și poate spăla sentimentul apăsător pe care ți-l lasă o jignire pe care nu ai meritat-o.

În registrul de bord, am scris imediat numele Belmondo. S-au supărat că m-am grăbit și nu am așteptat o nouă tragere la sorți. În semn de protest față de rezultatul tragerii, fiecare îi zice acum băiatului pe numele cu care ar fi dorit să-l boteze. Sper că vor renunța la capriciul ăsta, altfel au să-l aiurească pe băiat atunci cînd va începe să judece. Uneori, nu-mi pot stăpîni rîsul atunci cînd, în jurul mesei, se vorbește despre Noe, Adam, Cezar, cînd știu că e vorba de Belmondo !

Unchiul Dan și doctorul Hans sînt plecați acum la nava doctorului pe care s-au apucat s-o transforme în seră.

Lucrează cîte 48 de ore, apoi vin să-şi ia provizii proaspete. Uneori, ar fi bine dacă ar zăbovi mai mult şi nu s-ar fîţîi încoace şi încolo cu vehiculul doctorului, *Oul*, care o fi mititel dar consumă energie destulă. Unchiul Dan ştie că stăm nu prea strălucit cu rezervele de energie, dar mereu vrea să-şi vadă băiatul : l-a apucat *amokul de tată.*

În plimbările lor, *Oul* a fost atacat o singură dată, cu pietre, de un grup de oameni care doborîseră un mistreţ şi acum se ospătau din carnea lui. Probabil, i-a iritat că sînt deranjaţi în timpul banchetului şi au protestat în legea lor. Poate s-au simţit în pericol, poate au vrut să atace şi *Oul* fiindcă nu le ajungea mistreţul, mai ştii ?

Ieri AM VĂZUT PRIMUL OM SĂLBATIC. Se apropia de navă într-o fugă împleticită. Nu-l urmărea nimeni, dar fugea de parcă l-ar fi hăituit cineva. Venea dinspre oraş, epuizat şi congestionat. Ajuns lîngă navă, şi-a căutat un adăpost şi s-a pitit lîngă o protuberanţă a navei, chiar sub geamul sufrageriei. Pe braţul stîng avea o tăietură lată, dar nu şi adîncă. Sîngera puţin şi a început să-şi lingă rana.

Mi s-a făcut milă de el. Aş fi vrut să ies, să-i administrez nişte antiseptice şi să-i aplic un bandaj. Tanti Ada mi-a smucit costumul de protecţie şi a spus că sînt o nebună care vrea să se lase mîncată de un canibal, ba mai mult : vreau s-o pun pe dînsa în pericol.

N-am avut încotro. Timp de două ore l-am privit prin geam. El nu ne putea zări fiindcă sticla argintie se afla coborîtă. Mi se strîngea inima de mila lui. Se ghemuise, zgribulit, în zdrenţele ce atîrnau pe el anapoda, fără să-i ascundă goliciunea. Era tînăr : cel mult douăzeci de ani. Părea adaptat vieţii în sălbăticie. Nu-l stingherea nici barba rară şi lungă ca un fuior de cînepă, nici pletele soioase ce-i cădeau peste piept şi omoplaţi de parcă ar fi purtat o capă cu glugă. Stratul gros de murdărie ce-l acoperea, cenuşiu şi brăzdat, era deprimant. Unghiile picioarelor erau lungi, zgribulit, în zdrenţele ce atîrnau pe el anapoda, fără să-i din teacă. Cele de la mîini erau scurte şi tocite, probabil roase. Muşchii picioarelor, deosebit de puternici, trădau un bun alergător — un om pentru care şi fuga e un mijloc de luptă. Braţele nu părea să le fi folosit nici pentru

muncă manuală, nici pentru eforturi speciale. Avea însă un obraz de o frumusețe antică. Ochii nu am reușit să-i văd. Cum își lingea brațul ca un cîine rănit, m-am gîndit că poate are și privirea de cîine.

Într-un tîrziu, tanti Ada s-a mai muiat și, înduioșată vag, a zis că noi două nu putem păți nimic dacă, așa cum îi propusesem eu, i-am expedia niște mîncare. Doar că asta mi-a zis-o după ce l-a alăptat și adormit pe Belmondo.

Mi-e groază, a încheiat dînsa, *cînd mă gîndesc la soarta micului meu Adam. Cînd îl văd pe sălbaticul ăsta, îmi vine să cred că, la nevoie, ar fi și canibal, mîncător de copii. Mai că-mi vine să îl omor. Dar e și el un fel de om. Arată însă groaznic. Poate, dacă l-aș omorî, m-aș răcori, m-aș liniști. Dar să omori un om... Bine, hrănește-l.*

Am așezat o bucată zdravănă de pulpă de porc împănată pe un pat de salată și i-am adăugat, în loc de garnitură, cîțiva morcovi cruzi scoși din container. Tanti Ada m-a certat că am început să desigilez containerele cu recolta de pe Ikadia. I-am răspuns că tot n-avem cui să le predăm, așa că putem să le mîncăm și, în afară de asta, misiunea noastră s-a încheiat : am ajuns pe Pămînt fără să le fi atins pe drum.

Ca să-i expediez farfuria, am folosit unul din orificiile de evacuare de lîngă el. Farfuria, în cădere, i-a atins brațul rănit. Speriat a sărit în sus și a înhățat un drug de fier ce zăcea alături. Prin difuzorul ce ne lega de sunetele din exterior, l-am auzit cum scoate un răcnet de amenințare. Ne-a trecut un fior la auzul lui. Nici nu cred că aș putea transcrie direct onomatopeea.

După ce a iscodit în jur, sălbaticul s-a convins că e singur. A mirosit farfuria și a gustat un morcov. Puțin mirat, dar liniștit, s-a pus pe înfulecat. Repede și hulpav, părea că înghite pe nemestecate. La sfîrșit, a încercat să rontăie farfuria de plastic — de parcă ar fi avut de-a face cu un biscuit — dar s-a lăsat păgubaș, sătul și fericit.

Venirea unor nori întunecase cerul. Curînd, a început să ningă rar. Umbra navei noastre nu părea un adăpost care să-l mulțumească. După ce s-a foit printre fulgii rari, s-a ridicat și a pornit spre oraș. Pe drum, s-a întors și a măsurat îndelung nava noastră. Era prea departe ca să-i văd ochii, măcar acum. M-am îndreptat spre ecranul unui telescop,

dar pînă să-l reglez, sălbaticul nu ne mai privea. A înhățat un drug de fier înconvoiat la un capăt, l-a potrivit pe umăr în chip de ciomag și s-a lansat într-o alergare ușoară, sprinten. Curînd, prin perdeaua de fulgi ce se îndesau, a dispărut din ecran. În urma lui, a rămas doar cortina de văluri albe.

Două ceasuri mai tîrziu, o ninsoare ca în visele mele, așternuse cu covor de zăpadă gros de cîteva degete. Cuprinsă de entuziasm, nu-mi puteam stăpîni strigătele de bucurie. Deci, pe Pămînt. mai ninge totuși ! Se întunecase și am pornit reflectoarele ca să mă joc : plimbam lumina în ritm de vals uitat, printre fulgii pufoși ce se legănau dansînd, atrași de pămînt ca fluturii de lumină.

Unchiul Dar și doctorul Hans au sosit abia azi în zori, lihniți de foame. După ce le-am preparat o masă copioasă, m-am întors repede în pat și am dormit pînă la prînz ! N-aș fi crezut că o mare bucurie poate să mă obosească în halul ăsta, dar uite că mă doborîse. La prînz, încă parcă-parcă aș mai fi moțăit un pic.

Ce rău îmi pare că nu m-am sculat mai devreme ! În jurul navei se văd și acum semicercurile unor urme lăsate de o pereche de picioare desculțe. Cineva ne-a dat tîrcoale ! Știu cine a fost ! Cînd le-am văzut, am dorit să ies imediat, să pornesc prin zăpadă pe urmele lăsate de el și să-l găsesc. Poate rana i s-a infectat, poate e flămînd, poate a avut o altă încăierare sau mai știu eu ce necaz. Nu se văd pete de sînge și asta mă bucură, dar totuși vreau să-l revăd ca să mă conving că n-a pățit nimic. Din păcate, nu am voie să ies. Toți trei spun că e prea periculos. Și cînd mă gîndesc că are nevoie de medicamente, de hrană și de îmbrăcăminte, mi se strînge inima. Nu am încotro : trebuie să aștept pînă vine încoace și să-i expediez prin orificiul de evacuare o hrană amestecată cu medicamente și ceva de îmbrăcat, măcar un halat lung și gros. Oare va ști să-l îmbrace ? Sper că atîta minte o să-i vină.

E tîrziu și mîine vreau să mă trezesc devreme, ca să-l pîndesc pe sălbaticul meu. Ce-ar fi să-i dau un nume simplu și, de cîte ori vine lîngă noi, să-l hrănesc și să-i strig numele ? I-aș crea niște reflexe condiționate care l-ar lega de navă și, poate, l-aș domestici...

Oare va reveni ? Dacă a revenit o dată, de ce nu și altă dată ? Așa că hai să-l botez, deocamdată. Un nume care i s-ar potrivi, ar fi, să zicem... BELAMI. Nu știu dacă o să-i placă, dar are trei vocale într-o succesiune ușor de reținut : E-A-I. O să-l învețe repede. o să-i fie simplu. Sper, încetul cu încetul, să-i cîștig prietenia și, de aceea, m-aș bucura să-i placă numele ce i l-am ales.

Te aștept, Belami. Vom fi prieteni, nu-i așa ? La revedere Belami !

5.

Ești om ? Ești animal ?

2 martie...

Iarăși urme. Aceleași. Belami, nicăieri. Stau și mă gîndesc la el. Îmi dau seama de ce : vreau să-l fac om, să-mi redevină egal. Nu știu de ce mi-a venit dorința de a încerca o astfel de riscantă aventură, dar am o senzație care îmi dă încrederea că pot reuși. Știu că creierul său e ca o bandă de magnetofon ștearsă, dar sper că nu s-a deteriorat și o pot *reimprima cu informații noi*, într-un timp nu prea lung.

Sînt nerăbdătoare să-l văd, să-l încerc, să-l studiez, ca să caut apoi o metodă. De-ar veni mai repede și de nu s-ar ascunde mereu ! Uf, Belami ! De ce îmi pui răbdarea la încercare ? Îmi dai tîrcoale și dispari și nu-mi dai voie să verific : ești om ? ești animal ? se mai poate realiza din tine un egal de-al meu ? Vreau să știu asta cît mai repede. Dacă ești om, ne vom înțelege mai ușor, vom încerca să reînveți tot ceea ce ai uitat, tot ceea ce trebuie să știe un om. Dacă ai devenit atît de animal încît nu se poate găsi calea spre întoarcerea ta, atunci am să te dresez, vei sta cu noi și voi avea grijă de tine ca de un frate infirm — numai să nu te știu în halul ăsta, pîndit mereu de moarte. Dar nu cred că ești un animal, ci doar un suflet bolnav, căruia i s-a stricat puțin mașina memoriei, din uzina creierului. Cataclismul magnetic e de vină și n-o să

vină altul care, spontan, să-ţi redea memoria. Totul trebuie reparat de noi doi, împreună. Mă voi ocupa de tine, omule...

Recitesc rîndurile şi mă mir de mine. Mi se întîmplă ceva.

6.

Frica de vise.

3 martie...

A mai trecut o zi fără Belami. O zi care mi-a pus la încercare şi voinţa, şi răbdarea. În aşteptarea lui Belami, îmi trec prin cap idei nenumărate şi îmi fac speranţe pe care, după două ore cel mult, le descopăr şubrede, nesigure, simple iluzii. Mi-am poruncit să fiu lucidă şi raţională. Din avalanşa de idei care mă torturează, trebuie să selecţionez punctele unui plan realist. Un plan pentru găsirea, cîştigarea, îmblînzirea şi recuperarea lui Belami. El trebuie să redevină om. Trebuie neapărat şi cît mai repede. Sînt nerăbdătoare să-l găsesc. Mi-e frică să nu i se fi întîmplat ceva, tocmai acum. Mă gîndesc şi la posibilitatea că nu se va întoarce niciodată cine ştie din ce alte motive. De exemplu, s-ar putea întîmpla să nu-i fi priit mîncarea, cu toate că a hăpăit-o cu o plăcere de care nu m-am îndoit. Poate e obişnuit numai cu carne crudă şi pulpa împănată să-i fi produs o indigestie. Fiecărui om, flora bacteriană din traectul digestiv îi joacă altfel de feste... Dar atunci, ale cui au fost urmele în zăpadă ?

Acum, nu mai sînt urme în zăpadă. Soarele a topit zăpada şi cîmpul din jur e desfundat şi mlăştinos. Nici vorbă de vreo urmă în noroiul fluid. Spre seară, iată, s-a pornit o ploaie cu rafale lungi. Sînt singură cu tanti Ada şi, dacă ar veni Belami, cred că i-aş da drumul înăuntru, în taină, într-un colţişor călduros, într-o cabină goală. E sălbatic, dar nu cred că ne-ar mînca, dacă i-aş pregăti o cină copioasă din cruditătile cu care s-a obişnuit. Tanti Ada, cînd îl face canibal, vorbeşte aiurea, ca să nu tacă sau ca să-şi simtă vocea plină de inflexiuni autoritare. Mi-e

tare milă de Belami ăsta. Cine știe pe unde hoinărește prin ploaie, prin vînt, dîrdîind de frig și lihnit de foame. Zadarnic am răscolit rafalele de ploaie cu reflectoarele. Nici o mișcare, nicăieri. Probabil că e departe și nu are cum să vadă lumina. O fi în orașul părăsit, într-un cartier poate mai puțin părăginit, în căutarea vreunui colțișor uscat. Sau, poate, și-a găsit un adăpost și nu a văzut luminile : stă pitit acolo.

Tanti Ada e nervoasă din cauza tăcerii bărbaților. Nu avem vești de la seră — asta o roade. Nu are de ce să fie îngrijorată : bărbații s-au dus acolo ca să lucreze nu ca să stea la taclale. Am sfătuit-o să nu-și facă probleme degeaba, dar s-a răstit la mine și apoi a bombănit toată ziua, de la pianissimo la fortissimo, și iar d-a capo. Totdeauna știe să se auto-întărîte, în loc să se relaxeze la momentul potrivit. Din cauza nervilor pe care și-i face, laptele nu-i cum trebuie și Belmondo are iarăși crampe la stomac. Și pușt iul protestează...

Nu vreau să mă culc. Am început să am un soi de coșmare în serie, dominate de scene violente. Mă trezesc transpirată și ingrozită, după o singură oră de coșmar. Întîi, îmi schimb pijamaua leoarcă, apoi mi-e frică să adorm și încep să mă sufoc, iar inima mi se zbate în piept ca o năpîrcă într-un sac prea strîmt. Reușesc, în cele din urmă, să mă prăbușesc în somn, dar lunecînd dintr-un gînd într-un vis care devine confuz ca să se limpezească în groaza unui nou coșmar. Și povestea continuă de la punctul unde m-am trezit, pînă la punctul în care nu voi mai putea suporta și mă voi trezi încă o dată. N-am pățit așa ceva niciodată. Trebuie să-mi obosesc trupul cu exerciții fizice, ca să-mi liniștesc gîndurile. Poate că nu mi-ar strica o plimbare prin ploaie, dar nu am voie să ies. Iar dușul, nu ajută la nimic. Visez și transpir de parcă aș fi condamnată la moarte. De fapt, am fost omorîtă pînă acum în cîteva zeci de feluri. Oare, mă așteaptă undeva un pericol de moarte ?

Niciodată nu mi-a încercat sentimentul de singurătate despre care am auzit atîtea. Eram plină de preocupări mărunte, utile, confortabile. Acum însă, am început să am coșmare și insomnii. Și nu e bine deloc... Ah, de n-aș fi

apucat să-l văd pe Belami ! Adeseori, sînt plină de imaginea lui, minute în şir. Apoi descopăr în carnea mea un vid şi un frig nesfîrşit — frigul ce desparte stelele între ele. Apoi, tremur, transpir şi milioane de furnici de ghiaţă îmi umblă prin carne şi prin oase.

Hotărît lucru, trebuie să fac ceva. Trebuie să ies din navă. Mîine chiar, voi pleca în căutarea lui Belami. Trebuie să-l găsesc, ca să-l pot ajuta. Numai dacă voi reuşi să-l ajut, mă eliberez de tot acest zbucium şi de aceste blestemate friguri rele. Nu-mi pasă de primejdii. Ştiu că sînt absurdă, după logica Adei, dar n-am încotro : în mine e o altă logică. Mereu spune despre mine că acţionez iraţional. Eu cred că nu tot ce face omul e dictat de raţiune. Nu întotdeauna poţi fi sigur că voinţa ascultă de raţiunea ideală ; voinţa nu are o singură logică şi, cîteodată, este chiar în afara sistemelor logice cunoscute. Cred că asta mi se întîmplă mie cînd vreau să ies din navă şi să înfrunt, afară, mediul ostil împotriva căruia sînt pregătită şi protejată doar de mijloacele noastre tehnice. Aş vrea să mi se întîmple altceva, dar nu se mai poate.

Ceva curios : am descoperit în mine o nouă personalitate a mea. Nu o cunoşteam, nu eram pregătită să fiu atît de repede dominată de impulsurile acestui nou, necruţător şi dureros ALT-EU ce dormita în mine. Poate că e normal să vreau să plec mîine în căutarea lui Belami. Absurd e doar faptul că voi pleca, dar nu există nimic absurd în univers. Iar ceea ce mi se va întîmpla, nu va fi deloc absurd : va fi o simplă întîmplare. Asta e.

De ce, Belami, de ce nu vii tu încoace ? Ar fi aşa de simplu şi aşa de bine. Toate s-ar rezolva pentru tine şi eu aş putea să fac tot ceea ce trebuie să fac pentru tine. Ţi-aş pregăti o baie după duşul ultrasonic, ţi-aş tăia ghearele, ţi-aş rade fuiorul acela caraghios de barbă, nu te-aş tunde dar te-aş îmbrăca în hainele rămase de la tatăl meu. Ţi-aş pregăti o masă, ţi-aş pune videocasete, am asculta muzică şi m-aş strădui să te învăţ toate lucrurile pe care le-ai uitat în acel cataclism blestemat. Oh, cîte nu aş putea face pentru tine, ca să redevii om ! Apoi, cu tine şi prin tine, i-am salva pe toţi cei cărora moartea le dă tîrcoale şi oamenii de poimîine vor moşteni totul intact.

Of, ce obosită sînt. Dar mi-e frică să dorm. Mi-e frică de vise.

Nu aş fi crezut niciodată că în sufletul meu poate încăpea atîta durere, neputinţă şi nesfîrşit.

7.

Atingere prin sticlă

4 martie...

N-am părăsit nava. N-a mai fost nevoie. A venit el singur şi a zăbovit cîteva ore lîngă navă.

Îmi pregătisem, de dimineaţă, costumul de protecţie şi propulsorul portativ. Umplusem la maximum rezervorul, cu o cantitate ce mi-ar fi asigurat o autonomie de zbor de treizeci de kilometri. Luasem şi cinci cartuşe de decolare. Îmi pregătisem, pentru orice eventualitate o armă — un dezintegrator cu patru duzini de jeturi. Ştiu să ţintesc foarte bine, am mîna sigură şi ochii buni, dar nu voiam să ucid : mă gîndeam că trebuie să mă apăr dacă nu voi avea încotro. Nu-mi doream nici un soi de confruntări ; doream să dau de urma lui Belami şi să-l aduc la navă. De atîta aşteptare plină de îndoieli, mă săturasem. Eram datoare să acţionez şi altă soluţie nu găsisem...

Pindeam ora cînd tanti Ada îl alăptează pe Belmondo, ca să mă îmbrac şi să trec prin sala de decontaminare, dincolo, afară. Mă străduiam să fiu calmă şi priveam, din sufragerie, cîmpul desfundat ce urma să-l străbat în zbor cu propulsorul portativ. Eram puţin furată de gînduri şi tocmai renunţasem să mai privesc peisajul, cînd m-am simţit fixată de o pereche de ochi pătrunzători.

Era el, Belami. Se lipise cu tot trupul de sticla incasabilă şi cu braţele desfăcute, încerca să înlăture obstacolul, să treacă prin geam, să mă cuprindă. Iritat, începu să rîcîie sticla cu unghiile şi s-o izbească puternic cu pumnii, coatele şi genunchii. Nu avea nici o şansă de a traversa bariera ce ne separa, bariera pe care n-o înţelegea.

M-am apropiat. Imediat, s-a potolit. Parcă intimidat, s-a retras un pas. În ochii lui albaștri a licărit o lumină scurtă și caldă. Încet, ca să nu-l sperii, am întins mîna și am lipit podul palmei de sticlă. Am zîmbit și i-am făcut semn să mă imite. M-a înțeles. După ce și-a lipit palma murdară pe sticlă, am mutat mîna și am început să rîd. Aveam chef de joacă. Eram bucuroasă că venise singur.

Caraghios mai era ! Pletele lui ca o capă și fuiorul de cîlți ai bărbii, mă amuzau teribil. E adevărat că zdrențele ce atîrnau pe el nu-i ocroteau pielea învinețită și nu-i ascundeau goliciunea, astfel încît murdăria lui inspira milă. Dar pe mine mă distra cel mai mult barba lui. Cum să nu rîd ? Cum să nu-mi ardă de hîrjoană ?

Un timp, ne-am jucat așa, căutînd să ne atingem mîinile pe sticlă. Deschisesem difuzoarele dinspre exterior și-l auzeam ce sunete scoate în timp ce-mi vînează palma. Rîdea și el, cu gura pînă la urechi și scotea cîte un *hi-hee !* — de parcă l-ar fi gîdilat cineva.

Plictisită de acest joc, m-am gîndit că ar trebui să-i dau ceva de mîncare. Am adus două farfurii și am început să mănînc din una, în fața geamului. Întîi s-a mirat, apoi a început să se agite. Mă privea cum mănînc, saliva îi luneca de-a lungul bărbii și întindea mîna, rugător, spre cea de-a doua farfurie. I-am făcut un semn liniștitor și i-am expediat-o prin tubul de evacuare de sub geam. A tresărit cînd farfuria a căzut și, după o scurtă ezitare, a mirosit mîncarea. Ochii lui blînzi, ochii unui cîine mîngîiat, îmi cerură aprobarea să mănînce. O singură clipă dură această expresie ; foamea era mai puternică. Începu să înfulece...

Poștă bună, Belami ! i-am strigat și el tresări, apoi mă privi în timp ce repetam urarea. Înțelesese ceva, dar își văzu de mîncare. La sfîrșit, încercă iarăși farfuria cu dinții și o zvîrli scîrbit.

Afară parcă se întîmplă ceva, fiindcă Belami ciulea urechile nervos. Deodată, mîrîi scurt și o luă la fugă. Două minute mai tîrziu, dispăruse. Și nu se mai întoarse...

Seara, unchiul Dan și doctorul Hans, întorși de la seră, mi-au spus că n-ar strica să încerc să-i cîștig prietenia. Dacă reușesc să-l dresez puțin mai bine decît pe un cîine sau delfin, tot ar fi un început. După părerea lor însă,

numai foamea îl aduce lîngă navă. A fost hrănit de două ori și va reveni în mod sigur de cîte ori nu va găsi altă hrană.

Fii cuminte, fetițo, și unchiul Dan m-a amenințat cu degetul. *Nu cumva să faci prostia să-l lași să intre în navă. E în stare să vă mănînce. Nu poți ști niciodată la ce te poți aștepta de la el.*

Eu nu cred însă că Belami e chiar atît de periculos. Ochii lui spun cu totul altceva despre el. Este el un om sălbăticit, dar e totuși din același soi de carne ca și noi, de om.

Gîndul că numai foamea îl aduce încoace mă cam întristează. Mă consolez cu speranța că îl voi putea dresa, încet-încet, pornind de la hrana ce i-o voi da și continuînd cu învățarea unor cuvinte în joacă. Doresc foarte mult să-l întorc înapoi la rațiune și civilizație, ca să-l fac egalul meu. Trebuie să redevină om, trebuie. N-o să-mi fie ușor, dar...

8.

Obiect de cercetare

11 martie...

De o săptămînă, Belami vine în fiecare zi. Am început să mă înțeleg cu el printr-un întreg sistem de semne și gesturi, pe care le însoțesc cu fraze simple și clare. E un elev harnic și destul de inteligent. Cu ajutorul interfonului, l-am învățat să pronunțe primele cinci cuvinte. Sînt înciudată că nu vrea sau nu poate învăța mai multe. Aș vrea să evolueze mai repede, mai spectaculos, dar e nevoie, totuși, de răbdare. Deocamdată, pronunță clar cuvintele *foame, sete, cîntă, vino, salut.*

A înțeles că l-am botezat Belami, dar nu vrea să-și pronunțe numele. Mie, mi-a găsit un nume de care nu mi-am dat imediat seama, din șirul de sunete pe care le tot încearcă. Eu sînt AILILA pentru el, pe limba lui. Mereu mă cheamă spre oraș, la căderea serii, cu un stăruitor *vino, Ailila, vino* și pleacă singur și mohorît.

Îi place să asculte muzică. Ore în șir, chiar și pe ploaie, e în stare să stea zgribulit în halatul pufos ce i l-am trimis.

Stă lîngă geam cu ochii fixaţi asupra mea, stă ore în şir, ascultă muzica şi mîngîie sticla, blînd şi trist. Muzica îl vrăjeşte, îi dă un şir de sentimente noi pe care nu şi le înţelege, dar se lasă în voia lor, subjugat. A învăţat să fredoneze, destul de corect, cîteva acorduri din piesele corale vechi. Deci, Belami are şi sentimente, şi memorie. De alt fel, în alte game, dar le are. Iată un atu serios.

Prin răbdare, cu multe exerciţii, poate îi voi înviora memoria vieţii pe care a dus-o înainte de şocul provocat de cataclism. Poate că procesul e ireversibil şi nu voi reuşi să-i redau vechea memorie. De unde să ştiu eu cum s-au întîmplat lucrurile atunci şi ce a păţit ? Pot însă, în mod sigur, să-i folosesc memoria şi sentimentele pe care le are în stadiul acesta şi să-i formez un nou bagaj de cunoştinţe şi un nou sistem raţional. Rezultatele încep să-mi dea ceva speranţe.

Ieri, mi-a făcut o surpriză. A adus un „cadou" : un cerb proaspăt vînat. Mi l-a întins de cîteva ori, încercînd să-l împingă prin sticlă. Striga *salut, Ailila, salut !* Numai că mie scena mi-a tăiat foamea pentru toată ziua. Supărat, a mîrîit ameninţător, a scos un urlet de atac şi a zvîrlit vînatul în geam de l-a mînjit cu sînge. Petele astea m-au călcat pe nervi şi abia după ce am reuşit să le fac să lunece cu ajutorul vibratorului ultrasonic, abia atunci mi-a trecut supărarea.

Belami n-a înţeles ce meşteresc eu şi a mîrîit o vreme. Mă asculta cum îi vorbesc şi îl sfătuiesc să se astîmpere. Îi vorbeam cu răbdare şi răspicat, aşa cum li se vorbeşte copiilor ca să nu înveţe cuvinte greşite. M-a ascultat, apoi mi-a spus poruncitor *cîntă, cîntă* şi a început să sfîşie carnea cerbului. M-am ascuns în camera mea să nu asist la aşa ceva.

După ce am moţăit două ore, m-am întors în camera de comandă ca să văd ce-i cu el. Dispăruse cu cadoul lui cu tot. Degeaba l-am căutat cu telemetrul.

Seara, unchiul Dan a găsit întîmplarea drept o *experienţă foarte promiţătoare.* Faptul că Belami s-a gîndit să-mi aducă în dar mîncare este o dovadă certă a unui ataşament elementar, a unei afecţiuni clare.

De bucurie m-am şi repezit să-i cer permisiunea de a ieşi mîine, împreună cu dînşii sau chiar singură, pentru a vizita culcuşul lui Belami ca să i-l îmbunătăţim cu ce se poate. Sau, mai bine, să-i facem un cort în faţa navei, dacă ei nu vor să-l las în navă.

Mai bine tăceam ! Mi-a făcut o morală deosebit de aspră. Norocul meu că doctorul Hans a sugerat o soluţie de compromis şi l-a mai potolit. Doctorul a propus ca eu să continui „dresarea" lui Belami, dar fără să ies şi fără să-l aduc în navă. Părerea lui este că ar fi foarte util să-l observ cu atenţie, să-i deschid o fişă de studiu asupra comportamentului, dar şi asupra tuturor mijloacelor de influenţă pe care le experimentez asupra lui.

S-ar putea, a adăugat el rîzînd, *să fie vorba pînă aici de o simplă atracţie sexuală, nu de un „dresaj" reuşit.*

M-am făcut roşie ca focul. Tanti Ada însă a turnat gaz pe foc şi a schimbat sensul discuţiei. Pur şi simplu m-a întrebat dacă nu cumva vreau să mă căsătoresc cu individul sălbatic. Apoi a început să fie foarte rea. În timp ce îmi vorbea, mă privea cu ochii micşoraţi de parcă ar fi devenit mioapă.

Dacă ţi-a venit vremea, te poţi mărita cu doctorul. Nu-ţi place că e prea bătrîn ? Hm. Atunci, dacă eşti răbdătoare ca o bucată de lemn, îl poţi aştepta pe Adam al meu pînă creşte suficient pentru afacerea asta. Da, fetiţo, poţi spera liniştită că Adam se va îndrăgosti numai de o domnişoară bătrînă şi răbdătoare ca o bucată de lemn. Pentru că aceste femei sînt cele mai utile la casa omului, nu-i aşa ? Dar s-ar putea să fiarbă dracii în tine ceva mai devreme decît într-o bucată de lemn. Hm, parcă mai poţi şti ? Ce mai, eşti aşa de roşie la faţă că e clar : vrei să te măriţi cu canibalul. Dar ia spune, ce fel de copii vrei să faci cu el : maimuţoi sau maimuţici ?

Am plecat repede în cabina mea. Să n-o mai aud. Să pot plînge. Să nu mai văd şi să nu mai aud nimic. Răutatea vorbelor mă mai ustură şi acum. Meritam eu să fiu batjocorită ? Şi chiar aşa ? Şi, de cine ? Aşa ceva te face să te simţi goală şi murdară, foarte murdară. De ce a trebuit să aud eu toate astea ? De ce nu am voie să ripostez ?

După toate astea, am avut o noapte îngrozitoare. Bine că a trecut. Toată ziua am fost obosită, dar l-am așteptat pe Belami, iar el nu s-a întors. Amorțită cum eram, ziua a trecut mai ușor decît noaptea. Vorbele pe care mi le-a spus tanti Ada parcă mai huiesc și acum în urechi. În timpul zilei, m-a mai provocat o dată. Nu i-am răspuns și s-a enervat.

Ești o proastă ! mi-a strigat. *Vei sfîrși prost. Semeni la fire cu părinții tăi : ești încăpățînată și impulsivă. Da, caracterul i-a ucis, caracterul. Nu cumva să-ți faci vise frumoase despre ei. Nu au fost niciodată niște eroi. Nu s-au sacrificat pentru mine, nici pentru altcineva. Nu au fost niște eroi, crezi tu. Au fost niște aiuriți. Da, caracterul ucide. Eu îți vreau binele și tu nu ești rezonabilă...*

M-am încuiat în camera mea și am închis interfonul. Vorbele ei sînt ca niște arici de sîrmă ghimpată rostogoliți prin creierul și măruntaiele mele. Răutatea ei mă dezarmează, mă îmbolnăvește. Dacă ar fi fost bărbații de față, mi-ar fi luat apărarea unul din ei. Dar sînt la seră.

Ce are cu mine ? Cred că s-a prostit. Altfel nu ar fi atît de agresivă și veninoasă. Belami nu i-a făcut nici un rău, dar îl urăște. Ar fi în stare să-l dezintegreze, dacă nu i-ar fi interzis unchiul Dan să umble la arme. Norocul lui Belami că doctorul e foarte interesat de *experimentul* meu și l-a declarat *obiect de cercetare științifică*, altfel mare plăcere ar avea tanti Ada să-l ucidă.

Mîine trebuie să mă trezesc devreme. Să nu mă aștepte degeaba. Presimt că vom fi buni prieteni. Sper că nu va ploua și mîine așa de urît ca astăzi.

9.

Bietul profesor Taifun

12 martie...

L-am așteptat zadarnic pe Belami. Nu știu ce s-a întîmplat cu el. Bănuiesc că l-a supărat faptul că i-am refuzat darul.

Oare, ne ocoleşte fiindcă are ce minca ? N-aş crede. Dacă eşti sătul eşti ingrat — zicea nu mai ştiu cine. Ingrat ? Atunci de ce a adus cerbul încoace ? Simţea nevoia să împartă mîncarea cu mine ? Hm, sentimentul sau nevoia asta, sau nu ştiu cum să-i mai zic, e CEVA ce vieţuitoarele nu simt decît pentru puii sau femela lor. Eu nu sînt nici pui, nici femela lui.

Nu-l înţeleg pe Belami. Nu pot să-l numesc om, dar nici animal. Da, e sălbatic, nu mai are raţiune, dar nu a devenit COMPLET animal, nu. Păstrează în el ceva ce animalele nu au şi nu pot ajunge să aibă. Ca să-l înţeleg şi ca să-l ajut trebuie să aştept, trebuie să învăţ ARTA DE A AŞTEPTA şi trebuie să descopăr în mine puterea de a avea răbdare.

Seara de astăzi a însemnat şi o mare surpriză. Unchiul Dan şi doctorul Hans s-au întors de la seră cu un prizonier. După un stagiu în holul de decontaminare, i-au făcut un duş ultrasonic şi l-au adus în navă. De uimire, nici nu am ştiut ce să mai zic.

Prizonierul e un bărbat de vreo cincizeci de ani, plin de răni şi murdărie, o umbră de om. Unchiul Dan a recunoscut în el pe fostul său lector de la catedra de culturi subacvatice, cunoscutul profesor doctor inginer V. Vitan, poreclit de studenţi profesorul Taifun, deoarece intra întotdeauna la cursuri zbîrlit de parcă ar fi traversat un tunel aerodinamic împotriva curentului. Omul acesta, în urmă cu două decenii, era considerat un geniu : obţinuse nişte hibrizi de înaltă productivitate, în culturile subacvatice supraetajate ; dintr-o algă încrucişată cu grîul, scotea două recolte pe lună. Acum însă, bietul profesor arăta jalnic. După ce l-am tuns, ras şi îmbăiat, i-am pansat rănile şi l-am îmbrăcat, profesorul a început să arate a om. Totuşi, doctorul i-a legat mîinile.

Nu văzusem niciodată un om ajuns în halul ăsta. Se vedea că luptase din greu pentru a supravieţui, dar organismul său şubred nu se adaptase noilor condiţii aspre de viaţă. Încheieturile îi erau umflate de reumatism, picioarele pline de noduli varicoşi ; nenumărate cicatrici lăsate de muşcături, ghiare şi tăieturi, îi tatuau pielea vineţie, ce-i atîrna pe oasele subţiri şi descărnate ca o zdreanţă. În ochii cenuşii de hepatic, abia mai pîlpîia viaţa.

Părea un animal în pragul unei agonii urîte. Nu înțelegea ce i se întîmplă și nu avea putere să protesteze. Scîncea slab, abandonat, stins.

După ce s-a certat cu tanti Ada, unchiul a golit camera ce aparținuse tatălui meu, a montat acolo o cușcă și l-a mutat pe profesor. I-am preparat o cină dietetică ușoară, în care am adăugat un somnifer, niște antibiotice și stimulente hepatice. L-a hrănit unchiul, ca pe un copil. Profesorul era complet vlăguit. După ce a adormit, tanti Ada a venit să controleze încuietoarea cuștii și a insistat să-i legăm și picioarele.

La cină, nu am prea mîncat. Unchiul Dan ne povesti cum l-au găsit pe profesor. Lîngă un rîu, omul se prăbușise istovit de goană. O ceată de pisici sălbatice se pregăteau să-l atace.

Am gonit pisicile și l-am luat în vehicul. Ne gîndeam să-l pansăm, să-i dăm ceva de mîncare și să-l abandonăm într-o casă din oraș. Pe drum, l-am recunoscut și doctorul Hans a fost de acord să-l aducem încoace. De fapt, are nevoie de îngrijire de durată. Singur, s-ar fi prăpădit.

Tanti Ada era de părere că nu e cazul să exagerăm cu diferite gesturi filantropice costisitoare și chiar primejdioase. Admitea o excepție numai pentru că îl cunoscuse și ea pe Taifun, pe vremea cînd era studentă. Dar dacă ar fi să-i adunăm pe toți cunoscuții sălbăticiți, ajungem repede la fel cu ei. Doctorul o întrerupse ca să-mi vorbească.

N-o să fie mare bătaie de cap cu profesorul. Mai ales că ți-l încredințăm ție, domnișoară. Te vei specializa în „dresură" de oameni sălbatici. Dar să știi că îți vom mai da și altceva de lucru. Va trebui să luăm legătura cu toate navele care intenționează să se întoarcă pe Pămînt. Toți cei plecați trebuie să afle ce s-a întîmplat pe aici. Vei fi foarte ocupată...

Pot să mă ocup și eu de stație ! sări tanti Ada cu nasul ei ascuțit ridicat semeț și agresiv spre noi. *Fetița asta prostuță, de dragul canibalilor, e în stare să lase baltă stația și să ne pună în pericol...*

Am o idee, propuse doctorul Hans pe un ton împăciuitor. *Ce-ar fi să lucrați în două schimburi ? Astfel,*

dumneata te vei ocupa și de copil, că doar are nevoie de mămica lui. Iar domnișoara, în timpul liber, se poate dedica dresării sau redresării lui Belami și Taifun.

Și așa a rămas.

Mi-e ciudă pe Belami că nu a revenit.

10.

Dor de ducă

21 martie...

Uf ! Am așa de mult de lucru că nu mai știu unde mi-e capul !

După calendar, azi e prima zi de primăvară. Primul echinox pe care îl petrec pe Pămînt. Nu am timp să mă bucur de ziua asta, după obiceiurile vechi. Nici vremea de afară nu prea e primăvăratecă, și-mi pare rău. Aș fi vrut să văd flori și iarbă. Aș fi vrut să ies. Aș fi vrut.

Din cauza oboselii, îmi joacă literele în fața ochilor și, deseori, se învălmășesc aidoma unui roi de musculițe izgonite de cineva.

Sînt de serviciu la stație între orele zero și șase dimineața, apoi de la prînz pînă la orele optsprezece. De dormit, dorm dimineața cam trei-patru ore. Seara, adeseori, nici nu poate fi vorba de somn, mai ales cînd vin bărbații de la seră. Vin mereu cu noutăți și întîmplări din lumea de afară pe care vreau să le aud, măcar să le aud, că de ieșit nu-i pot convinge să mă lase și pe mine.

În zilele cînd ei lipsesc, tot nu pot să mă odihnesc. Mereu se ivește cîte o treabă de mi se duce odihna de rîpă. Ba tanti Ada nu se simte bine (și o bănuiesc de prefăcătorie), ba micuțul Belmondo are necazuri cu digestia, ba profesorul Taifun are febră sau crize nervoase și ce crize ! Sînt ocupată pînă peste cap, dar trebuie să am răbdare cu toată lumea. Oboseala mea nu contează. De vreo două ori am adormit cu stația deschisă.

Am stabilit legătura cu primii oameni, cei de pe nava *Vegas-312-N-9-d*. M-a bucurat mult vestea că ei urmează

să sosească peste cîteva săptămîni. La bordul navei se află trei familii. Fiecare familie are cîte patru copii născuți în spațiu, ca mine. Din acești doisprezece copii, opt sînt fete ! Trei fete s-au și măritat, iar două au și născut cîte un băiețel. Nu și-au pierdut vremea. Au plecat șase suflete și se întorc douăzeci !

Misiunea lor a plecat în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Au rezerve suficiente de alimente, dar i-a intrigat îndelungata tăcere a stațiilor de comunicație de pe planeta-mamă. Misiunea lor era calculată pentru șaptezeci și cinci de ani, dar și-au început drumul de întoarcere în urmă cu șapte ani. Ne-au dat o listă cu alte cinci nave care trebuia să fi sosit aici în urmă cu trei sau patru ani. Pe listă era și nava doctorului Hans. Se pare, însă, că el e singurul supraviețuitor alături de noi. N-aveau de unde să știe de cataclism, au ieșit și...

Membrii celor trei familii, Sadan, Diamond și Vișneac mi s-au părut foarte simpatici. Reluăm legătura de două ori pe zi. Sînt foarte optimiști. Situația de pe planetă nu-i sperie. Au fel de fel de idei pentru salvarea speciei umane. Sînt foarte aiuriți și fac spirite uneori cam pipărate. Peste cîteva zile, sper să stabilim și un contact prin video. E un lux, deoarece nu stăm grozav cu centrala și rezervele de energie. Comunicațiile video pe bază de particule de sintoni consumă mult. Dar sînt nerăbdătoare să le văd fețele. Și să-i privesc în ochi. Să ne privim în ochi. Noi, oamenii cu rațiunea intactă, încă intactă. Încă !

Sănătatea profesorului Taifun evoluează în general bine, cu excepția unor crize de isterie care îl apucă din senin. Rănile i s-au cicatrizat, furunculoza a cedat, iar negii au fost cauterizați de doctorul Hans. Încet, profesorul a prins puțină culoare și carne, dar cu ficatul încă nu stă destul de bine. Am impresia că, neputincios cum este, s-a hrănit numai cu carne de mortăciuni și asta i-a șubrezit ficatul. Îl hrănesc cu multe vegetale și sper că o să-și revină. Pînă la venirea verii se vindecă el precis și, pe urmă, tanti Ada zice să-i dăm drumul. Peste vară are să mănînce fructe și legume sălbatice, și are să trăiască. La venirea iernii însă, nu mai știu ce va fi cu el, acolo, afară. Mi-e tare milă de el. Încerc să-l distrez, să-l învăț cîte un cuvînt, dar îi sînt indiferentă și nici videocasetele nu-l interesează :

le privește plictisit, cu o expresie de totală indiferență. El, care era un savant celebru ! Bietul profesor Taifun, ce a ajuns.

Belami are multă bunăvoință, cu toate că e plin de capricii și gesturi neprevăzute. Pot spune că e chiar inteligent și trebuie doar educat pentru ca să-l scoatem din sălbăticie. A mai învățat cîteva cuvinte. Uneori, simt o adevărată bucurie cînd îl văd dincolo de geam și îl mai și aud prin difuzor. Cînd e flămînd, spune răspicat *foame*. Cînd e foarte flămînd îmi cere *mîncare* și cînd îi trimit farfuria cu mîncare prin tub, o ridică și, ca să-mi arate mulțumirea lui, îmi spune foarte mîndru *mîncare*. Apoi înfulecă de zor.

Știe din ce în ce mai multe cuvinte. Mă bucură progresele lui. Mă supără faptul că preferă cuvintele scurte și simple, iar pe celelalte le evită. Nu vrea să le repete, nu vrea să memoreze decît ceea ce îi trezește un interes vital, direct sau special. Am nevoie de multă răbdare cu el. E capricios, copilăros și încăpățînat. Cînd reușește să mă irite... zburdă fericit ! E cam pezevenghi, citeodată.

Uneori, cînd aude ceva, îmi atrage atenția : duce mîna la ureche și îmi spune *ureche*, apoi lipește indexul de geam de parcă ar vrea să-mi împungă pieptul și șoptește prevăzător : *ureche, Ailila, ureche*. Dacă zgomotul vine de la vreo viețuitoare, se ascunde lîngă una din protuberanțele navei, înarmat cu ce-i vine la îndemînă și pîndește. Auzul i-a devenit foarte fin : percepe pînă și mersul unei pisici, la o distanță bunicică. S-a adaptat de copil acestei vieți.

Ieri, în timp ce moțăia sătul, a tresărit și a țîșnit ca un ogar, peste cîmp, ca să înhațe o pisică rătăcită la vreo cincizeci de metri de navă. Mi-a adus-o de ceafă, mi-a arătat-o și eu i-am spus *o pisică, tu ai o pisică*. N-a vrut să repete decît *pisică*. Nu vrea să folosească articolul nehotărît *un*, o, și nu înțeleg de ce.

Nici un alt sălbatic nu s-a rătăcit prin apropierea navei ca să ne tulbure conversațiile. Oare nu cumva îl aud și îl evită ? Posibil. Dar poate să fie și altceva la mijloc. N-am de unde să știu.

Trebuie să încep să-l învăț și alte cuvinte ; cu verbele auxiliare să compunem fraze fără gesturi și mimică. Nu-i plac verbele pentru că acțiunile și le exprimă prin gesturi și sentimentele prin strîmbături. Cîteodată, folosește și

unele sunete dezarticulate. În plus, uneori se apucă să modifice unele cuvinte după bunul lui plac. Cel mai des, le scurtează. De exemplu nu vrea să spună *cosmonavă*, ci numai *navă*, dar asta facem și noi, adeseori. Uneori se lipește de geam cu brațele desfăcute, de parcă ar îmbrățișa pe cineva și chiuie *nava, Ailila, nava*. Adică îmbrățișează nava mea.

Serile, cînd pleacă, mă apucă un aprig dor de ducă. Înainte de a pleca, Belami îmi spune cîte un *salut* politicos, apoi, minute în șir, îmi repetă *vino, Ailila, vino oraș*, cu degetul întins spre oraș. Face fel de fel de mutre caraghioase, se dă de-a tumba — ca să-mi cîștige simpatia și încrederea, ca să-l urmez. E copilăros și adeseori de-a dreptul fermecător. Cu greu mă abțin să nu îmbrac un costum de protecție, ca să-l urmez, ca să zburdăm împreună acolo, afară. Într-o zi am impresia că am să-mi iau cîmpii. Mă simt, prea des, prizonieră.

Vreau să văd orașul. Nu am văzut orașe decît în videocasete. Unchiul Dan mi-a ținut lungi discursuri împotriva dorinței mele. Mi-a descris orașul sălbăticit în cele mai sumbre culori. Am impresia că exagerează puțin, ca să mă îngrozească și să mă astîmpere. Știu că o escapadă prezintă riscuri, dar cînd aș întîlni un grup amenințător, aș folosi propulsorul portativ și, cu un cartuș de decolare, aș zbura de sub nasul lor. Nu sînt eu chiar așa de prostuță și neajutorată, ca să mă las atacată de sălbatici. Vizez, din ce în ce mai des, o escapadă.

Unchiul Dan și doctorul Hans încep să fie mulțumiți de munca lor. Sera e gata, funcționează toate instalațiile și, curînd, vom avea prima recoltă. Au însămînțat și un hectar de pămînt în apropiere de seră, cu diferite legume și zarzavaturi. Ei speră că recolta ce o vor obține de pe această parcelă nu va mai fi contaminată de modificările cîmpului magnetic și că plantele nu vor influența informațiile din celulele creierului uman. Recolta e așteptată cu nerăbdare, dar cine va avea curaj s-o guste ? Pînă la venirea verii, nu avem posibilitatea de a studia structura principalelor plante, ca să ne dăm seama de influențele ce le-au suferit și de modificările apărute. Doctorul Hans a remarcat un fapt care ne dă de gîndit : unii copaci scot sunete deosebit de puternice. Întotdeauna, plantele au avut reacții emoțio-

nale și ele scot sunete, care însă nu se pot detecta cu ajutorul unor înregistrări mult amplificate. De ce oare, acum, doctorul le-a auzit fără amplificatoare ?

Unchiul Dan are o colecție întreagă de înregistrări amplificate pe care, adeseori, încă din copilărie, le-am ascultat cu plăcere. După povestea cu copacii doctorului, am scos din arhivă înregistrările aproape uitate și le-am ascultat. Concertul plantelor, ca să zic așa, mi-a lăsat noi și puternice emoții. Nu se învechesc niciodată.

Sunetele pe care le scoate un copac tăiat, sînt neînchipuit de sfîșietoare. Ore în șir după ce a fost tăiat, copacul continuă să geamă și să urle cutremurător, ca o fiară în agonie prelungită. Trunchiul răgușește din ce în ce mai tare. Dar viața lemnului nu se oprește nici după fasonare. Doar sunetele devin din ce în ce mai joase, mai amorțite, covîrșite de o nesfîrșită resemnare. Buturuga, în schimb, își contenește vaietul abia cînd rădăcinile i-au putrezit de tot.

Unele plante scot sunete atît de melodioase, încît pot concura o orchestră simfonică. Astfel, grîul copt se leagănă într-o melodie ce pare a fi o măsură grațioasă cîntată de zece naiuri și un violoncel. Pe vînt puternic, auzi un zdrăngănit care îți poate aminti de o orchestră de balalaici, în care niște începători au atacat un cazacioc. Firele de pătrunjel amintesc de un grup de harfe. Varza, cînd e înfoiată și gata de cules, cîntă un fel de marșuri zgomotoase în care domină tromboane agresive. Merele coapte, înainte de a cădea, chiuie ca niște văcari din Texas. Cireșele cîntă un fel de colinde nemțești, cu solo de violoncel, copios acompaniate de trianglu și clopoței. Nu am să uit niciodată cel mai uluitor concert de orgă pe care l-am auzit printre aceste înregistrări. Pentru nimic în lume nu voiam să-l cred pe unchiul Dan care, surîzător, îmi explica că nu e vorba de orgă. Nu uit niciodată scena asta, cu toate că eram un copil pe atunci. Ani în șir, după aceea, cînd auzeam un concert de orgă, spuneam că e vorba de un lan de porumb. Cînd am ascultat din nou înregistrarea lanului de porumb am rămas iarăși cu impresia că la mijloc se ascunde o vrăjitorie. Adevărată orgă. Dacă nu aș fi fost frîntă de oboseală, aș mai fi ales multe înregistrări, ca să le ascult. Am adormit cu ele și visul meu a fost plin de lumea sentimentelor pe care vegetația le exprimă în cele mai sur-

prinzătoare game melodice, într-o luxuriantă orchestrație. Nu știu cînd s-a oprit înregistrarea. Dar visul meu a fost o plimbare într-un alt tărîm. Ieșisem din sufletul meu și aveam o mie de alte suflete, în mine.

E de neînțeles cum a putut doctorul să audă copacii fără nici un mijloc tehnic de amplificare. Ceva trebuie să se fi întîmplat. Unchiul Dan e de părere că este un semn că și plantele au fost serios afectate. Copacii auziți de doctor au suferit modificări, probabil la nivelul fibrelor care au devenit mai dense, mai puternic tensionate. Nu se exclude nici posibilitatea gravă a unor modificări în structura celulelor. Dar parcă putem ști noi ce s-a întîmplat ? Vedem numai ravagiile care sînt în jurul nostru. Multe ne rămîn necunoscute.

Și totuși, am să ies într-o zi. Da, e periculos, dar riscurile nu trebuie exagerate. Voi ști să fiu prudentă. Mă simt prea prizonieră... Și, din cauza asta, îmi pierd respectul față de mine. Ies cu de aici, cumva.

11.

Greieri, greieri,
milioane de greieri

3 aprilie...

Belami a fost grav rănit. Mă mir că a reușit să ajungă pînă la noi, după cantitatea de sînge pe care a pierdut-o. O fi avînd șapte vieți, ca pisicile. Nu am văzut în viața mea un om în halul ăsta.

De cinci zile îl îngrijesc. Delirează și febra nu vrea să-i scadă. E plin de zgîrieturi și mușcături de pisici. Probabil, a fost atacat de o haită întreagă. Cum le-a răzbit sau cum a fugit de ele, nu-mi dau seama. Ceea ce îi agravează situația, este suprafața mare a zgîrieturilor : pieptul, spatele, umerii, șoldurile, îi sînt complet brăzdate. Se pare că au sărit asupra lui dintr-un copac sau de pe un acoperiș. Din fericire, nici una din pisici nu a reușit să-i muște gîtul sau vreo arteră.

A sosit în zori, a căzut sub geam şi n-a scos nici un sunet. Unchiul Dan şi doctorul Hans, tocmai se pregăteau să plece. M-au boscorodit, dar l-au adus în navă fiindcă le-am făcut un scandal monstru şi i-am ameninţat că dacă nu-l aduc înăuntru, ies afară. Dar după ce i-am dezinfectat rănile, l-am pansat şi i-am administrat nişte medicamente, l-au imobilizat cu legături la mîini şi la picioare, ambele fixate de pat cu cîte un lanţ subţire. Prea multe precauţii incomode faţă de un bolnav inconştient. Dacă ei vor asta, ce să le fac ?

În locul halatului sfîşiat, după ce l-am spălat, l-am vîrît cu chiu şi vai într-o pijama albastră, rămasă de la tata, care îi vine perfect. I-am tuns barba şi i-am tăiat unghiile. Părul i l-am cruţat. Nu mă puteam hotărî să intru cu foarfecele în el. I l-am împletit şi i l-am adunat într-un coc pe creştet, ca la samuraii japonezi din stampele de acum o mie de ani, fără să-l şi tund deasupra frunţii. Îi stă foarte bine aşa, acestui samurai blond, *samuraiul pisicilor* — cum l-a botezat doctorul. Dacă nu erau însă pisicile, nu intra Belami în mica noastră familie.

Doctorul Hans mi-a spus că pisicile s-au înmulţit enorm şi haitele sau hoardele lor sînt deosebit de agresive. Vînează orice vietate. Chiar şi animale mai mari, nu numai oameni sau lupi singuratici. Atacă în puhoi. Nimic nu le scapă. În urma lor, rămîn doar oase. Şi cînd mă gîndesc că videocasetele din arhiva noastră îmi prezentaseră pisicile drept nişte vietăţi docile, domestice, leneşe, alintate, simpatice...

În timpul delirului, Belami mi-a strigat numele de cîteva ori. Am fost mîndră cînd am descoperit că pronunţă unele cuvinte învăţate de mine, alături de alte sunete pe care am încercat zadarnic să le ghicesc. De cîteva ori, a strigat foarte clar : *pisică*, *Ailila*, *pisică*, *pisică* ! Sînt convinsă că pisicile l-au atacat şi că el, în această împrejurare, s-a gîndit să mă prevină iar acum, în delirul său, mai e îngrijorat pentru mine. Mă bucur că îi sînt atît de apropiată şi sînt nerăbdătoare să-l însănătoşesc. Îmi doresc să mă viseze tot timpul şi, cu toate că asta e o copilărie, îi pun bucăţile muzicale pe care am observat mai de mult că le preferă. Muzica îi luminează faţa şi-i ameliorează delirul. Cînd mă uit la el, am convingerea că îl cutreieră

un vis plăcut, un vis a cărui eroină sînt eu. Doamne, ce prostii îmi trec prin cap !

Tanti Ada n-a vrut să-l vadă şi bombăne mereu că *risipim mîncarea pentru canibali.* Cred că i-a pus un gînd rău. Voi fi atentă. Pentru orice eventualitate, cheia de la camera lui e în buzunarul meu.

S-a mai întîmplat ceva în zilele acestea. Ocupată cum am fost, nu prea am fost consecventă cu însemnările mele zilnice.

Ieri după amiază am stabilit prima legătură video cu cei de pe *Vegas 312-N-9-d.* I-am văzut pe toţi şi, pe rînd, ne-am zîmbit şi am schimbat cîteva cuvinte. O legătură video e un lux, dar zău că merita.

Clara Diamond, cu care mă împrietenisem deja de-a lungul unor conversaţii din zilele trecute, arată cu totul altfel decît mi-o închipuiam. E o fetiţă cu cozile scurte şi ţepene ca nişte corniţe de berbec, roşcovană şi plină de pistrui.

Am 2 317 bucăţi pistrui ! a ţinut Clara să-mi precizeze. *Cu 204 mai puţini decît săptămîna trecută. Poate scap de ei în cursul anului. Dacă s-ar menţine ritmul ăsta, nu-i aşa că aş scăpa ?*

I-am răspuns că are toate şansele să scape. Ca s-o încurajez.

Tatăl ei, pare un om ursuz şi înrăit, dar cînd începe să-ţi vorbească, mori de rîs. El şi Clara, cred că sînt un adevărat spectacol de inteligenţă acidă şi umor. Sînt nerăbdătoare să-i întîlnesc. După calculele lor, se pare că vor sosi pe 23 mai, seara.

Toţi sînt foarte simpatici. Mi l-au prezentat şi pe noul născut, care e mult mai voinic decît Belmondo al nostru. Acum, au ajuns la o populaţie de douăzeci şi unu de suflete şi tocmai sărbătoreau evenimentul. Ce hărmălaie era în sufrageria lor ! Nu puteai duce o discuţie fără întreruperi, exclamaţii, epitete, hohote de rîs. Din cauza asta, n-am putut să le memorez numele la toţi. Ce bandă caraghioasă şi simpatică ! M-au zăpăcit în aşa hal, încît nu am reuşit să înţeleg ce tot voiau să-mi explice, halandala, despre nişte legături pe care le-ar fi stabilit cu alte nave.

În tura următoare, de la orele zero pînă dimineaţa, am luat legătura cu Clara şi fiindcă toată lumea dormea, am

putut conversa nestingherite. Bineînțeles, fără sistemul video.

Astfel, am aflat că zona prin care trece acum nava lor, le-a permis să ia legătura cu alte opt misiuni spațiale. Cu excepția supernavei *Matene 501-G-73-h*, toate echipajele cu care au discutat sînt hotărîte să-și întrerupă misiunea și să vină încoace. Cu toții au aceleași gînduri : să asigurăm supraviețuirea oamenilor sălbăticiți și să căutăm mijloace pentru refacerea memoriei lor sau, în cel mai rău caz, să punem la punct grabnica lor reeducare psihică. Faptul că oamenii sînt în pericol de dispariție i-a afectat pe toți. Cataclismul, spun unii, era previzibil și, de aceea, sînt furioși că nu s-au luat măsuri de protecție împotriva urmărilor modificării sensului liniilor de forță din cîmpul magnetic. S-a plătit astfel, mai tragic ca oricînd, lipsa de prevedere și comoditatea. Cum s-au petrecut lucrurile însă, nu știe nimeni. Cîndva, poate, se va ști.

Tot de la Clara am aflat de ce misiunea *Matene* a hotărît să nu se întoarcă, deocamdată. Echipajul lor de peste două mii de persoane a debarcat pe o planetă populată de ființe raționale ce seamănă cu greierii de pe Pămînt. În felul acesta, se pare că s-au împlinit previziunile despre *OMU-LEȚII VERZI* asupra cărora, în urmă cu secole, s-au lansat atîtea supoziții și anecdote. Planeta lor a fost botezată tot *Matene*, dar nu se știe ce nume îi dau greierii. Pentru că ei nu vorbesc și nu dau nume lucrurilor, așa cum o facem noi, în felul nostru. Ei comunică altfel și noi nu putem să înțelegem ce informații își transmit ; putem doar bănui că sistemul lor seamănă cu ceea ce noi numim telepatie. Din păcate nici Clara, nici eu, nu prea avem cunoștințele necesare de parapsihologie ca să-i înțelegem pe greierii ăștia, ca să ne explicăm cum de au reușit cei de pe *Matene* să „converseze“ cu ei. Se pare însă că greierii, în unele privințe, sînt mai evoluați ca noi, dar în ceea ce privește tehnologia nu au ajuns la performanțele noastre. Probabil că nici nu i-a interesat, la felul lor de a fi. Noi însă, cu felul nostru de viață, am avut nevoie să producem și să consumăm altceva, altfel.

Auzi, tu, dragă ! se entuziasmă Clara. *Asta nu e totul. Au reușit ceva nemaipomenit ! Aproape au desființat*

moartea ! Adică moartea psihică a individului. La ei, moartea fizică e un accident care nu dezintegrează raţiunea.

Asta-i prea de tot ! Credeam că glumeşte. Dar era foarte serioasă. *Zău, Clara, e ceva imposibil. Dacă a murit trupul, moare şi sufletul.*

La ei nu. La ei, individul SE MUTĂ : într-o piatră, într-un copac sau într-un alt fel de vietate. E o performanţă la care noi nu am ajuns. Noi cînd murim, lăsăm în urma noastră doar scrisori, înregistrări şi obiecte. Ei însă, se mută !

Eh ! Poveşti. Izvor pentru foarte frumoase poveşti. Dar atît.

Ascultă, tu vrei să mă faci mincinoasă ?

Iartă-mă, dar eu nu înţeleg mutarea asta. Mi se pare imposibilă.

Ei bine, uite că lor le-a reuşit. E la mijloc o chichiţă pe care noi nu am găsit-o, dar lor, pe planeta aia, le-a reuşit. Dacă ne împrietenim cu ei, o să învăţăm şi noi şmecheria asta cu mutarea. În orice caz, se pare că greierii ne simpatizează.

Eu prefer să rămîn sceptică. Mi-e greu să cred că materialul din care sîntem construiţi, ne-ar permite şi nouă performanţa cu mutarea.

Totuşi, am zăbovit îndelung asupra acestei perspective şi am speculat cele mai năstruşnice variante pe care ni le putea oferi fantezia. Cum nimeni din familiile noastre nu era treaz la ora aceea, am putut conversa în voie.

Apoi, am discutat despre Belami. I-am vorbit despre progresele pe care le-a realizat, despre pisicile care l-au atacat, despre starea sănătăţii sale şi despre speranţele pe care mi le pun în posibilitatea de a-l reeduca. Bineînţeles, nu i-am vorbit despre insuccesele înregistrate cu bătrînul profesor Taifun care e prea senil şi sclerozat ca să mai poţi reuşi mare lucru cu el.

A cerut să-l vadă pe Belami şi i-am satisfăcut dorinţa. Am conectat sistemul video la camera lui şi m-am dus să-i fac injecţia. Cu această ocazie, i-am vîrît şi două pastile fortifiante în gură. Era tot inconştient şi, după ce le-a înghiţit mecanic, a icnit, pleoapele i-au tremurat şi a încercat să spună ceva, dar şi-a mişcat numai buzele, fără să scoată

nici un sunet. Tot timpul am fost atentă să nu i se vadă legăturile de la mîini și glezne.

M-am întors la pupitrul de comandă și, repede, am deconectat sistemul video. Mi-era rușine pentru risipa de energie pe care mi-o îngăduisem, numai ca să i-l arăt pe Belami.

Tu, dragă, dar e grozav ! îmi întrerupse gîndurile vocea Clarei și, în ciuda spațiului ce ne despărțea, i-am simțit emoția deosebit de puternică. *Un exemplar splendid. Zău că te invidiez ! Am să te rog să mi-l împrumuți și mie, cînd sosim.*

Am avut un șoc. Detest trivialitatea care, se pare că e în floare pe nava lor. Poate din cauză că sînt așa de mulți, într-o lume închisă. Totdeauna, trivialitatea a fost o armă de efect pentru cei ce o foloseau fără scrupule, ca să-și impună micile interese. Oare ce se întîmplă pe alte nave, cu personal mai numeros, plecate pe viață ? N-am de unde să știu. Pe nava Clarei, însă, am impresia că e mare debandadă. Toată simpatia mea pentru puștoaica pistruiată, caraghioasă și neastîmpărată, împreună cu admirația ce-i purtam pentru inteligența ei precoce și sprințară — dispăru. Nu știu de unde, în mine răsări un dispreț rece și ascuns. Și nu era amar ca o buruiană rea. Era plăcut ca o piersică aromată, proaspătă, moale și răcoroasă. Noi sîntem mai puțini în colivia asta și păstrăm în relații o anumită demnitate. Vorbim mult mai curat și decent. Curios, dar disprețul era plăcut : simțeam că e ceva să știi că ești superior cuiva. Foarte mîndră de noi, am hotărît să impun o distanță celor din misiunea lor, o distanță impusă prin politețe, discernămînt și calm. Pentru început, nu am vrut să mă supăr pe vorbele ei.

Am pretextat că sînt obosită și mi-am luat rămas bun de la Clara. Îmi jurasem să mă feresc să mai discut prea multe cu ea.

Înainte de a mă culca, după ce tanti Ada a venit bosumflată să preia stația, l-am mai vizitat pe Belami.

Temperatura îi staționa la 37 cu 5. Era tot inconștient, dar speram să își revină, să mă recunoască, să putem schimba cîteva vorbe. L-am întrebat cum se simte. S-a mișcat ușor, de parcă m-ar fi auzit ca prin vis. A încercat să dea din mîini și lanțul a zornăit. Nu a deschis ochii, dar

a început să-şi mişte buzele. În cele din urmă l-am auzit ce bombăne :

Priveşte, Ailila, priveşte...

Ce să privesc ? Ce o fi visînd ? Totuşi, i-am răspuns:

Ce vrei tu, Belami ? Ce să privesc ?

Clătină din cap, tot cu ochii închişi şi suspină adînc. Tare aş fi vrut să ştiu ce visează samuraiul blond. Speram că nu pisici.

Eu cred că voi visa greierii de pe planeta Matene. Vor trece cîţiva ani buni pînă vor ajunge la noi. Nu prea îmi dau seama cum, dar sper că şi ei ne-ar putea ajuta să le redăm oamenilor raţiunea. Poate că vom reuşi să salvăm cultura noastră de pînă acum şi să se dezvolte apoi o civilizaţie care să fie mai bună decît cea dinaintea accidentului cosmic.

Visez greieri, milioane de greieri. Însă vreau să visez, mai ales soluţii posibile. Vreau să visez speranţe. Asta mă va ajuta să suport apăsarea pereţilor acestui univers închis şi, astfel, soarele ce va răsări mîine să nu mi se pară nici ostil, nici vinovat de viitoare tragedii umane. Energia lui întreţine viaţa pe planeta noastră, dar tot ea poate deforma sau distruge firea lucrurilor sau a vieţuitoarelor. Da, poate, dar eu vreau să nu-mi fie duşman, vreau să fim mai puternici decît el. Cît mai puternici. Ca să ne fie prieten, el, soarele...

Oare ne putem bizui pe ajutorul greierilor ? Nu ştiu.

12.

Totul continuă

12 aprilie...

Oricît de mult aş vrea să fiu consecventă, nu reuşesc !

Vreau să-mi notez zilnic toate evenimentele în acest jurnal şi să reflectez asupra lor. Vreau, dar... Nu-mi stă în fire să nu respect şi să nu realizez ceea ce am hotărît. Niciodată nu voi fi atît de absurdă încît să mă apuc de o treabă care îmi depăşeşte puterile. Imposibilul e imposibil şi nu-mi place să-l sfidez cu slabele mele puteri. Să ţii un jurnal nu e ceva imposibil. Dar cînd ajung în camera mea,

oboseala mă doboară. Cad în așternut frîntă. Nici să-mi adun gîndurile nu apuc.

Stația funcționează aproape tot timpul și primim apeluri de la nave risipite prin toate ungherele galaxiei. Toți vor să știe ce s-a întîmplat și ne întreabă dacă nu e cazul să-și întrerupă misiunea și să vină îndărăt, la munca de salvare și reconstrucție.

Nava noastră e considerată un fel de dispecerat provizoriu. Mă simt foarte încurcată cînd aud întrebarea : *Aștept aprobarea să-mi întrerup misiunea. Răspunde, PAN 318-H-2-p, dacă aprobi propunerea.*

E o răspundere prea mare să aprobi întreruperea unei misiuni. Unchiul Dan a luat hotărîrea să le recomandăm să aștepte pînă ce vom constitui un dispecerat cu ajutorul oamenilor de pe navele ce urmează să se întoarcă în cursul acestui an.

Pentru a ne simplifica munca, am stabilit cîteva programe zilnice de informații asupra situației. Totuși, echipajele vor mai multe amănunte. Oamenii întreabă de rude, prieteni sau colegi, cramponați de ideea că ar exista, printre cei dragi lor, supraviețuitori cu rațiunea rămasă intactă, printr-un accident fericit de a cărui imposibilitate nici nu vor să audă. Ba ne mai și pretind să luăm legătura cu respectivii ! Acestora le răspundem sec : *nu avem nici o veste bună pentru dumneavoastră.* Dar ei continuă să insiste : *deocamdată nu aveți, nu-i așa că numai deocamdată ?* Ce le putem face acestor oameni risipiți în spațiu și claustrați în nave ? Nu le putem spulbera orice șansă de a mai spera. Le dăm un răspuns stereotip *deocamdată nu, deocamdată nu, dar vă vom înștiința dacă va fi cazul.* Și nu e niciodată cazul. Mi se face o milă...

Convorbirile acestea îmi dau senzația reală a proporțiilor tragediei care s-a consumat. Neputința pe care o simt în fața ireparabilului și a durerii celor nevăzuți, mă umilește și mă obosește de moarte.

O tragedie inexplicabilă s-a petrecut și pe nava noastră. Alaltăieri, profesorul Taifun s-a sinucis în timpul unui film de comedie. E de neînțeles cum a putut să-i treacă ideea aceasta prin creierul său opac. S-a zvîrlit cu fruntea în ecran și a murit pe loc. E un gest inexplicabil, dar

adevărat. Profesorul e mort și nu se mai poate face nimic. Unchiul Dan a fost foarte afectat de sinuciderea profesorului. L-a scos din navă și l-a dus cu Oul pînă la marginea mării, unde i-a săpat un mormînt.

Doctorul Hans mi-a povestit că a remarcat cîteva cazuri de sinucidere colectivă. Cîte un grup întreg, de peste o sută de indivizi, își alege o moarte comună, de obicei saltul în gol de pe acoperișul unei clădiri mai înalte sau de pe marginea unei prăpăstii. Odată, a văzut niște sinucigași intrînd în mare și înotînd pînă i-au lăsat puterile. Nici unul nu se întorcea. Se abandonau, pe rînd...

Poate nu erau sinucigași, doctore ! am ripostat eu. *Poate își închipuiau că pot ajunge, prin apă, la un ținut mai bogat în hrană.*

Nu știu, fetițo, și doctorul clătină din cap întristat. *Atîta putere de judecată nu au. O fi vreun fel de conștiință tulbure a stării lor. Pe de altă parte, e de neînțeles cum nimic nu-i oprește. Parcă li s-ar fi scurtcircuitat instinctul de conservare.*

Moartea profesorului Taifun a bucurat-o numai pe tanti Ada. Mi-a repetat de cîteva ori, printre dinți, că economisim hrană, de parcă n-am avea destulă în containerele pline. Odată, a mormăit că ar fi foarte fericită dacă am scăpa și de al doilea canibal, că dacă ne risipim proviziile pentru el ne vom sălbătici și noi curînd.

Mereu mi-e teamă să nu mi-l otrăvească și, de cînd și-a venit în fire, l-am învățat să refuze mîncarea de la oricine în afară de mine Doctorul Hans a crezut că se vor împrieteni dacă îi oferă un pahar cu vin din orez, dar Belami i l-a zvîrlit în piept.

Acum, Belami poate umbla, dar nu i s-au vindecat toate rănile. Cîte una întîrzie să se cicatrizeze, dar poate să umble fără pansament. I-am scos legăturile și, sub efectul unui somnifer, l-am transportat în cea de a doua cușcă montată în cameră. E ceva mai spațioasă. Oricît a pledat tanti Ada împotriva lui, a rămas hotărît că Belami nu va părăsi nava decît după ce va fi destul de bine învățat ca să ne ajute. Eu însă nu vreau să mă opresc numai la „dresajul“ ăsta simplist. Cred că va redeveni om, la fel ca noi.

Spre deosebire de sărmanul profesor Taifun, a cărui apatie ne descurajase, Belami se arată interesat de filmele ce i le programez. Nu prea le înțelege, dar reacționează logic la unele secvențe și caută să memoreze ceea ce îi trezește interesul. Uneori, cînd ecranul e întunecat, îl aud bombănind, singuratic și încruntat. Curînd mi-am dat seama că încearcă sunetele, repetă silabe sau chiar cuvinte simple pe care le asociază anapoda. Îl cam încurcă verbele.

Se pare că nu face deosebire între moarte și somn. La moartea profesorului a pronunțat *omul doarme* de mai multe ori, fără să manifeste vreun sentiment. Era o simplă constatare : *omul doarme* și gata.

Vegetația de afară s-a dezlănțuit. Cîmpul din jurul navei e plin de buruieni înalte care ascund vederii piesele risipite de furtunile magnetice care s-au potolit de tot.

Zilele trec, plouă, se înseninează, soarele e tot mai puternic și natura își continuă ciclurile, nepăsătoare. Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Curînd, marea va fi caldă. Curînd, se vor coace fructele sălbatice. Totul continuă. Și eu rămîn tot prizonieră în *Pan 318-H12-p*. Lumea de afară nu aparține decît ochilor mei. Parcă aș fi pe o planetă străină. Deseori, mă întreb : *oare asta e planeta părinților mei ? oare nu am aterizat pe o altă planetă, într-un alt sistem, din altă galaxie ?*

Munca îmi umple toate orele zilei. Adeseori, între gînduri mărunte, apare și se zbate și mă chinuie o întrebare obsedantă : OARE, CHIAR NU SE MAI POATE FACE NIMIC ?

Nu pot să cred asta. Nu pot !

INTERLUDIU

...Doctorul George simți o ceață pe ochi. Închise caietul și duse mîna le pleoape. Simți pe deget arsura unei lacrimi. Se ridică, ieși din încăpere și aprinse lumina din hol. Nava era cufundată în liniște. Doar aerul, mișcat de curentul lent din climatizoare, părea viu. Nava străină, impregnată de urma unor oameni absenți, i se păru ostilă pentru o clipă. Deschise ușa, aprinse lumina și îl privi pe doctorul Hans cum doarme, cu gura deschisă, într-un somn buimac. Șovăi și furia i se stinse. Îi era milă de om și de oboseala lui. Încet, se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre ușă. Întinse mîna spre comutator și tresări la auzul unei voci.

Ce naiba, doctore George ! se auzi dinspre pat o exclamație răgușită.

Scuză-mă, încurcat, doctorul George se întoarse spre pat.

Arăți ca dracu ! Doctorul se săltă în capul oaselor și cu ochii umflați, clipi nervos apoi căscă lung. Și *umbli, ăă-ah ! — ca o fantomă. Ce ai pățit ?*

Nimic, lasă.

Păi, dacă m-ai trezit, dă-i drumul. Haide, curaj, vorbește.

Bine, mă rog. Doctorul George își propti mîinile în șolduri. *M-a supărat ceva. Acum, mi-a trecut. Iartă-mă. Nu trebuia să te trezesc...*

Te-a supărat ? Doctorul Hans căscă încă o dată. *Ceva sau cineva ? Sîntem singuri, nu avea cine. Hm, ia zi-i : ce fel de CEVA te-a supărat ?*

Păi, știi, am găsit un jurnal intim și...

Aha ! Jurnalul puștoaicei ! Unde naiba era ? Zăpăcita aia mică mereu îl ascundea și uita unde îl ascunde. Ei, poftim, l-ai găsit ! Bun. Pentru asta meriți felicitări. Pentru că m-ai trezit însă, nu te felicit. Dar... ce ai ?

Aţi minţit-o. Cu toţii. Sîntem pe Lostany, nu pe Pămînt ! De ce aţi minţit ?

N-a fost ideea mea. Eu, m-am supus. Eram în minoritate...

Ce vrei să spui cu asta ?

Din caiet lipseşte ceva. Perioada dinainte de aterizare. Nu suflă nici un cuvînt despre tentativa ei de sinucidere.

Tentativă de sinucidere ? Doctorul George îşi trecu degetele prin părul încărunţit pretimpuriu. *Chiar că nu scrie nimic.*

Cu doi ani în urmă, cînd zburau spre casă, Dan şi Ada s-au gîndit să facă o haltă pe Lostany. Nu ştiau nimic de cataclism. Cîţi n-au ştiut şi cîţi n-au păţit-o ! Au schimbat cursul fără să-i spună ceva. Cînd i-a spus Dan, cu două luni înainte de a se apropia, că vrea să predea nişte alimente şi containere pe Lostany, puştoaica a turbat. Credea că vor s-o abandoneze. Voia neapărat să se întoarcă pe Pămînt. A făcut o criză şi... Venele. A pierdut sînge mult. O lună a zăcut. După asta, Dan şi Ada au minţit-o că se întorc pe Pămînt. Şi pe urmă, cînd m-au găsit, ne-am înţeles cu toţii să îi spunem adevărul cît mai tîrziu.

Frumoasă treabă ! Dar cum de nu şi-a dat seama că...

Simplu. Doctorul Hans oftă. *Din cauza ecranării, pe Lostany nu se poate recepţiona Pămîntul. Doar cîteva misiuni spaţiale, aflate în interiorul ecranizării — ele, da. Atît. Dan le-a prevenit asupra necesităţii „minciunii". Iar izolarea asta...*

Am înţeles. Doctorul George se răsuci spre uşă. *Frumoasă minciună !*

Ia stai ! Sprinten, doctorul Hans sări din pat şi îl prinse de mînecă în prag. *Ai trăit vreodată pe navele cu echipajul redus ? Nu ştii că, uneori, ăştia se cam scrîntesc, aşa, un pic ? Voi, pe nava voastră, sînteţi vreo şaptezeci. O adevărată colonie ! Aveţi măcar un singur suflet bolnav ?*

Jurnalul, se apără doctorul George şi îşi eliberă mîneca încetişor din strînsoare, *pare scris de o fiinţă normală. Poate mai tristă decît e voie...*

Da-aa ? Cum ai spus ? Poate mai tristă decît e voie ! E orfană, domnule ! Clar ? Psihic invalid ! Tatăl ei s-a sinucis. Mama ei a înebunit şi a murit în chinuri cumplite. Ada, înainte de copilaşul născut aici, a pierdut patru sarcini

din cauza eforturilor și surmenajului. Of, omule ! O navă cu echipaj redus e un mic infern. Biata, puștoaică. Pe urmă accidentul cu greierii...

Ce greieri ?

Du-te, domnule, și te culcă ! Doctorul Hans dădu din mînă a lehamite. *Am să-ți povestesc mîine totul.* Îl împinse ușurel spre ușă. *Și nu mai fă pe moralistul cu mine. Am conștiința curată și mor de somn. Iar dacă bunele intenții sau reproșurile nu-ți dau pace, întreabă-te doar un lucru : Dacă e nevoie de o minciună ca să salvezi viața și sănătatea cuiva, ce faci ? Îi spui adevărul și îi dai brînci să moară ? Sau aștepți să treacă criza, doctore ? E clar ? Somn ușor, ție, omule sănătos !*

Ușa se închise în nasul doctorului George. Îngîndurat, se întoarse în cameră și se culcă. Privi lung caietul, apoi îl deschise...

13.

Un sărut ; ei, și ?

18 aprilie...

Belami ăsta e un mare șmecher ! Astăzi, m-a prins lîngă cușcă și m-a tras spre gratii. Pînă să mă dezmeticesc. așa cum încremenisem cu tîmplele lipite de barele metalice reci, afurisitul m-a sărutat. M-am smucit din brațele lui și m-am îndepărtat de cușcă. Timp de cîteva clipe nu mi-am putut regăsi cumpătul, mai ales că mi se ridicase un val de sînge peste ochi. De spaimă ? Poate. Buzele lui erau reci și răsuflarea îi mirosea a piuré de spanac. Mă gîndeam că fusesem foarte imprudentă : dacă, în loc să mă sărute, ar fi avut chef să mă strangulеze și să-mi mănînce urechea la desert ? Nu știam ce atitudine să adopt. Dar el, întinse mîna, rugător.

Ailila, repetăm, așa, bine. Vino, Ailila, repetăm ! Sărutăm, Ailila, sărutăm, sărutare, săruți, sărut...

Am rămas surprinsă și el izbucni în hohote de rîs. Părea un om cu adevărat rațional care rîde de prostia altuia. Era prima dată cînd vorbea la participiul trecut. De unde învățase verbul *a săruta* pe care nu-l pronunțasem niciodată ? Rîsul lui mă dezarma. Tîrziu, m-am gîndit să fac legătura între caietele pe care le vede toată ziua de unul singur și unele progrese pe care a început să le facă.

Înciudată de rîsul lui, l-am pedepsit ; nu l-am vizitat toată ziua. Ba mai mult, ca să-l învăț minte, i-am programat numai videocasete educative, din secția pentru preșcolari, ca să învețe poeziile *cățeluș cu părul creț* și *pisicuță pis-pis-pis*. Voi fi mult mai atentă la selecționarea programelor ce i le ofer, ca să nu sar anumite etape necesare pentru învățarea unui limbaj corect. Domnul Belami, pînă la verbul a săruta pe care l-a învățat fiindcă a avut el chef, trebuie să mai învețe și multe altele, fie că vrea,

fie că nu. Cu mine nu se joacă ! — mi-am zis eu, dar apoi mi-a trecut ciuda.

Deci evenimentul zilei este acesta : pentru prima dată în viaţa mea, un bărbat m-a sărutat. Credeam că sărutul e cu totul altceva. Cînd colo, ce să vezi, nu s-a întîmplat nimic special. M-am înfuriat un pic, mi-am pierdut puţin cumpătul şi gata. Ce mare lucru o fi şi sărutul ăsta ? Am întîlnit nişte buze reci şi o răsuflare ce mirosea a spanac.

E uluitor cîtă hîrtie sau peliculă s-a risipit despre sărutări. Parcă în afacerea asta s-ar ascunde cine ştie ce revelaţii divine. Merită, oare, un fleac ca ăsta, merită atîta risipă de materiale şi energie ?

M-a sărutat un bărbat. Ei, şi ? Nimic nu s-a schimbat Totuşi, cred că trebuie să-l împiedic pe Belami să mai aibă idei de felul acesta. Trebuie să-l pedepsesc, ca să-şi dea seama că nu-i permit orice glumă sau orice joc. Mă gîndesc că ar fi bine, timp de cinci zile să nu intru la el, ca să uite gestul pe care şi l-a permis. Nu vreau să-i dau voie să fie prea îndrăzneţ. Dacă-i îngădui prea multe, îmi pierd autoritatea şi cine ştie ce idei ar mai putea avea. Ar fi un dezastru, din punct de vedere pedagogic.

În aceste cinci zile, am să-i las mîncarea în timp ce doarme. Nu trebuie să mă vadă, ca să poată uita gestul. Voi fi foarte atentă cu el de acum încolo. Altfel, în loc să-l educ aşa cum trebuie, ar mai putea ieşi cine ştie ce catastrofă din povestea asta. Numai o catastrofă sau vreo avarie în navă ne mai lipseşte !

14.

Cindva, desigur, voi înţelege

23 aprilie...

De azi într-o lună, vor sosi cei din misiunea *Vegas 312-N-9-d.* De-ar veni odată mai repede ! Au început să mă calce pe nervi convorbirile cu navele risipite în spaţiu. Mă agasează insistenţa cu care cer veşti. Le răspund pe un ton cît mai optimist : *deocamdată nimic deosebit de sem-*

nalat, dacă va fi cazul vă anunţăm noi, dar nu le ajunge şi mă pisează cu tot felul de sfaturi. Am să-i cedez Clarei munca mea. E mai vorbăreaţă şi mai spirituală. O să-i facă plăcere, precis.

Mîine vom trăi un eveniment însemnat. Cei de pe MATENE vor stabili cu noi o legătură video pentru a experimenta un transport de greieri cu o viteză încă neatinsă de oameni ; viteza gîndului. Ei numesc asta *transfer psihotronic*. Sper să reuşească. În această acţiune, eu am rolul unui bec care luminează ţinta, într-o tragere pe întuneric — ca să mă exprim mai sintetic. Ne-au transmis toate instrucţiunile şi, firește, ideea mi-a plăcut. Sînt nerăbdătoare în aşteptarea tubului cu cei trei greieri. Mă bucur că voi avea un rol atît de important în realizarea experimentului. Noi habar n-avem de psihotroni, dar se pare că nu asta contează. Sînt curioasă cum am să furnizez eu particolele astea pentru transportul tubului. Iată încă o treabă pe care o putem învăţa de la greieri. Şi cîte or mai fi !

Cu Belami am fost dîrză. Aşa cum mi-am propus, nu am intrat la el în cameră, dar l-am supravegheat, nevăzută, prin ecranul de control de pe pupitrul de comandă. Am observat că absenţa mea nu prea îi făcea plăcere, ba îl şi deprima. De cîteva ori nici nu s-a atins de mîncare. Doar foamea l-a determinat să ciugulească, în silă, cîteva firimituri. A avut unele reacţii la care nu mă aşteptasem şi degeaba i-am programat cîteva videocasete distractive, în afara celor educative : a stat cu spatele la ecran.

Nu l-am văzut niciodată atît de trist. Pe lîngă mila ce o simţeam, mă şi îngrijora : nu cunosc mecanismul care îi împinge pe sălbatici la sinucidere. Nu am intrat în cameră, dar l-am urmărit cu atenţie. De cîteva ori însă, era cît pe-aci să-mi calc hotărîrea. Mai ales cînd l-am surprins cîntînd o litanie gravă, cu o voce foarte joasă, în care-mi repeta doar numele : de sute de ori Ailila, fără nici unul din zecile de cuvinte ce le cunoaşte, Ailila şi numai Ailila, fără să-mi lege numele de vreo altă noţiune. Era un bocet deznădăjduit, de parcă m-ar fi închipuit sub forma de umbră nemişcată. Şi ceva nou : plîngea !

Alteori, era cuprins de accese de furie atît de violente, încît părea gata să frîngă barele de metal sau să sfărîme

cușca. Încerca să smulgă patul din podea, mototolea așternutul și îl izbea cu pumnii sau îl călca în picioare de parcă s-ar fi răfuit cu o pisică ucisă. Se zvîrlea la podea și încerca să o muște sau să o zgîrie, să-și sape un drum ca de cîrtiță.

I-am ingeristrat crizele, ca să le vadă și doctorul. Eu una nu am chef să le revăd. El însă, le-a găsit interesante : susține că a descoperit în comportamentul lui Belami o evoluție semnificativă. E convins că Belami, cînd încearcă sentimentul de neputință sau înfrîngere, reacționează din ce în ce mai rațional. O fi, dar m-au indispus.

Accesele de furie se par că l-au ferit pe Belami de stări depresive prea profunde : la capătul unei crize, obosit și asudat, se culca pe podea de parcă ar fi îmbrățișat-o și, după ce-mi bolborosea numele, adormea. Un animal nu ar face asta. Belami e un om sălbatic, dar om. Sînt din ce în ce mai convinsă că îl voi putea reeduca.

Nu mi-a fost deloc ușor să-l văd cum suferă din cauza mea. Ar fi un lucru stupid dacă aș încerca să mă înșel și să mă străduiesc să cred că mai pot fi indiferentă față de el. Belami a devenit o parte din viața mea și am trăit, datorită lui, niște sentimente noi pe care nu pot să le definesc. Belami nu e numai un CINEVA viu care trăiește în preajma mea. Belami mi-a adus un CEVA necesar și prețios. Nici un cuvînt nu poate descrie acest CEVA, un CEVA foarte important. Mi-a schimbat și viața, și gîndurile, Poate că și sufletul.

Mă simt vinovată față de el și datoare să-l compensez pentru aceste cinci zile în care l-am lăsat să se frămînte. Mîine, după ce termin experimentul cu cei de pe planeta *Matene*, voi sta mai mult cu Belami. Voi glumi, voi discuta și, dincolo de gratii, am să-i propun un joc distractiv, unul din jocurile din programele pentru preșcolari care i-a plăcut cel mai mult. Vreau să-l văd fericit.

Și acum îmi mai stăruie în urechi ecoul bocetului prelung în care îmi cînta numele. Trei note, mereu, aceleași, nesfîrșite, pline de mii de nuanțe, nesfîrșite nuanțe de neînțeles, nuanțe care nu încap în tiparul meschin al cuvintelor.

Cîte nu mi-ai spus tu, Belami, tu, sălbaticule, cîte lucruri nu mi-ai spus, cîte ! Oare ce se petrecea în ființe în

limp ce-mi strigai numele ? Credeai că m-am stins pentru totdeauna ? Uite, cînd îmi aduc aminte, mă cutremur într-un mod ciudat. Să ştii că mori devine un fleac, dacă ai convingerea că cineva, în urma ta, asemeni unui ecou, îţi poate striga astfel fiinţa şi-ţi poate cînta astfel numele ce ţi l-a dat...

E tîrziu şi mîine voi avea o zi grea. Trebuie să mă culc şi să beau preparatul a cărui reţetă au prescris-o cei de pe Matene. Miroase cam urît această compoziţie, dar dacă trebuie, trebuie şi gata. Nu pot să le stric tocmai eu experimentul. Mi-au atras atenţia că, în realizarea acestui *transfer psihotronic*, eu sînt elementul de legătură esenţial, adică, aşa cum spuneam, *becul care luminează ţinta*. Acţiunea de mîine e foarte importantă şi, totuşi, nu mă emoţionează în mod deosebit. Mă preocupă Belami, mult mai mult. Aş vrea să nu mă gîndesc la el şi să uit, mai ales, cum plîngea din cauza mea. Dar nu pot.

Sînt nenumărate lucruri şi evenimente, gesturi şi sentimente, iluzii şi gînduri prin care trec mereu şi le înţeleg mai tîrziu sau niciodată. De ce oare ? Cîndva, desigur, voi înţelege mai multe. Acum însă, mă apasă prea tare povara unor sentimente contradictorii. Mi le-au trezit lacrimile unui om sălbăticit de cataclism. Degeaba încerc să-mi explic ce anume se întîmplă cu mine, degeaba.

15.

Becul care luminează ţinta

24 aprilie...

. Ce zi am trăit !

E de necrezut ce mi s-a putut întîmpla. Stau şi îmi pipăi fruntea grea ca plumbul şi pleoapele ce mă dor. Încă îmi vîjîie urechile şi, pe retina ce-mi tremură ca o piftie, se mai plimbă, în zigzag, fulgere verzi ce stăruie şi se şterg lent.

Sînt frîntă, dar trebuie să notez totul înainte de culcare.

Băutura de aseară, cu gust nesuferit de ceapă putredă. şi ulei de ricin, mi-a dat un somn ciudat. Visam, eram conştientă că visez şi voiam să mă concentrez pe alte imagini, dar orice altceva refuza să se alcătuiască. Cercuri concentrice verzi dansau în unde ce nu se mai terminau. În centru pîlpîia un punct de foc verde care declanşa undele ce mă izbeau ca nişte valuri. Nu-mi puteam feri trupul din calea acestor valuri şi izbiturile lor mă zguduiau neplăcut. Un chin care nu s-a întrerupt pînă în zori...

La ora fixată, m-am trezit ca un automat, imaginea a dispărut, dar eu am continuat să vibrez. Ecoul undelor din vis nu mă părăsea.

Conform instrucţiunilor, m-am culcat pe o placă metalică şi am început să respir în ritmul 6—6—12. Mă asista doctorul Hans. După cîteva minute, în ecran a apărut o imagine dintr-o sală a navei *Matene*. Şase oameni susţineau o placă metalică unde se afla culcată o femeie. Alături, într-un trepied, pe o plăcuţă metalică, era aşezat un tub. Cei şase s-au îndepărtat şi unul i-a dat femeii să bea ceva. Şi mie, doctorul mi-a întins un pahar cu o băutură atît de scîrboasă, încît m-a scuturat un fior de gheaţă. Sîngele începu să-şi încetinească drumul, întunericul mă învăluia şi inima îşi încetinea bătăile. Mi-am concentrat gîndurile asupra tubului văzut pe trepied şi ştiam că peste un minut voi muri.

Auzeam numărătoarea inversă : *52*, *51*, *50*, *49*... Pe ochi mi se lăsa o beznă grea şi rece. În beznă se aprinse o licărire verde a cărei intensitate pîlpîia. Era un tub de un verde luminos... Apoi mi-am pierdut gîndurile, dar imaginea încremeni pe retină ; încremenise împreună cu inima mea...

Doctorul Hans mi-a dat o a treia băutură, dulce şi aromată, care mi-a încălzit toate fibrele şi m-am întors la viaţă. Trecuse numai un sfert de oră. Aveam însă impresia că trecuseră milioane de ore.

Afară, într-un recipient din aliaj de Z.A.M. se odihnea un tub incandescent. Experienţa reuşise. Cei trei greieri fuseseră transferaţi. De bucurie, unchiul Dan, în costum de protecţie, dansa sub hublou şi flutura din mîini. Mie însă mi-era foarte rău.

Cîteva ore în şir am zăcut scuturată de convulsii şi cu retina izbită de fulgere dureroase. Mi-au mai trecut, dar mă simt groaznic de istovită şi am o migrenă păcătoasă. Nu-mi plac medicamentele, dar va trebui să iau un somnifer puternic. Am scăpat cu bine din această experienţă periculoasă, greierii au sosit la destinaţie, nu ştiu dacă sînt nevătămaţi (abia poimîine putem desface tubul), totul e bine şi eu m-am achitat de rolul meu. Altădată, însă, nu mai accept eu rolul ăsta : senzaţiile sînt prea neplăcute.

Poimîine, desfacem tubul şi luăm iar legătura, prin video, cu cei de pe planeta *Matene*. Dacă greierii au păţit ceva, înseamnă că risipim zadarnic rezervele noastre de energie.

Cu o jumătate de oră în urmă, am reuşit să mă tîrăsc pînă în camera lui Belami, ca să-i spun *noapte bună*. Cînd m-a văzut lîngă cuşcă, s-a repezit spre mine. Am crezut că are să sfarme gratiile. După cîteva chiote, nebun de bucurie, m-a bombardat cu tot vocabularul asimilat, ca să-mi arate cît e de fericit. Cuvintele n-aveau nici o legătură între ele, dar simţea nevoia să vorbească, să spună ceva, să spună neapărat.

Eram prea istovită ca să mai zăbovesc. Sprijinită de doctor, m-am întors în camera mea.

E îndrăgostit, spuse doctorul pe un ton bătrînesc, puţin cald, puţin trist. *Şi are de cine. Şi pare foarte om. N-aş fi crezut că mai poate fi. Eşti cineva, fetiţo, la anii tăi. Astăzi, cu transferul psihotronic, ai realizat cea mai mare experienţă din istoria omenirii. Ai dovedit ce forţe de necrezut se ascund în trupul nostru şubred şi ce energie psihică, aproape supranaturală, poate dezvolta un om. Iar dacă vei reuşi pînă la capăt cu Belami vei intra în legendă. Tu înţelegi ce ar însemna să reuşeşti,... ai şi toate şansele, după cum văd ; înţelegi ? Belami va fi primul om smuls din amnezia provocată de cataclism. Deschizi un drum spre supravieţuirea raţiunii umane.*

Exagerezi, doctore ! am protestat eu moale. *Totdeauna exagerezi.*

Deloc ! ripostă el şi gesticulă înfierbîntat. *Peste două mii de ani ţi se vor ridica monumente. Peste alte mii de ani, încă se va vorbi de tine.*

L-am lăsat în pace. Nu-i împărtășeam entuziasmul. Succesul transferului nu mi se părea ceva extraordinar, ci numai ceva obositor și penibil. Iar în ceea ce îl privește pe Belami, nu știu ce să zic, nu știu.

Sînt așa de istovită, încît nu mă mai pot gîndi la nimic. Mă simt foarte slabă și foarte fragilă. Am senzația că trebuie să se întîmple ceva groaznic și eu nu mă pot opune. Ca niciodată, am acum nevoie de ceva, mai degrabă de cineva, ca să mă sprijine și să pot pluti sau...

16.

Ne așteaptă o muncă grea

25 aprilie...

Ieri, am adormit cu capul pe caiet. Nu mă mai doare capul.

Doctorul spune că m-a culcat el în pat și a citit însemnările mele. M-am simțit destul de penibil. Parcă m-ar fi surprins într-o postură dizgrațioasă și umilitoare.

Trebuia să-mi ascund mai bine caietul. Mi-am simțit obrajii fierbinți. El, nepăsător, privea păpușa veche din colț.

Regret că nu ți-am cerut voie, domnișoară. Regret.

Am să-l ard ! Ca să nu mai încerce nimeni să...

Asta să n-o faci. Păstrează-ți cît mai bine însemnările. Continuă și fii mai consecventă. Răsfoiește-le, din cînd în cînd. Ai să-ți dai mai tîrziu seama ce importante sînt. Vei avea nevoie de ele toată viața.

După acest schimb de replici, doctorul și cu mine ne-am lansat într-o lungă conversație. Unchiul Dan a încercat să ne întrerupă de mai multe ori, ca să-l invite pe doctor să urce în Oul lor și să plece la seră. Doctorul Hans l-a repezit o dată, a două oară ; i-a spus că plantele nu pățesc nimic dacă sînt lăsate să crească singure cîteva zile, deoarece microclima din seră se reglează automat. Am discutat cu doctorul pînă la prînz, cînd tanti Ada m-a

poftit să-mi iau în primire tura la staţie, după *chiulul* de ieri.

Discuţia cu doctorul Hans a fost foarte pasionată. O notez cum pot, ca să nu pierd unele idei şi replici.

Doctorul e foarte mulţumit de evoluţia lui Belami. Nu se aştepta la astfel de rezultate, într-un interval de timp atît de scurt. Cu toate că ieri era entuziasmat, astăzi mi-a cerut să depăşesc faza de simplu dresaj. Găseşte că Belami ar putea vorbi mai bine. E prea mult automatism în cuvintele pe care le foloseşte cu minimum de legături lexicale sau logice. Da, el simte şi înţelege unele cuvinte. Dar de aici şi pînă la recîştigarea raţiunii, e drum lung. Are memorie, dar nu judecă : reacţionează, cere, anunţă. Se pare că a învăţat să spere, dar asta e o problemă greu de verificat. Frazele lui scurte sînt simple anunţuri în care pronunţă cuvintele învăţate, în funcţie de o stare afectivă sau fizică. El trebuie învăţat să se joace, să abstractizeze şi să lege între ele noţiunile reale de cele imaginabile. Trebuie să înveţe şi legăturile dintre cuvinte, lucruri şi acţiuni. Doctorului i-a plăcut faptul că-i programez lui Belami videocasete cu material didactic pentru preşcolari. Marea întrebare este dacă Belami are disponibilitatea cerebrală suficientă pentru a evolua pînă la nivelul cel mai apropiat de gîndirea noastră.

Da, doctore, sigur că da ! am strigat eu puţin cam prea tare.

A clătinat din cap.

Rezultatul, fetiţo, rămîne totuşi sub semnul întrebării. Fii cît mai sceptică, dar nu-ţi pierde încrederea. Dacă nu vei reuşi tu cu el, poate vom reuşi noi cu alţii — mai ştii ?

Apoi, mi-a explicat pe îndelete că planul său este să construim un fel de rezervaţii în care să fie adunaţi oamenii, deocamdată. Mai tîrziu, vom putea căuta şi găsi alte soluţii.

Dar se vor sfîşia între ei ! l-am întrerupt. *Dacă sînt liberi, îşi găsesc singuri de mîncare. În rezervaţie însă, cum să-i hrănim ?*

M-a privit lung. Mi-a spus că dacă le asigurăm, în rezervaţie, o alimentaţie raţională, situaţia se schimbă. În plus, în libertate, ei sînt decimaţi de boli, de condiţiile

climaterice și reprezintă o pradă ușoară pentru animalele în haită. O rezervație nu e chiar așa de greu de organizat. Va trebui, cu ajutorul celor de pe *Vegas*, să recoltăm peste vară fructe, legume, zarzavaturi și nutrețuri, pe care să le conservăm pentru iarnă în depozite spațioase. Pe oameni îi vom aduna la sfîrșitul toamnei și îi vom comasa într-un orășel în care casele nu s-au deteriorat prea mult și acoperișurile mai pot oferi un adăpost împotriva ploii și a zăpezii. Înainte de a-i închide acolo, vom cîrpi casele și mai ales acoperișurile. Poate avem noroc și putem recondiționa un sistem de încălzire. Sînt destule zone cu clădiri care n-au suferit prea mult : cele fără schelărie metalică sau beton armat. Oamenii se vor obișnui repede să consume alimentele depozitate de noi în cantități suficiente și asta îi va feri de canibalism. Hrăniți și adăpostiți, ei vor putea rezista și supraviețui, iar noi ne vom putea ocupa de educația lor. Gardurile de sîrmă încărcate cu electricitate, îi vor feri de atacurile carnivorelor. Vom organiza vînători ca să le aducem oamenilor carne proaspătă, dar mai ales ca să limităm numărul distrugătorilor...

Proiectul doctorului părea posibil. După calculele lui, în prima rezervație am putea educa și hrăni, în iarna viitoare, cam zece mii de indivizi. Firește, ne așteaptă o muncă grea, dar altă soluție nu pare să existe. Cu ajutorul echipajelor ce urmează să sosească în cursul anului viitor, se mai pot înființa încă alte cinci rezervații. Așa se pune problema : ca să-i putem întoarce la civilizație, trebuie să le asigurăm întîi supraviețuirea, hrana și adăpostul.

Dar cum îi vei aduna, doctore ? Ei par să fie excelenți alergători !

Foarte simplu, fetițo. Depistăm, pe timp ploios, locurile unde se adăpostesc grupuri mai numeroase și pulverizăm asupra lor un gaz hipnotic. Am descoperit cîteva depozite de chimicale conservate perfect. Sînt și stocuri suficiente de gaz hipnotic. Înțelegi ? Îi adormim și îi transportăm în rezervație...

Doctorul Hans se gîndise la toate. Prevăzuse și dușuri improvizate, pentru a-i readuce pe oameni la o igienă sumară și necesară. Fiecare individ, înainte de a se trezi în rezervație, urmează să fie supus unui control medical.

Toţi vor fi îmbăiaţi, dezinfectaţi, deparazitaţi şi vaccinaţi împotriva bolilor epidemice mai importante. Se pare că tetanosul face ravagii printre ei. Doctorul a depistat şi unele cadavre izolate care purtau pecetea tifosului, ciumei bubonice, variolei, holerei şi a unei viroze noi, ciudată şi violentă, care atacă sistemul nervos. Pînă în toamnă, va trebui să preparăm cantitatea de seruri necesară în rezervaţie. Va fi muncă multă, pentru fiecare...

Am să vă ajut, doctore ! Nu mi-e frică nici de boli, nici de animale, am izbucnit eu, cucerită de planul său.

Doctorul însă, a fost de altă părere : că eu trebuie să rămîn la staţia de telecomunicaţii şi, în paralel, să mă ocup de Belami. Ulterior, dacă voi obţine rezultate concludente cu el, voi prelua un grup de zece indivizi cu care trebuie să înfiinţez un fel de şcoală. Trebuie să-i învăţăm să-şi organizeze munca de supravieţuire în cadrul noilor comunităţi. Vor mai trebui izolaţi şi alţi indivizi, asupra cărora să experimentăm mijloacele cele mai rapide şi cele mai potrivite pentru reeducarea lor. Deocamdată, trebuie să-l observ cît mai bine pe Belami, pentru ca să elaborăm o metodă sigură şi completă, menită să se aplice pe o scară cît mai largă. În problema asta, Belami e un fel de *staţie-pilot* sau mai bine zis un *şef de promoţie* sau *cap de serie*. Multe depind de ceea ce voi reuşi cu el. Trebuie să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să reuşesc. Sîntem datori să încercăm, să facem tot ce ne stă în puteri pentru ca să asigurăm cît mai grabnic supravieţuirea fizică a oamenilor şi să trecem la scoaterea lor din întunericul în care au fost zvîrliţi de cataclism.

Ne vor ajuta şi greierii de pe MATENE, doctore. Se pare că avem multe de învăţat de la ei.

Dă-mi voie să fiu sceptic. Abia mîine, după ce vom desface tubul, ne putem da seama dacă au ajuns nevătămaţi. Pe urmă, să ne lămurim şi cu ei : cine sînt, cum arată, ce pot, ce vor şi dacă ne putem înţelege. M-aş bucura să ne putem înţelege cu ei, dar asta ne va cere un timp de adaptare reciprocă — şi noi avem de lucru ! Nu vreau să-mi fac iluzii. Nu uita că ei sînt fiinţe raţionale, dar nu sînt oameni. Gîndesc, trăiesc, simt, comunică şi acţionează după alte legi decît ale noastre. Ei vin dintr-o altă lume şi

sînt ALTCEVA decît ceea ce sîntem noi. Cu totul altceva ! Să nu uiţi asta, ca să nu ai surprize : EI SÎNT ALTCEVA.....

Ajunşi aici, ne-a întrerupt tanti Ada.

Mi-am luat staţia în primire şi timp de şase ore am muncit după rutina ce mi-am format-o : le-am vorbit, tuturor celor risipiţi în spaţiu, în fraze stereotipe, pe un ton cît mai optimist, pentru ca situaţia de pe planetă să nu li se pară chiar aşa de tragică. Şi, firește, cînd joci teatru şi ai învăţat replicile pe dinafară, ţi se întîmplă să crezi cu adevărat în ceea ce spui...

Am ieşit din tură mai odihnită decît aş fi crezut. Conversaţiile cu cei de departe s-au desfăşurat bine şi astăzi am primit şi felicitări pentru transferul psihotronic realizat. Pentru mîine, a rămas hotărîtă o legătură video, pe care şi-o vor transmite prin releu pînă la cei mai depărtaţi. Vor să-l vadă pe Belami şi vor să asiste la ieşirea greierilor din tub. Această emisiune ne va zdruncina serios rezervele de energie. Sistemele astea de telecomunicaţii bazate pe sintoni sînt foarte clare şi rapide, dar consumă imens. Dar ce putem face ? Măcar atît să le oferim celor plecaţi.

Cu Belami, n-am stat astăzi decît un singur ceas. Am încercat să formez fraze cu el. Le învaţă prea mecanic. Parcă ar fi un papagal, uneori. Nici prea atent nu era. Avea chef de joacă şi refuza să se concentreze. La un moment dat, a început să danseze de unul singur şi să se acompanieze cu chiote. Ba se agăţa de grilajul ce ne despărţea, ba repeta unele fraze, ba se apuca iar de dans. Am fost puţin cam supărată pe şotiile sale, dar am înregistrat cîteva scene cu el, pentru arhivă. Cînd am plecat, mi-a făcut semne cu mîna şi mi-a spus *la revedere* foarte clar şi pentru prima dată. Deci, ÎNŢELEGE că voi reveni la el. Leagă lucrurile între ele în mod logic : GÎNDEŞTE !

Pentru emisiunea de mîine am montat cinci minute de înregistrări cu Belami, scoase din arhivă. Cu toate că nu-mi făcea plăcere, am revăzut şi înregistrările cu el cînd era disperat şi furios : retrospectiva trebuie să fie cît mai completă. Vreau ca sfertul de oră ce-i este rezervat să-i sintetizeze evoluţia şi, în faza unde a ajuns, să pară cît mai raţional, să fie vizibile şansele ce le are. Sper că se va

comporta bine și în minutele de transmisiune directă. Oamenii au nevoie de speranțe și trebuie să le dăm încredere în noi și în șansele ce există. Pentru că atunci cînd se vor întoarce, vor munci alături de noi. Și ne așteaptă o muncă grea, Marea Muncă...

17.

Cei trei greieri

26 aprilie...

Emisiunea, conform programului, a început la orele 13.00. Întîi, am transmis documentarul despre Belami. Dintr-o greșeală de cronometrare, în loc de cinci minute, a durat peste opt. Probabil că aseară, cînd am montat secvențele, eram cu gîndurile împrăștiate.

Am comutat apoi legătura la Belami și am intrat în camera lui. Cred că suferea de indigestie : era recalcitrant și mi-a spus de cîteva ori *doare*, își arătă stomacul și se strîmbă mormăind doare. I-am dat un medicament și, după ce l-a înghițit, mi-a zîmbit încrezător. *Bine, Ailila*, a adăugat el și sper că această dovadă de politețe neașteptată a făcut o impresie bună. Din păcate, n-am putut să scot mai multe de la el.

Apoi, a urmat desfacerea tubului, în sufrageric. Unchiul Dan s-a ocupat de această operație. Îl asista, solemnă, tanti Ada care s-a fardat pentru prima dată de cînd o știu eu. Doctorul Hans și cu mine am urmărit *ceremonia* din comandă, în ecranele monitoarelor. Eu supravegheam calitatea emisiei la pupitru, iar el controla centrala de energie, aflată sub maximă tensiune, aproape de capătul resurselor.

Unchiul Dan s-a căznit un sfert de oră să desfacă tubul. Cînd a izbutit, în fine, mi-am oprit respirația. Din tub au ieșit trei gîngănii verzi. Nu prea semănau a greieri. Mai degrabă, păreau trei-călugărițe, *mantis religiosa*. Trupul lor era ceva mai scurt, lipsit, de aripi, iar capul era ceva mai mare. Privite prin ecran, în prima clipă, n-ai fi zis că sînt

ființe raționale. Am adus una în prim plan și am fost impresionată de ochii verzi, mari, îndărătul cărora simțeam ascunsă o lumină puternică, gata să țîșnească spre minc ca un fulger.

S-au îndepărtat una de alta, cu un mers legănat, pe cele patru picioare subțiri aproape cît firul de ață. Apoi s-au oprit, s-au încordat pe piciorușele lor și, cu cele două labe din față, strînse sub gît ca pentru o rugăciune, au început să-și legene ușor gîtul prelung. Păreau că descifrează un text.

Apoi, conform instrucțiunilor de pe *Matene*, unchiul Dan le-a pregătit cele necesare pentru demonstrația proiectată : o păpușă de celuloid, o ceașcă de porțelan și o brichetă aprinsă. Iar tanti Ada, s-a grăbit să le boteze : Illa, Ulla și Ella.

Ei, și-acum să vedem MUTAREA ! mi-a strigat doctorul Hans de la pupitrul său. L-am sîsîit și am rămas încordată.

Greierul pe care tanti Ada îl botezase Illa, s-a apropiat de brichetă cu mersul mîndru al unui mic centaur. Deodată, a sărit în flacără și, în două secunde, din trupul grațios rămaseră doar cîțiva fulgi de cenușă. Un fulger verde izbi ceașca. Imediat, întreg porțelanul se ilumină și se coloră în verde, de parcă s-ar fi aprins un bec puternic înăuntru. Apoi ceașca rămase neclintită, iluminată. Un verde fascinant...

Formidabilă scamatorie ! exclamă doctorul Hans. *Cum naiba, chiar se mută cu adevărat ? Asta-i culmea.*

Eram uluită.

A urmat saltul în flacără al insectei pe care tanti Ada o botezase Ulla. Cu strîngere de inimă, am văzut cum nu rămîne decît o banală scamă de cenușă. De astă dată însă, fulgerul verde izbi minuscula păpușă de celuloid, cu care mă jucasem cîndva demult. Păpușa se ilumină și prinse același aspect straniu, de obiect însuflețit.

Înlemnisem. Da, eram pregătită să văd asta. Da, cunoșteam instrucțiunile de pe *Matene*. Da, dar... Una e să știi ce se va întîmpla fără să fii convinsă și alta e să vezi cu ochii tăi acest spectacol de magie.

Sînt uluitori ! și doctorul răsuflă zgomotos, înainte de a-și șterge sudoarea de pe frunte. *Credeam că greierii ăștia sînt o glumă și te poți distra cu ei așa cum te-ai distra, să zicem, cu niște buburuze. Dar iată că EI au niște însușiri de necrezut. Ce o să iasă din povestea asta, nu pot să-mi dau seama. Cred însă că nu vom începe să CONVERSĂM prea curînd cu dumneaulor... Dacă am avea aparatura celor de pe Matene, ar fi altceva...*

În ultimele minute ale transmisiei, a urmat hrănirea celor trei musafiri. Ceașca, adică Illa, a fost cufundată într-un recipient în care se afla o soluție de acid fosforic. La fel și păpușa, adică Ulla. Doar Ella, dintr-un salt ușor și grațios, a sărit singură în recipient. Două minute mai tîrziu, soluția dispăru cu un clocot ușor, iar greierii prinseră o luminozitate mult mai puternică.

Deoarece pe planeta Matene temperatura înregistrează 37°C în mod constant, temperatura optimă pentru greieri, tanti Ada a reglat incubatorul, iar unchiul Dan a introdus recipientul. Demonstrația musafirilor noștri de altă specie, aliații noștri de pe Matene, luase sfîrșit.

În orele ce au urmat, am avut convorbiri agitate cu navele ce se îndreaptă spre noi, dar cel mai mult ne-au solicitat cei ce au rămas pe loc, în diferite colțuri mai îndepărtate. Cu aceștia din urmă era o curată risipă de energie să discuți prea mult. Dar poți să-i refuzi ? Sentimentele și opiniile oamenilor sînt foarte diferite și reacțiile lor m-au încurcat. Mulți sînt sceptici. Cei de pe *Runa 002-B-4* ne-au acuzat de scamatorie și șarlatanie ; ne-au cerut să ne lăsăm de glume proaste și să ne controlăm creierele la primul psihiatru, deoarece ei nu cred nici o iotă din relatările noastre despre situația planetei. Zic au că *figura cu goangele e un spectacol pentru preșcolari*, iar despre Belami ne-au întrebat din ce clinică de înfrizați mintali l-am furat ! Desigur că nu toți văd situația așa. Cei de pe *Vegas* ne-au felicitat pentru aliații găsiți și ne-au promis că, la 23 mai, cînd vor sosi, ne vor transfera toate rezervele lor de acid fosforic necesare pentru hrănirea greierilor.

Mor de somn. Vreau să sper că vom putea colabora cu greierii, cu toate că nu pot să-mi dau seama cum. Ne

pot ei ajuta, oare ? Curînd începem Marea Muncă şi avem nevoie de forţe multe. Nici un sprijin posibil nu trebuie neglijat.

Ziua de astăzi mi-a dat certitudinea materială că nu sîntem singurele fiinţe raţionale din univers. E odihnitor, după secole de speculaţii, să ai o dovadă materială că mai există şi ALŢII în afara noastră, chiar dacă ei sînt ALT-CEVA şi există ALTFEL decît noi.

18.

Vom trăi şi vom vedea

27 aprilie...

Azi am riscat şi am intrat în cuşca lui Belami. Cred că era mai bine să nu fac nebunia asta. De ce sînt aşa de nebună uneori, de ce ? Desigur, pentru orice eventualitate, aveam ascunsă în palmă o siringă minusculă cu un somnifer puternic, un somnifer capabil să adoarmă chiar şi un mamut într-o secundă.

N-aş fi intrat, dacă nu m-ar fi îngrijorat comportarea lui : stătea chircit cu faţa la perete şi bombănea *doare, doare*. Iar mîncarea zăcea neatinsă lîngă gratii, pe măsuţă. Credeam că are o criză de apendicită sau gastrită ulceroasă şi voiam să-l examinez...

Abia l-am atins, că a ţîşnit din pat şi mi-a înhăţat încheietura mîinilor. Pînă să-mi revin, a început să rîdă, să ţopăie şi să cînte. Am îngheţat : asta îmi mai lipsea !

M-a obligat să mă învîrt împreună cu el, să ţopăi, să cînt nişte versuri neroade. Le cîntau, în ecran, într-o lecţie pentru preşcolari, un grup de prichindei ce se învîrteau în cerc. Asta era boala lui : Belami voia să se joace cu mine. Şi mă păcălise, afurisitul !

Tremuram la gîndul că se poate repezi la mine. Aşteptam să-mi elibereze mîna, ca să-l înţep şi să fug (mă şi vedeam mîncată !). Dar n-a fost nevoie să-l adorm. M-a lăsat lîngă uşa deschisă, a sărit în picioare pe pat şi a început să ţopăie, rîzînd şi chiuind.

Repede, am ieşit şi am încuiat uşa. Apoi, dincolo de grilajul care mă punea în siguranţă, am răsuflat uşurată. El a rămas puţin uimit şi, după ce a înţeles că am pus o barieră între noi, s-a posomorît. A clătinat din cap şi m-a ameninţat cu degetul. *Răutate mare, Ailila. Foarte mare !* N-am ce zice : face progrese ! Înţelege cam multe, se ţine de şotii şi zice că eu sînt rea ! Dar i-o plătesc eu...

În navă la noi, nu prea e o atmosferă rozã. Emisiunea video de ieri a suprasolicitat centrala de energie şi ne-a făcut şi un gol mare în rezervele ce le aveam pentru cazurile limită. Centrala trebuie să intre în reparaţii capitale şi a fost oprită. Folosim acumulatoarele, dar trebuie să facem economii. Situaţia asta ridică probleme în privinţa comunicaţiilor cu navele. Reparaţiile capitale pot dura chiar şi trei luni întregi. Cum să dirijăm aterizarea misiunii *Vegas* ? Ar fi nevoie de o centrală mai puternică, pentru emisiuni video.

Doctorul Hans a găsit soluţia. Pe podişul de lîngă vîrful Alfonso se află o navă părăsită. Nava are o aparatură nouă şi sisteme de telecomunicaţie mult mai puternice. Centrala de energie are o capacitate de cinci sute de ori mai mare decît a noastră. Trebuie reparate doar emiţătoarele şi cîteva instalaţii.

Nu se ştie cine a părăsit nava, dar a fost fabricată în urmă cu 14 ani. Poate e una din ultimele realizări ale civilizaţiei umane, înainte de cataclism. Zace părăsită de vreo doi ani. Pasagerii, probabil că s-au sălbăticit şi s-au amestecat cu ceilalţi dacă n-au pierit. Săracii de ei, precis că au crezut la sosire că pe planeta-mamă se mai poate circula fără costume de protecţie. Şi au ieşit, fără ele. De unde să fi ştiut ei că li se va şterge memoria şi creierul lor va deveni inutilizabil pentru un timp îndelungat sau pentru totdeauna ?

După calculele doctorului Hans, recondiţionarea navei părăsite şi a emiţătoarelor, va fi gata înainte de 20 mai. Pînă atunci, trebuie să întrerupem emisiunile, din lipsă de energie. Eu voi rămîne aici, ca să recepţionez timp de o oră pe zi, mesajele mai importante. Dar nu voi folosi emiţătoarele — pentru nimic în lume. Ar însemna să ajung la zero şi toate instalaţiile să se oprească din lipsă de energie. Asta ar fi moarte curată.

Tanti Ada și micul Belmondo se vor muta în nava-seră. Dînsa va supraveghea evoluția culturilor. Va avea timp și pentru copil. Bărbații urmează să lucreze pe muntele Alfonso. Tanti Ada nu prea e de acord cu soluția asta, dar unchiul Dan încearcă s-o convingă să accepte.

Rămîn singură în navă. Scap de tanti Ada și de cicăleală. Voi avea și mai puțin de lucru : o oră pe zi, la stație. Voi recepționa numai mesajele primite în acest interval. Scap și de redactarea buletinelor stereotipe de informații. Cînd o să fie gata stația de pe Alfonso o voi lua de la capăt... sau o las pe Clara acolo. Pînă atunci însă, am și eu un fel de concediu. Rămîn singură cu Belami și voi avea mai mult timp pentru el. Poate va face progrese mai rapide, de acum încolo.

Rămîn singură și cu Illa, greierul intrat în ceașca de porțelan. N-aș putea spune că mă entuziasmează compania greierului. Încă n-am discutat cu Illa prin telepatie. Nici nu cred că mă voi grăbi. Nu știu de ce, dar mi-a trecut dorința și curiozitatea unei conversații. Poate din cauza spectacolului de magie ce mi l-a oferit. Presupun că vom avea dificultăți de comunicare și mă întreb despre ce subiecte și în ce limbă am putea conversa. În simboluri matematice ? În hieroglife ? În ce ?

Ceilalți doi greieri nu rămîn cu mine. Ella va pleca pe munte, cu bărbații. Ulla, păpușa de celuloid, va ține tovărășie, la seră, micului sugar și mamei sale. Parcă e mai bine așa. Parcă m-ar fi intimidat compania a trei greieri. Un singur musafir și un Belami — ajung.

Am impresia că greierii au început să mă îngrijoreze. Poate sînt cu cea prăpăstioasă ? Poate. Încerc, mereu, să-mi controlez cu cea mai mare atenție gîndurile, ca să mă pot domina. Totuși, am un fel de senzație neplăcută în legătură cu greierii ăștia. Neîncredere ? Teamă ? Nu știu cum să-i zic. Parcă nu e ceva în ordine...

Spectacolul de ieri mi se pare, acum, nu numai o dovadă a însușirilor pe care le au greierii. Parcă ar fi și altceva. În instrucțiunile de pe *Matene* scrie clar : o *demonstrație a posibilităților psihice și fizice*. Dar uite că mie nu-mi place deloc această demonstrație. Mi-a trecut surpriza și acum simt în ea un fel de avertisment, un fel de amenințare surdă. Cei doi greieri, Illa și Ulla s-au mutat în

ceaşcă şi în păpuşă ca să ne adreseze un fel de : *atenţie ! voi nu puteţi să faceţi asta, dar noi putem ; voi sînteţi muritori de rînd, noi supravieţuim, deoarece ne mutăm în ORICE. Şi dacă asta au vrut, nu-i a bine...*

Poate nu reuşesc eu să mă familiarizez cu însuşirile lor psihice deosebite. Continuă să mi se pară bizară (în ciuda instrucţiunilor !) această formă de viaţă şi raţiune care este CEVA VERDE cu trup de călugăriţă, dar i se zice *greier*, cu toate că nu are nume. Mă îngrijorează că se poate muta ORIUNDE şi mai ales, ÎN ORICE. Sînt curioasă cum vom conversa. Nu prea văd CUM şi nici CE. Şi, nu ştiu de ce, nu pot alunga o neplăcută presimţire. Nu pot şi gata !

Cred că sînt cam sălbatică, adică mai bine zis asocială. Am trăit într-un mediu închis, alături de o familie restrînsă. Îmi lipseşte experienţa contactelor cu oameni de caractere cît mai variate, faţă de care să mă pot defini şi verifica. Odată, cînd l-am rugat pe doctorul Hans să mă ia cu el, mi-a spus că sînt o *floare de seră, prea gingaşă*. Voia să spună *prea plăpîndă,* dar a spus *prea gingaşă*, ca să mă refuze oarecum elegant. N-am uitat expresia lui. Da, mă simt o plantă de seră şi asta mă face să fiu aşa cum sînt, să fac uneori prostii şi, alteori, să-mi las gîndurile să zburde sau să se încîlcească. Da, asta. Născută şi crescută într-o navă, într-un mediu artificial. Obişnuită, dar nu şi mulţumită. De aici şi firea mea asocială. De aici, prezumţiozitatea. De aici şi atîtea alte defecte pe care le am. Cum o să mă descurc eu în viaţa mea de acum încolo ? O să întîlnesc oameni n-o să mă pustnicesc într-o navă, ca fanaticii de acum un mileniu sau două. Oare, după un interval în sînul colectivităţii mari, îmi voi schimba firea ? Uf, sînt plină de atîtea întrebări. Şi mă hărţuiesc...

Trebuie să fiu mai încrezătoare cu greierii. Doar au venit să ne ajute ! Şi la *aducerea* lor am contribuit şi eu ! Da, chiar aşa.

Doctorul Hans are şi el rezerve dar a spus numai un : *vom trăi şi vom vedea.* E şi asta o replică. Dar apoi, fără nici o legătură, tot el : *rămîi singură cu Belami şi Illa, să fii prudentă, foarte prudentă.*

Cu Belami sau cu Illa, doctore ? şi i-am surîs cît mai neutră.

Nu mi-a răspuns. Asta însemna : cu amîndoi.

Eh ! Asta-i situaţia. Rămîn singură. Vom trăi şi vom vedea. De ce s-o iau în tragic ? Poate nici nu e cazul.

19.

Un pitic de faianţă

28 aprilie...

Cu plecarea, a fost o întreagă tevatură. Pînă şi-a făcut tanti Ada bagajele, pînă şi-a cărat în Oul nostru tot ceea ce a crezut că este *absolut necesar*, cred că se puteau încărca şapte nave pentru misiuni de o viaţă. Devenise o persoană importantă ca un împărat şi agresivă, mai agresivă ca oricînd.

Uf, cum a mai răscolit toate încăperile, toate dulapurile, toate rafturile şi toate sertarele ! Fără să fie nevoie, şi-a vîrît nasul în toate containerele : unul singur n-a rămas sigilat. Nici într-o săptămînă nu voi prididi să fac ordine. Ce tevatură ! Uf.

Cele mai pipărate expresii din viaţa mea le-am auzit de la dînsa. M-a făcut, ca să zic aşa, albie de porci. Din cauza unui costumaş de protecţie necesar pentru micul Belmondo. Micuţul gălăgios era prea mic pentru toate tipurile de costume aflate în depozit. Dumneaei susţinea că eu am unul, pe măsura lui, dar nu vreau să i-l dau. Avusesem cu unul, la vîrsta de un an, dar de unde să ştiu ce s-a întîmplat cu el ? Nici nu ţin minte să-l fi văzut vreodată, mai tîrziu. Ce a putut să-mi facă, de necrezut ! Pînă la urmă, l-a găsit. La dînsa. Norocul meu ! — mi-am zis eu. Dar n-a fost noroc.

Tu l-ai ascuns aici, ticăloaso ! şi mi-a tras o pereche de palme de am văzut roşu înaintea ochilor.

O pereche de palme. Mie ! Pe nedrept ! Nimeni nu mă pălmuise vreodată. Trăisem în această colivie civilizat, conform regulamentelor interioare tipizate şi bunului simţ. Palmele sau alte acte de violenţă erau strict prohibite, pentru că pot provoca dezastre într-un spaţiu închis, între

oameni care nu se pot despărți. O pereche de palme! Șocul a fost puternic. Reacția — promptă. Era cît pe-aci să ripostez. Sînt destul de matură, antrenată și puternică, pentru ca să tai cu latul palmei o cărămidă...

Ridicasem mîna. E rușinos, dar adevărat. O ridicasem, fiindcă văzusem roșu. Noroc însă că a intervenit doctorul Hans și ne-a despărțit. Uite unde ajunge un om, o ființă rațională, cînd este atacată pe nedrept. Reflex? Nu știu. Dar mi-e rușine de lipsa mea de stăpînire. Tanti Ada a ieșit cu doctorul, care o dojenea că m-a lovit. Eu am rămas calmă, cît mai calmă, îngrozitor de calmă pentru mîna ce o ridicasem.

Mă mir că nu plîngi, domnișoară. Doctorul revenise. *Dar iart-o.*

Nimeni, niciodată, nu mă pălmuise — pînă azi. De jignit, numai tanti Ada și-a permis. O știam rea de gură și răbdam. Dar și o pereche de palme! Cu asta, chiar că întrecuse măsura. Mi-am jurat să nu i-o iert și să mă răzbun, într-o zi, și pentru asta, și pentru ocări. Rabdă omul cît rabdă, dar i se varsă paharul...

Sînt calmă, doctore. Atît am spus, atît. Și pînă au plecat ei cu Oul, m-am simțit ca un circuit blocat. Nu am auzit nimic din toate cele ce mi s-au spus. La toate am răspuns, supusă, *Da*, iar *Da*, numai *Da*. Ieșisem din realitate. Timpul înghețase pentru mine; evenimentele nu mă atingeau și nu le auzeam; nu simțeam că trăiesc, nu simțeam că sînt om...

M-am trezit lîngă un geam. Vehiculul în formă de jumătate de ou dispărea în zare. În urmă rămăsese iarba strivită și buruienile frînte.

M-am mutat la un alt hublou și am stat cu ochii înfipți în soarele ce apunea dincolo de coline, în marea ce n-am văzut-o niciodată. Nu departe de navă, din vegetație, răsărea o elice singuratică, bine înfiptă în sol, ca un semn de exclamație căzut din cerul sîngeriu.

M-am simțit, puțin, fantomă. E un sentiment deosebit de plăcut. Parcă ai pluti deasupra ta însăți, într-o stare de imponderabilitate în care timpul s-a stins și spațiul s-a comprimat. Și tu, de acolo, de afară și deasupra ta însăți, te privești și ți se pare că trupul tău a devenit statueta unui pitic de faianță colorată.

Nu sînt eu, oare, un pitic de faianță ? Parcă aș fi, dar viața din mine nu știu de unde vine. Viața din mine parcă ar fi un greier. Nu verde ci de alt soi. Și nu poate pleca din mine, cum fac greierii verzi. Cel din mine e prizonier. El nu se poate muta în tulpinile buruienilor frînte, nici în firele de iarbă strivite, nici în florile ce au năpădit copacii. Și nici în cer însîngerat nu pot să mă prefac. Eu sînt ceva din toate acestea. Dar toate îmi sînt străine și neatinse. Eu sînt pămînt, pămînt pe care nu l-am pipăit și nu l-am gustat încă.

Da, acel soi de greier care sînt eu, este prizonier în piticul de faianță. Da, și e păcat. Da, iar piticul de faianță e prizonier în navă.

Sînt prizonieră și asta mă face să simt cum toate puterile fug din mine. Și ca să mă apăr, îmi las gîndurile să zboare, fiindcă și eu zbor cu ele. Pot să-mi închipui că sînt chiar pasăre, dacă vreau.

20.

Incidentul

14 mai...

De șaisprezece zile mi-am abandonat însemnările. Cam mult. Sînt cam leneșă, dar nici nu simt plăcerea să-mi amintesc unele, iar de altele mi-este pur și simplu rușine.

Trebuie să iau faptele cronologic. Am să încep cu incidentul provocat de Illa, care mă îngrozește și acum.

După plecarea echipajului, am robotit timp de două zile. Tanti Ada îmi lăsase, parcă înadins, o dezordine de necrezut. Cînd am terminat curățenia, m-am gîndit să iau *ceașca* și să încerc, poate reușesc să leg o *conversație*. Nu știam cum, dar eram curioasă dacă se poate.

Abia am atins cu vîrful degetelor ceașca, și mi s-a întîmplat ceva de coșmar. Voința îmi fu paralizată și am început să acționez împotriva conștiinței sau dorințelor mele. Înțelegeam ce fac, ce văd și ce simt, dar nu mă puteam smulge din starea în care intrasem. Devenisem un

mecanism și ALTCEVA îmi comanda gesturile. Și nu mă puteam opune.

M-am îndreptat spre raftul unde aveam o sticlă de acid fosforic și am revenit ca să umplu ceașca. Știam, din instrucțiunile dé pe Matene, că greierii manifestă o deosebită lăcomie față de această hrană a lor și trebuie serviți cu doze moderate. Știam, dar o forță străină îmi dirija mîna care turna lichidul și umplea ceașca...

După o scurtă bolboroscală, lichidul a fost absorbit și porțelanul a prins o lumină deosebit de vie, de un verde fascinant. Și iarăși, am simțit forța care mă obliga să torn. Eram înspăimîntată de ceea ce trebuia să fac și voiam să fug, dar picioarele nu mă ascultau. După o nouă bolboroseală, ceașca prinse o strălucire intensă, de un verde crud.

Mă îngrozea strălucirea. Lumina îmi provoca o înțepătură dureroasă pe retină, dar nu puteam clipi. Pleoapele nu mă ascultau, de parcă nu-mi aparțineau. Nimic nu-mi mai aparținea, în afară de conștiință, dar asta nu-mi folosea : nu mă puteam apăra. Oh, de-aș fi putut clipi să-mi odihnesc retina și să scap de puterea blestemată, verde, incandescentă !

Apoi, iarăși, aceeași forță îmi puse mîna în mișcare și turnai în ceașcă ultimele picături. După bolboroseală, ceașca deveni un mic bulgăre de soare verde care mă orbi. Durerea de pe retină atinse intensitatea unei arsuri. M-am temut să nu orbesc de tot.

Nu vedeam ce fac, dar înțelegeam ce fac și mă miram de ce încerc să mai torn cînd simțeam că sticla e goală. Mă miram, dar mă supuneam. Ceașca voia să bea, eu trebuia să torn.

Se pare că absența neașteptată a lichidului i-a stîrnit furia. Astfel nu pot să-mi explic cele ce au urmat. Am devenit victima acestui acces de furie, dar și instrumentul ei. E de necrezut, e de-a dreptul stupid, dar am început să dansez și să mă... pedepsesc. Da, dansam și mă loveam cu sticla peste picioare, genunchi, peste claviculă, peste cap — ploua cu lovituri ! Am avut însă un noroc neașteptat : odată cu durerea seacă a unei lovituri în rotulă, se auzi un zăngănit : se spărsese sticla. Noroc, pentru că se pare că greierii nu cunosc sticla și nu știu că se poate sparge. În beția ei, ceașca avu o secundă de surpriză și

mă slăbi. Secunda aceasta a fost suficientă ca să mă prăbuşesc şi să pot închide pleoapele. Tot în secunda aceasta, voinţa mea se destinse fulgerător. Abia căzusem cu ochii închişi, că am zburat cît colo. Un salt pe care nu ştiu dacă, în condiţii normale, l-aş fi putut realiza.

Cînd am început să-mi dau seama de mine, am descoperit că mă tîrăsc în patru labe, ca un copil. Iar în spatele meu, am auzit pocnetul uşii. Eram destul de departe. Evadasem de sub puterea verde a greierului. Eram în altă încăpere şi, îngrozită, mă gîndeam că orbisem...

Am scîncit, apoi am gemut. Ca să-mi aud vocea, am adăugat un *ce grozăvie*. Vocea parcă era străină şi mi se făcu frig.

Dîrdîiam cînd am simţit cum nişte braţe puternice mă cuprind de subţiori, mă ridică, mă poartă prin aer şi mă aşază într-un fotoliu. Trupul meu parcă devenise o paiaţă de cîrpe din care s-a scurs talaşul. Am respirat adînc. Am înţeles că omul care m-a ridicat nu poate fi decît Belami. Săvîrşisem şi imprudenţa de a uita descuiată uşa de la cuşcă.

Ce o să mai păţesc, oare ? Stăteam cu pleoapele crispate. Jocurile unor fulgere verzi dispăreau şi o beznă caldă şi odihnitoare îmi alina încet durerea. Oarbă şi singură cu Belami şi greierul ? O, nu !

Neîndemînatică, mîna lui Belami îmi mîngîie creştetul şi cobora ca să-mi cuprindă umărul în palma lui mare. Mă scutură uşor şi-i auzii glasul îngrijorat : *Ailila, doare ?, Ailila !*

Doamne, am gîndit, sînt fără apărare în faţa lui. Sînt oarbă şi nu mă pot apăra. Aveam un gust metalic rău în gură, de parcă aş fi suferit un şoc electric de mare tensiune. Abia cînd mîna lui Belami îmi şterse bărbia, am înţeles că gustul rău se datoreşte unor valuri de salivă urît mirositoare care îmi curgeau din gura arsă. L-am lovit uşor peste mînă şi mi-am căutat, cu un gest reflex, batista. Fără să-mi dau seama, am deschis ochii.

Aerul din faţa mea părea că vibrează ca o apă fierbinte, în clocot, într-un recipient încins, cu aburii smuciţi de un curent grăbit. În faţa mea stăteau două siluete gemene şi neclare. Doi Belami ? Siluetele se contopiră într-una sin-

gură și, ca într-un obiectiv care își reglează distanța focală, încet, silueta deveni un Belami clar, un Belami pe care îl cunoșteam, Belami cel de toate zilele.

Eram salvată : vedeam. Revenisem la realitate și mă recîștigasem. Dar locurile lovite mă ardeau și în tot trupul se instalase o sfîrșeală grea și fierbinte. Cred că făcusem febră. Broboane de sudoare mă răcoreau, în valuri, grăbite.

Ochii lui Belami se întunecară ușor, în culoarea cerului după amurg. Abia acum îmi dădeam seama că e un bărbat chipeș, că îmi face plăcere să-l privesc. Mă amenință cu degetul, clătină dezaprobator din cap și moțul lui de samurai se legănă caraghios pe creștet, ca un Hopa-Mitică.

Se așeză la picioarele mele, cuibărit comod ca un pașă, cu picioarele încrucișate. Și începu să cînte. O melopee fără cuvinte, lenește, odihnitoare. De uimită, abia după un minut mi-am dat seama de ce cîntă : voia să mă adoarmă ! Am scuturat din cap. Nu era timp de somn. Trebuie, repede, să găsesc o soluție ca să scap de Illa. Altfel risc alte incidente.

M-am ridicat greoaie și de durere am scrîșnit. Belami a sărit să mă susțină dar m-am răstit la el și i-am cerut să plece în camera sa. M-a privit lung și dezamăgit, apoi mi-a întors spatele, a intrat în cameră și a trîntit ușa. Ar fi trebuit să-l încui, dar nu găseam cheia. Mi-am zis că, deocamdată, pericolul cel mai mare îl reprezintă Illa și am încuiat sufrageria. Pînă în comandă, mai mult mi-am tîrît picioarele, de obosită ce eram. M-am prăbușit în scaunul din fața pupitrului pentru intercomunicații și am conectat ecranul la sufragerie. Voiam să văd ce face Illa acolo și să mă gîndesc la o soluție.

Sufrageria arăta ca după o bătălie : un scaun răsturnat, fața de masă, cu toate tacîmurile încurcate în ea, zăcea pătată de sos. Nu-mi dădeam seama cum am apucat să trag jos fața de masă. Ceva mai încolo, zăcea o sticlă spartă. Și o surpriză : culoarea verde plecase din ceașcă. Acum, ceașca arăta puțin afumată, de parcă ar fi trecut prin flacăra unui combustibil clasic și impur : păcură sau ulei.

Un scaun strălucea verde. Scaunul în care se mutase Illa. Partea inferioară, iradia o lumină verde ceva mai palidă, dar spătarul devenise incandescent. O clipă, la ve-

derea luminii, m-am speriat şi am vrut să fug. Mi-am adus însă aminte că unda telepatică a greierilor are o rază mică de influenţă : sub trei metri. Aici eram la adăpost de puterea de sugestie a greierului. Deocamdată, la adăpost. Dar dacă începe să se mute spre mine ?

Ce-ar fi să dezintegrez scaunul ? Dar cum ? Greierii sînt CEVA ce nu moare, ci se mută. Pînă să-mi vină ideea de a reciti instrucţiunile de pe Matene, Illa îmi oferi un nou spectacol.

Toată culoarea verde se strînse într-un punct din centrul spătarului, într-un cerc de deosebită intensitate luminoasă. Chiar şi prin ecran, această lumină era verde şi rea : nu mă atingea, dar mă irita.

Obiectele din sufragerie deveniră întunecate ca o natură moartă în faţa unei furtuni sau în plină eclipsă de soare. Doar scaunul părea transparent, ca şi cum toată materia s-ar fi scurs din el şi ar fi rămas numai conturul. Deodată, o săgeată verde ţîşni din punctul luminos şi se izbi de covor, în colţul dinspre uşă. Imediat, lumina se răspîndi pe toată suprafaţa covorului.

Abia după cîteva secunde am înţeles ce se întîmplase : Illa plecase în urmărirea mea. Voise să ajungă la uşă, dar nu se putea muta cît de repede ar fi vrut şi nici la orice distanţă.

În covor, lumina parcă fierbea. Zonele de maximă intensitate lunecau pe suprafaţa liberă, de colo pînă colo, în zigzaguri şi vîrtejuri furioase. Această frămîntare crea iluzia că totul, deasupra covorului, a început să danseze haotic, la comanda unui şaman aflat într-o criză de demenţă, o criză declanşată de un drog puternic. Dar numai lumina se vînzolea. Apoi lumina începu să se adune în cercuri concentrice şi să lunece spre colţul de lîngă uşă.

Am luat instrucţiunile de pe Matene şi am început să le răsfoiesc. Cantitatea de acid fosforic asimilată de Illa reprezenta hrana pentru 75 de greieri într-o jumătate de an. Am înţeles ce pericol reprezenta puterea ce o acumulase. Dar ce să-i fac ?

Din instrucţiuni reieşea că, pentru greieri, temperatura optimă de existenţă şi randament maxim este de 37 °C. Se preciza că sub 23 °C, activitatea lor este practic frînată de o stare numită convenţional hibernare. La o temperatură

între 50 °C și 800 °C, activitatea lor rațională este nulă, ei staționează în materialele neinflamabile sub formă de picături lichide. Între 800°C și 3000°C, devin bule compacte de gaz și pot rezista într-o stare de amorțeală un timp îndelungat, în așteptarea unei temperaturi optime. Peste 3000°C reușesc să supraviețuiască, dar, cînd revin la temperatura normală, toate însușirile lor sînt deformate. Iar așa-zisa lor „nemurire" încetează după cca. 1000 de ani, socotind în unitățile noastre de timp.

Soluția : hibernarea forțată. Alta mai bună nu aveam. M-am repezit la pupitrul de comandă al sistemelor interipare și am căutat butoanele climatizorului încăperilor noastre. Am programat sufrageriei o temperatură de zero grade. Mai jos n-am avut curajul să risc : ar fi înghețat ușile, s-ar fi contractat prea tare celula metalică față de celelalte încăperi. Ar fi provocat avarii sau fisuri. Pentru siguranță, încăperile din jur le-am programat la 10 °C.

Întoarsă lîngă ecran, alta surpriză : Illa se mutase în clanța ușii ! Ca să ajungă pînă la mine, cred că i-ar fi ajuns trei sau cinci mutări succesive. De frică, am programat în grabă și holul la zero grade.

Cu atenția împărțită între ecranul bombat și filele instrucțiunilor, am dat peste un paragraf pe care nu-l luasem în seamă. Conținutul mă uimi : greierii manifestau o însușire paradoxală : acțiunea lor de sugestie prin unde telepatice, precum și capacitatea de a efectua salturi scurte pentru a se muta în altceva, erau inhibate și apoi anulate, dacă pe suprafața lucrului în care s-au mutat se află cel puțin două-trei picături de... lapte !

În clanță, Illa se pregătea pentru un nou salt : lumina pîlpîia. Parcă își pierduse din intensitate, dar nu eram sigură. În clipa saltului, raza se frînse în aer și se scurse într-un creion ce zăcea pe pardoseală. Creionul, probabil, căzuse din buzunarul meu. Iluminat, creionul străluci cîteva secunde, apoi se stinse și se întunecă treptat, de parcă l-ar fi acoperit o vopsea banală, un nitrolac de un verde închis. Semn bun : intrase în hibernare !

Dintr-o nișă cu echipament, am scos o salopetă cu încălzire interioară din fire de *simpavit*. Începusem să dîrdîi de frig, dar în salopetă mi-am revenit imediat.

Apoi am scos o sticlă din *Maprela* (maşina de preparat lapte, căreia noi îi zicem şi *Vacă portativă).* Am dus-o în hol şi am turnat un întreg pahar de lapte asupra creionului. Cu ajutorul unui cleşte lung, l-am apucat şi l-am aruncat în sticlă. Am instalat apoi sticla într-un congelator liber, l-am pus la —40 °C şi am putut, în fine, să răsuflu uşurată.

Am redresat clima, am făcut un duş puternic şi înviorată de ultrasunetele ce mi-au curăţat porii de transpiraţia ce mi-o provocase frica, m-am simţit alt om. Era prima dată cînd mă încercaseră sudorile morţii şi am zăbovit mult sub duş, ca să scap de propriul meu miros urît, mirosul groazei. După un masaj cu ultraviolete, m-am simţit ca nou-născută. De un singur lucru nu pot scăpa : de amintirea incidentului.

21.

Alea jacta est.

15 mai...

Ascară, nu am mai continuat. Astăzi încep devreme, ca să relatez cît mai amănunţit ce s-a întîmplat în ultimele două săptămîni, între mine şi Belami. Nu prea am chef, dar trebuie să fiu consecventă şi sinceră. Dacă aş tăcea, s-ar chema că mint. Adevărul ascuns e minciună...

Sînt puţin îngrijorată, ca să nu spun neliniştită. Nu am mai primit decît comunicări din spaţiu. Iar tanti Ada şi bărbaţii tac de cînd au plecat. Aş vrea să pot să-i aud măcar. Eu nu pot să le transmit nimic, deoarece nu am energie suficientă în acumulatoarele de sintoni. Mă simt demoralizată de această aşteptare zadarnică. Mereu îmi zic că trebuie să fiu rezonabilă şi să aştept, răbdătoare, pînă termină ei lucrarea şi poate intra în funcţiune staţia de pe muntele Alfonso. Dar sînt prea nerăbdătoare şi îmi fac gînduri negre.

Dar să revin la Belami. Nu prea îmi vine la îndemînă să notez faptele, dar nu-mi pot permite să deformez adevărul. Mai tîrziu, peste ani, voi putea să-mi recitesc

jurnalul cu inima împăcată şi nu voi avea de şters minciuni strecurate printre rînduri. Din adevărul acesta al meu, pe care mi l-am fixat pe deplin în pagini, voi putea opri timpul : voi avea şansa de a retrăi timpul meu de astăzi şi vîrsta pe care o am, cu toate avatarurile ce o însoţesc — timp şi vîrstă cu care nu am să mă mai întîlnesc, deoarece voi avea de traversat alţi timpi şi alte vîrste, cu alte evenimente, probleme şi sentimente. Că doar sînt o fiinţă umană, nu-s greier ! Presimt că din cele notate acum, atunci voi găsi multe lucruri care mă vor amuza copios. E şi normal. Cînd voi fi bătrînă, mă va încerca melancolia şi mă va înduioşa (de la mare distanţă !) experienţa pe care am traversat-o închisă în navă, în această primăvară, cu Belami. Acum însă mă încearcă o senzaţie de jenă şi pudoare. Dar sînt şi mîndră, mîndria stăpînită a omului sigur pe sine, de parcă aş fi traversat un examen neînchipuit de greu şi aş fi obţinut diploma cea mai importantă pentru o femeie. Ce amalgam e în mine, uf !

Povestea a început în noaptea ce a urmat incidentului cu Illa. Nu am reuşit să adorm din cauza unor coşmaruri verzi. De cîteva ori am fugit din pat să verific congelatorul, unde laptele se făcuse un bloc de gheaţă mai rezistent decît un beton armat. N-avea cum să evadeze de acolo. Eram sigură că totul e în ordine, dar coşmarurile mă hărţuiau fără milă. Şi m-a încercat O TERIBILĂ NEVOIE DE OCROTIRE. Fără să stau prea mult pe gînduri, am intrat în camera lui Belami şi m-am culcat lîngă trupul lui puternic, în căutarea unui refugiu. Numai lîngă mama şi tata mă mai culcasem aşa, demult, cînd eram necăjită sau bolnavă : prezenţa lor mă ajuta să adorm şi îmi dădea o nesfîrşită şi odihnitoare senzaţie de securitate.

Înainte de a adormi, m-am gîndit că nu mi-e nici tată, nici frate şi ar putea să aibă anumite *idei*, că e sălbatic şi cum zice tanti Ada, ar putea fi şi canibal. Eram însă atît de toropită şi mă simţeam ocrotită, atît de ocrotită, încît am adormit, scăpată de coşmare. Belami nu a avut nici o *idee*, dar eu am visat că are şi nu m-am speriat deloc şi am dormit foarte bine. M-am trezit dimineaţa tîrziu, cuibărită la pieptul lui şi mi-am dat seama că mă leagănă uşor şi-mi cîntă un confuz cîntec de leagăn. L-am îmbrîncit şi am fugit buimacă să prepar dejunul.

Nu l-am mai încuiat în cuşcă. Am observat să nu se atinge de nici un obiect fără să mă întrebe, iar în comandă nu vrea să intre pentru că aparatele, butoanele, ecranele, luminiţele, cadranele şi tot ce mai este acolo îi inspiră o puternică... repulsie. Nu teamă, ci repulsie. Cînd îl invit să intre cu mine, se strîmbă, îmi întoarce spatele şi se trînteşte într-un fotoliu bombănind : *nu este bun !*. Din toată tehnica noastră, nu acceptă decît filmele pe care i le programez. Poate fiindcă vede în ele fiinţe, viaţă, mişcare şi sunete pe care se străduieşte să le imite. În timpul ce s-a scurs, a învăţat multe cuvinte şi construieşte fraze al căror sens îl cunoaşte. E suficient să-l corectez cînd face cîte o greşeală de acord gramatical. Mă bucură ascultarea şi bunăvoinţa lui. La ce să-l mai ţin încuiat ? Liber, redevine mai repede om. Ne înţelegem prea bine şi ar fi urît să-l jignesc degeaba.

În a doua noapte, n-am mai putut răbda să dorm singură. Dormisem prea bine în noaptea precedentă. Îl consideram un fel de frate. Totuşi, m-am dus la el puţin nesigură. Nu dormea şi a fost foarte fericit să-mi cînte un cîntec de leagăn. Nu l-am lăsat să mă legene, dar cîntecul lui cald şi monoton, m-a adormit. De mult nu dormisem atît de bine. Se pare că nu-mi prieşte să dorm singură. Şi nu cred că sînt singura fiinţă umană care încearcă acest sentiment.

În cea de-a treia noapte adormisem repede şi uşor. Înaintea zorilor am avut un vis care m-a şocat atît de tare, încît m-am trezit. Să mai adorm după acest vis — imposibil. Mă visasem într-o barcă de hîrtie, pe o mare agitată de valuri furioase. Marea era din carton. Valurile, tot din carton — un adevărat arhaic film de animaţie. Nicăieri, nici un strop de apă. Totuşi, barca prindea umezeală, hîrtia se înmuia, se deforma. Mă scufundam cu barca, printre valurile ce aveau zimţi şi se roteau ca nişte fierăstraie circulare. Jos, în adînc, valurile erau aidoma unor roţi dinţate, angrenate într-o maşinărie imensă. Ce năprasnic funcţiona maşina asta, acolo, jos, în adînc ! Totul era mecanic, artificios, absurd şi necruţător, acolo, în adîncurile spre care lunecam. Înţelegeam că totul e prea artificios ca să nu fie altceva decît un vis. Dar iată că apărură o puzderie de şerpi foarte vii, lunecoşi, cu capetele ce li se le-

gănau amenințătoare, cu gurile larg deschise. Erau atît de vii, încît m-am speriat la gîndul că visul s-a dus și m-am prăbușit într-o altă realitate. O nesfîrșită hoardă de șerpi se ridica spre mine, iar barca se desfăcea și plesnea. Orice încercam să agăț, se rupea cu un fîșîit moale, înăbușit. Simțeam cum mă împung acele fierbinți ce iradiau din limbile de foc ale șerpilor. Îmi încolăciră brațele, picioarele. Degeaba mă zbăteam, iar răsuflarea lor mă irita și mirosea a lapte stricat. Surprinsă, am gemut și m-am trezit. Atît de reală fusese atingerea lor vîscoasă, lunecoasă dar fierbinte, încît am început să dîrdîi cu pielea înfiorată de o senzație neplăcută ce se ștergea prea încet.

Mult mi-am dorit, după visul ăsta, să adorm din nou. Mi-era chiar ciudă pe Belami care, cu spatele la mine, dormea ghemuit : un somn sănătos, adînc, nesimțit, somnul unui zeu de piatră.

Trează, dureros de trează, gîndurile mele s-au zbătut întîi fără noimă. Apoi mi-am analizat visul, i-am ghicit cauzele și i-am înțeles sensul. De cînd era Belami în navă, acest gen de vise devenise din ce în ce mai frecvent. Înțelegeam că vor continua sub alte forme și mă vor copleși toate variantele ce vor urma, ca să-mi creeze, în cele din urmă, un periculos dezechilibru psihic. Înciudată și îngrijorată, am început să-mi rod unghiile.

Cum să mă apăr ? — mă întrebam. De multe mă pot apăra, dar de vise nimeni nu poate fugi. Chiar și conștiința o pot amăgi sau o pot obliga să tacă. Visele însă, vin ca niște musafiri cărora degeaba le închizi ușa ; trec prin zid, prin acoperiș, uneori sparg ferestrele sau răsar din podea, fără să poți refuza sau omite vizita lor. Orice om poate să mintă întreaga omenire dacă vrea, poate chiar și pe sine să se mintă și să-și oblige conștiința să digere orice. Cu visele însă, nu poate glumi. Visele sînt atît de bogate în otravă sau balsam, încît pot stăpîni pe oricine — fără să asculte de nimeni și nimic, pentru că visele știu întotdeauna ce vor : niciodată un singur lucru. Poate să ți se pară că visul tău dintr-o noapte a avut o singură cauză, dar te înșeli. Erau mii de motive îndărătul acestuia. Îmi înțelegeam și visul de azi, și cele mai vagi dinainte. Astfel mi-a venit *ideea*. Am vrut s-o resping, dar nu prea aveam putere...

Îmi intrase bine în cap *ideea* și argumentele se războiau în mintea mea. Cel mai puternic era un sfidător *chiar așa, cu oricine ?* căruia repede i-am venit de hac. *Belami nu e oricine ; e Belami !* și gata. Apoi că e *sălbatic și nu raționează*, argument ce îmi zgîndărea orgoliul. Numai că din arsenalul meu necunoscut au apărut, în puhoi, serii de contra-argumente. Nu le notez decît pe cele ce mi s-au înșurubat în creier ca o poezie, ca un cîntec — chiar dacă nu-s așa ceva :

Nu mai e sălbatic, l-am domesticit.
Nu e animal, e om.
Nu raționează ca mine, ci altfel.
Pune pe prim plan reacțiile afective
și le subordonează logica lui primitivă.
A uitat să judece așa cum a învățat de copil
pe vremea cînd oamenii nu pățiseră nimic.
Va învăța a doua oară și nu va uita :
din cauza mea.
Are timp să mă ajungă din urmă
și să mi-o ia înainte.
Totul depinde de mine !
Cred că mi-e drag !

Cu asta. tăiasem nodul gordian. Devenisem foarte hotărîtă. Sînt cam ambițioasă de felul meu. Asta a decis. Venise ideea, mă cîștigase. Am hotărît să acționez imediat. Restul mi s-a părut foarte simplu.

Cu inima ușurată, m-am dezbrăcat și l-am îmbrățișat cu destulă neîndemînare.

Trupul lui mi s-a părut rece dar poate că eram eu prea înfierbîntată. Cînd pieptul meu i-a atins spinarea brăzdată de cicatrici. sînii mi s-au întărit brusc și dureros. Întreg trupul îmi fu cuprins de un dureros cîrcel. Un frig urca de-a lungul spinării și, ajuns în ceafă, îmi înfipse acolo un cui fierbinte. Arsura lui îmi încețoșă ochii, dar trupul rămase înghețat, pietrificat. Toate fibrele mi-erau grele și durcau ca strînsoarea unei menghine. Eram prizonieră în mine însămi și doream să mă eliberez din strînsoare.

Belami, am bîiguit cu disperată.

Abia spusesem asta că mă și cuprinse o rușine cumplită și am vrut să fug de lîngă el, să mă transform într-o pasăre, într-un nor, în orice, ca să dispar din trupul meu, să nu fiu stupidă tocmai față de el, să mă smulg din acest trup care nu mă ascultă, să dispar, să învîng pietrificarea în care căzusem, prinsă în propria mea capcană.

Belami tresări și, după o scurtă pîndă, se răsuci brusc spre mine cu o mișcare lunecoasă, scurtă. Brațul cu care îi îmbrățișasem bustul, căzu între noi greoi și inutil ca o creangă frîntă. În ochii lui albaștri tulburați de somn, străluci o rază tăioasă care se topi într-o adîncă mirare. Nu știu cu ce privire i-am răspuns. Eram încă plină de acel *ajută-mă* care stăruia în adîncul meu, gata să țîșnească iar, mai clar, mai puternic. Apele ochilor săi se încălziră, se întunecară blînd pînă deveniră de un cenușiu închis, aidoma unei perechi de fărîmituri de magnetită încinsă de o căldură secretă.

Umbra unui surîs visător trecu peste chipul său cînd întinse mîna și îmi atinse umărul. Degetele lui coborîră într-o mîngîiere ușoară spre gît și lunecară hoțește spre ceafă. O radiație necunoscută, caldă și plăcută, mă învălui și încordarea dispăru iar frigul se retrase grăbit. Parcă începeam să plutesc. Totul ar fi fost minunat dacă Belami nu mi-ar fi zîmbit puțin cam încrezut, puțin cam șmecher, ca un complice. Am vrut să-l lovesc în plină față pentru acest zîmbet și să fug. Dar el îmi șopti *Ailila* pe un ton pe care nu-l cunoșteam, mă îmbrățișă și sărutarea lui îmi arse buzele.

Era prea tîrziu să mai dau înapoi. Gîndurile mi se tulburară și m-am supus lui, pierdută, mîndră de hotărîrea mea și de importanța ei, nedumerită de ceea ce mi se întîmplă și simt. Dar, deodată, durerea mă fulgeră ca tăietura unui cuțit. Nu mi-am putut stăpîni un țipăt. Știusem eu foarte bine că voi trece prin asta, dar secunda mă găsise nepregătită. Am apucat să-mi zic că durerea aceea nu e ultima și nici cea mai rea din durerile prin care trebuie să trec în viața mea de acum încolo.

Belami a devenit acum o prelungire a propriului meu trup și îl vreau devenit și o parte a sufletului meu, topit, absorbit, identificat în mine. E poate prea mult ce vreau ? — nu știu. Un lucru mă emoționează în mod deosebit : am

început să ne înțelegem fără gesturi și cuvinte, să intuim intențiile celuilalt dintr-o scurtă privire. Am adeseori senzația că Belami îmi ghicește gîndurile și le continuă în alt fel de a gîndi, dar ajunge la același rezultat, uneori mai repede ca mine.

Nu pot ascunde faptul că, în zilele cînd m-am ferit să completez jurnalul, am avut de cîteva ori procese de conștiință în care m-am acuzat cu asprime pentru ideea ce o avusem, pentru hotărîrea ce o luasem și pentru faptul că am și dus-o pînă la capăt. Mi se mai întîmplă uneori, din ce în ce mai rar. Dar pe urmă gonesc reproșurile, neliniștea, cu argumentul : *Nu fii ipocrită și nu te minți. Totul e foarte normal. Nu e nimic rău și urît în asta : sînt o femeie normală și sănătoasă. Nu pot să mă comport ca o bucată de piatră fără viață, fără sex, fără sentimente. Și procesele de conștiință se spulberă. Ce să fac cu ele ? Să mă joc cu vorbele și să mă încurc în ele ? Pentru ce ?*

Ipocrizia e o boală. Prefer să mă bucur că sînt o femeie sănătoasă și fericită în dragoste. Ar fi necinstit să-mi ascund sau să-mi alung bucuria. Ar fi urît și trist.

Viața e totuși a naibii de frumoasă ! Nu mă mai simt nici *o floare de seră* și nici prizonieră în navă, nici singură fiindcă-s născută în spațiu, nu mai știu unde, fără rădăcini. Am un bărbat, un aliat, un camarad, un frate, un om, care mă înțelege și mă respectă. Firele care ne leagă devin din zi în zi mai puternice. Mă simt, alături de el, capabilă să fac față rolului ce-mi va reveni în Marea Muncă. Sînt fericită !

Și mai e ceva. Cu fiecare zi care trece, observ ceva ce aș numi *mica mea victorie asupra marelui accident*. În samuraiul meu blond, sălbăticia se stinge și în creierul său pîlpîie lumini mereu noi. Nu e de sperat că își va regăsi memoria intactă ca să-și reia activitatea inițială. A început însă o modificare în el : memorează, gîndește, vorbește și se comportă normal, din ce în ce mai bine. Da, cu Belami am creat o breșă, un fel de cap de pod. Cei ce se vor întoarce pe Pămînt vor fi descurajați de ceea ce vor găsi aici, dar, dacă vor vedea progresele lui Belami, vor înțelege că există destule șanse pentru a smulge omenirea din condiția de sălbăticie. Cu totul altfel vor reacționa și munci cînd vor înțelege că EXISTĂ ȘANSE. Sînt bucuroasă

cînd știu ce importantă este evoluția omului pe care mi l-am ales de bărbat. Și am convingerea că timpul va îmbunătăți mult performanțele sale intelectuale.

Aș vrea să sar peste ceea ce am făcut în ziua următoare. A fost o mare copilărie. Dar nu trebuie să omit nimic. Am fost proastă și caraghioasă, am fost o fetiță cam trăsnită care s-a jucat pentru ultima dată. Acum, mă apucă rîsul cînd îmi aduc aminte de jocul pe care l-am înscenat. Atunci însă, eram foarte serioasă și hotărîtă să pun pe roate o festivitate clasa întîia. Mi-am dorit să fiu mireasă. Dar ce nuntă a ieșit...

Iată cum a fost. Peste noapte, fugisem de lîngă Belami. Îl încuiasem în camera lui. O vreme, Belami bătuse în ușă, iar eu îl urmărisem prin sistemul video interior, fără sonor. Evitasem să-i aud vocea : eram conștientă că sînt slabă în fața lui, mai ales după cele întîmplate și voiam să evit orice influență din partea lui. Aveam nevoie de răgaz ca să-mi adun sufletul și să mă odihnesc.

După ce s-a săturat să bată în ușă, a început să se învîrtă prin încăpere. Apoi s-a oprit lîngă patul răvășit. A stat pe gînduri cîteva clipe, apoi a smucit cearșaful, l-a mototolit și l-a zvîrlit cît colo. Gestul era firesc, dar nu mi-a plăcut. Ba mai mult, ca să mă supere și mai tare, imediat ce s-a culcat a și adormit bușteau. Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat ! Am simțit că mor de întristare ! Adică eu să mă agit și el să adoarmă ! TOCMAI ASTĂZI ! În această zi atît de importantă și unică. Într-o astfel de zi, cînd alți bărbați stau cuminți lîngă miresele lor, gravi, în ținută de protocol, la o masă mare și așteaptă răbdători să se termine tot ritualul. Și am simțit și eu nevoia unui ritual de nuntă, în care Belami să stea cuminte și răbdător, pentru ca eu să mă simt împăcată și cu el, și cu soarta mea de femeie. De ce n-aș fi și eu mireasă, dacă vreau ? N-am public. Nici nu e necesar. Se poate înjgheba o nuntă și fără public. VREAU NUNTĂ ȘI BASTA !

Dimineață m-am trezit tîrziu. Era 4 mai. Senin, soare orbitor. Zi bună pentru o nuntă. Dar nu afară, ci în navă.

L-am lăsat pe Belami încuiat și m-am apucat de treabă. Știam că îi este foame, dar aveam să-l răsplătesc cu o cină festivă bogată.

Timp de patru ore m-am căznit să-mi confecționez o rochie și un voal de nuntă. Rochia a ieșit grosolană ca o cămașă de noapte de pe vremuri. Voalul semăna cu un burnuz de beduin. În lipsă de altceva, semănam oarecum a mireasă chiar și în această costumație. Ce să fi îmbrăcat ? Salopetă, tricou, costum de protecție sau vreuna din fustițele mele de adolescentă ? Rochițele și fustițele mele, tanti Ada le croise întotdeauna înadins grosolane, ca să par, lîngă dînsa, neîngrijită și lălîie, ca să par o fetiță ștearsă și cît mai stupidă. Foarte rar le purtasem și preferasem tricourile sau salopeta.

Costumația lui Belami era ca și rezolvată. Printre lucrurile rămase de la tata, aveam de ales între uniforma lui de comandant de navă și costumul negru de protocol, cu toca de doctor în științe agrospațiale. Talia corespunde și nu era nevoie de probe sau retușuri. Am optat pentru costumul de protocol.

Alegerea unor videocasete a mers mai repede. Știam ce vreau. Am scos din secția de folclor trei filme documentare ce dalau aproape de începuturile cinematografului sonor : o nuntă indiană, una la Hollywood (cu vedete de mîna a treia, dar decorative) și una dintr-un trib de boșimani. Aceste umbre ale unor oameni dispăruți, cu veselia și obiceiurile lor uitate, urmau să-mi țină loc de invitați în această zi deosebită. Veniți de acolo, din trecut, ei se puteau dispra alături de noi și pentru noi, după legile lor. Mă gîndeam că e mai comod să aí la nuntă vizita unor simple umbre care nu se pot amesteca în viața ta, care lasă neschimbat firul evenimentelor pe care ți le-ai construit și nu pot, ca tanti Ada, să te insulte sau să te lovească și să-ți arunce o umbră rea în suflet. Umbrele din filme, cei mai buni musafiri : nici hrană nu cer, nici intrigi nu fac...

Fără să pun ceva în gură și fără să-i duc lui Belami măcar o gustare, m-am apucat să prepar mîncarea pentru banchet. A fost o greșeală pe care am avut de ce s-o regret...

Întîi, am dat o raită pe la containere și am scos o grămadă de legume și zarzavaturi. Am găsit într-unul niște fructe de care uitasem și m-am încărcat cu un ananas, cîteva mere și pere, un coșuleț cu vișine și altul cu cireșe.

La al doilea drum, am dat o raită pe la anexă, tocmai la capătul gangului lung dintre containere. Avem acolo un bazin de 120 m.c. în care s-au cam înmulțit peștii. Am ochit un crap de vreo trei kilograme dar n-am reușit să scot decît unul de două, care mi-a intrat în plasă din greșeală. Era bun și ăsta.

Din coteţul cu găini am adunat doar zece ouă : ieșiseră pui, dar multe găini mai cloceau. Dar aveam destule ouă în congelator.

Prinderea unui purceluș de lapte mi-a dat multă bătaie de cap. Belămi s-ar fi descurcat mai repede. Cele trei scroafe mi-au făcut un scandal imens, vierul a vrut să mă muște iar duzina de purcelușl protesta ca un cor de îngeri speriați. Am încropit un fel de lasso și, cu chiu cu vai, am scos un purceluș aproape sufocat de învălmășeala ce se iscase. Abia îl înhățasem, că sistemele automate au umplut jghiaburile cu mîncare și soarta purcelușului n-a mai interesat pe nimeni. Dacă așteptam pînă la ora mesei, nu se isca tărăboi.

Mi-a fost milă de purceluș. Abia cînd era gata vîrît în cuptor, am răsuflat ușurată. Știu să tai găini și purcei, dar treaba asta căutasem întotdeauna s-o las altcuiva.

Peștele avea icre și asta m-a scutit să scot o cutie de caviar din ultima duzină aflată în depòzit. L-am umplut cu verdeţuri și mirodenii, ca să-l vîr și pe el în cuptor.

Ca o roabă am muncit și totuși, am apucat să fac tortul de nuntă. Un tort de ciocolată, dichisit cu două inimi de frișcă. Crezusem că nu mai termin cu legumele pe care le-am curățat cu mîna fiindcă robotul era defect. Afurisită treabă, curățatul legumelor cu mîna.

Am mai scos din depozit o cutie de stridii — ultima. Tot de acolo am scos și ultima sticlă de șampanie. Deh, nuntă să fie. În fine, seara la zece, masa era pusă. Iată și meniul de nuntă :

ouă cu maioneză
sandvișuri (cu șuncă, icre, anșoa, sau zacuscă)
salate (de roșii, de boeuf, varză roșie, țelină)
stridii
crap la tavă cu sos alb
purcel crocant cu legume și sos indian

supă de verdeţuri
tortul de nuntă
fructe
vin de smochine
o sticlă de şampanie (ultima)
lichior de vişine

Aş fi ornat masa cu trandafiri, dar în navă nu aveam decît flori de interior. O begonie care înflorise, între cele două lumînări, — atît am pus pe masă. Nici n-aş fi avut loc pentru mai multe. Restul de ghivece din holuri le-am lăsat la locurile lor.

După un duş rapid, m-am pieptănat fără mofturi — port părul tuns după vechea modă *paj*, cu un breton care nu-mi acoperă decît un sfert de frunte ; e cea mai simplă şi rapidă coafură care mă avantajează — dar m-am rujat pentru prima dată în viaţa mea. Gustul rujului m-a enervat. Costumaţia de mireasă nu m-a mulţumit. Mai ales voalul, un burnuz oribil, m-am jurat să nu-l mai îmbrac nici moartă. Tare aş fi vrut să rămîn în salopeta cu care m-am obişnuit sau într-un comod tricou sau halat de interior. Dar dacă-i nuntă, nuntă să fie !

Gătită, am luat pe braţ hainele pentru Belami. Înainte de a intra, la el în cameră, am respirat adînc şi am deschis uşa cu un gest energic. Belami se ridică încet şi mă privi lung. Cît mai autoritară, i-am întins hainele şi cămaşa.

Aruncă pijamaua şi îmbracă hainele astea ! Repede !

Nedumerit şi duşmănos, zvîrli bluza de pijama şi îmbrăcă haina direct pe piele. Apoi, bosumflat, se strîmbă şi scoase limba şcolăreşte.

Întîi cămaşa, omule. Pe urmă haina. Uite, cămaşa.

El însă, adulmecă mirosul de mîncare ce trecuse din sufragerie, prin hol, ca să intre pe uşa deschisă. Atît i-a trebuit. Faţa i se ilumină. Îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Pînă să apuc să-i spun cum să îmbrace cămaşa, el o şi zbughise în sufragerie.

Consternată, l-am urmat. Îmi strica tot ritualul pregătit. Aşezat la masa lungă şi încărcată, începu să înfulece anapoda. În loc să înceapă cu aperitivele, apucase farfuria cu... tortul de nuntă. Îl făcu dispărut în cîteva secunde. Nici nu observase cele două inimi de frişcă. Gustă vinul de

smochine și se strîmbă scîrbit. Găsi carafa cu apă și trase o duşcă zdravănă.

Toată nunta mi se ducea de rîpă. Uf, și doar îl învățasem în ce ordine consumă felurile de mîncare un om civilizat ! Acum însă, de foame, uitase totul. Dar eu voiam să restabilesc ordinea ceremonialului.

M-am apropiat de el cu jurnalul de bord al navei, în care inscrisesem declarația noastră de căsătorie și unde mai lipseau semnăturile noastre. I-am întins un stilou și i-am spus să semneze. În timp ce îi conduceam mîna dreaptă cu stiloul pe hîrtie, întinse mîna stîngă și smulse un picior de purcel, ca să-l rontăie nepăsător. O picătură de sos căzu pe partea de sus a registrului. Cînd i-am ridicat dreapta de pe semnătură, altă bucurie : dedesubt rămăseseră cîteva urme de ciocolată. Îmi venea să-i dau cu registrul în cap. La așa mire,... așa nuntă ! Ce mai pot aștepta și eu ? Dacă nu l-aș fi înfometat, nu s-ar fi purtat ca un căpcăun și m-ar fi ascultat în toate, așa cum mă ascultase pînă atunci. Am șters registrul, l-am pus în seif, apoi am pornit programul de înregistrări pregătit pentru nuntă.

Belami nu catadixi să acorde măcar o secundă de atenție ritualului boșimanilor și nici agitației din Hollywoodul arhaic. Dumnealui se războia cu purcelul și, în loc de garnitură, ba înghițea stridii, ba ouă cu maioneză, ba fructe. Îl priveam neputincioasă.

Făcea să-l vezi pe mirele meu. Cu pantaloni de pijama, cu haina îmbrăcată direct pe piele și cu fața mînjită de sos iar nasul pictat cu ciocolată și icre. Înfuleca dumnealui, mirele, cam anapoda, dar bine !

Din farfuria cu aperitive am ciugulit fără poftă cîteva felioare de șuncă și am destupat sticla de șampanie. L-am așteptat pe prințul meu să răsufle între îmbucături și i-am pus în mînă un pahar.

Azi e nunta noastră, Belami. Hai să ciocnim pentru fericirea noastră. Ai auzit ? Pentru fericirea noastră.

Ihim, și goli paharul. Șampania îi plăcuse : își linse buzele și întinse paharul. *Mai vreau. Pentru fe-rici-rea-noas-tră. Mai vreau.*

Nu știu dacă a existat vreodată o mireasă mai nefericită ca mine. Eram atît de nefericită de pofta lui de mîncare, încît mă sufocam. Asta e nuntă ? — mă întrebam și mă

uitam la ținuta lui. Fără să-mi aduc aminte că am lăsat deschise aparatele de înregistrare magnetică.

După o jumătate de oră, Belami adormise toropit de mîncare, cu capul pe masă. După ce am plîns pe săturate, l-am trezit și l-am trimis la culcare. N-a vrut, fără mine. Alta, acum ! Nuntă am vrut, nuntă am avut.

Alea jacta est, mi-am zis. Dacă tot am aruncat eu zarurile, tot eu trebuie să fiu cel mai tare dintre noi.

Sînt convinsă că, peste ani, voi rîde cînd voi reciti paginile acestea. Să mă hotărăsc să le scriu — mi-a fost cam greu. Dar zilele au trecut și vor mai trece și altele, iar eu nu trebuie să uit nimic.

De fapt, ce naiba mi-am făcut atîtea probleme ? Sînt fericită cu el și, cu timpul, vom fi şi mai fericiți. Ce, era obligat să mănînce ca un prinț sau lord ? După un post de o zi ? El nu-i prinț, nu-i lord. E samuraiul meu blond. Omul meu.

22.

Dacă

Nici astăzi n-am primit veşti de la seră sau de pe munte. În schimb a plouat cu salutări şi anecdote de la misiunile mai apropiate. Cei de pe *Matene* tac. Dacă aș avea suficiente rezerve de energie sau dacă ar funcționa centrala, aș avea atîtea de discutat cu toți !

Mă gîndesc să scot mîine, dacă e timp însorit, panourile de captare a energiei solare — sistemul PACASOL. Sînt grele, dar Belami mă poate ajuta. Dacă aș prinde două-trei zile senine, aș putea obține energie pentru transmisie. Ce bine ar fi să am trei zile însorite !

Toată ziua m-au frămîntat diferite gînduri. Mă simt cam tristă, cam singură. Lui Belami i-am făcut un program de studiu sever și încărcat. Uneori adoarme în fața ecranului. Unele programe didactice sînt cam prea plicticoase. Ca să nu-l deranjez, stau cu el numai la masă și peste noapte. În afară de asta mai fac o oră de șah cu el. Atît.

Dorm foarte bine cu el. M-am obișnuit cu el neașteptat de repede. Parcă am fi dormit împreună o viață întreagă. Cum de m-am obișnuit așa de repede cu el ?

Nu știu dacă nu cumva aștept un copil. N-aș vrea să mă grăbesc prea tare. Poate primăvara viitoare ar fi mai nimerit. Anul acesta însă, pînă pornim Marea Muncă, vom fi prea puțini și fiecare om este deosebit de necesar în faza de organizare, fază de mare solicitare. Vreau un copil, că doar sînt făcută pentru asta. Dar trebuie să mai aștept un an. Nu pot aduce pe lume un suflet nou, atîta timp cît nu-l pot îngriji cum se cere. Dar ca să-l pot îngriji, trebuie întîi să-mi fac datoria față de cei ce așteaptă salvarea de la noi, în Marea Muncă. Deocamdată însă, nici nu știu care vor fi sarcinile mele. După ce vor sosi cei din misiunea *Vegas*, voi ști. Orice muncă îmi va reveni, mă voi strădui s-o scot la capăt cît mai bine. Cu toții, vom fi obligați să renunțăm la multe dorințe, ca să putem salva oamenii. Nu prea văd în roz viitorul apropiat. Acum, cuvintele tatălui meu, ultimele cuvinte pe care mi le-a spus, sînt mai potrivite ca oricînd și pentru mine, și pentru cei ce se vor întoarce la Marea Muncă :

...și nu uita că, prea des, va trebui să uiți de tine însăți și că vei trăi mai mult pentru alții decît pentru tine ; prin ei și prin ceea ce faceți, devii tu însăți, pentru că ești o frunză a unui imens copac...

Mare dreptate a avut. Acum îl înțeleg. Dacă ar fi supraviețuit...

Săracul tata. A fost un om destul de chinuit. Nici viața nu l-a cruțat, nici mama. Măcar dînsa ar fi putut să fie ceva mai blîndă cu el. Uneori, cînd urmăresc unele înregistrări cu ei doi, mă dor fizic certurile lor. Sînt înregistrări întîmplătoare sau făcute de tanti Ada, înadins, ca să-și bată joc de ei. Urîte certuri. Mama, nepăsătoare, putea să treacă ușor de la cea mai gravă insultă, la o glumă stupidă. Tata, însă, multă vreme, după o ceartă, suferea de parcă s-ar fi stins ceva în el și ar fi rămas vie doar durerea.

Era un om puternic, masiv și blînd. Se purta cu cei din jurul lui de parcă n-ar fi fost oameni, ci baloane de săpun pe care chiar și o răsuflare neatentă le poate sparge. Era prea blînd și prea delicat. Din această cauză, a fost într-una împins deoparte, cu nepăsare sau cu chiar sadism, de cei

mai slabi și mai răi. Asta, deseori, l-a durut îndelung, dar știa să rămînă înțelegător și generos. Într-o altă societate mai rea, de pildă, în evul mediu, ar fi fost capabil să se lase ars pe rug — nu pentru o idee, ci pentru un alt om ceva mai slab. Avea cultura cu care puțini oameni de știință s-ar putea lăuda. În specialitatea lui, colegii nu l-au putut egala niciodată.

Mama era exact o fire opusă. Muncea fără spor și anapoda ; obosea repede și făcea mai multă gălăgie decît treabă. Tata și munca ? Nu se odihnea timp de șaisprezece ore pe zi. Muncea cu stăruință, potolit, neîntrerupt, atît de firesc și relaxat, încît ai fi jurat că nu depune nici un efort deosebit și se distrează.

Deoarece mama a zăcut mai bine de un an și jumătate după nașterea mea, tata m-a hrănit și îngrijit în acest interval, fără ca munca lui să se resimtă din cauza acestei preocupări suplimentare. Un singur lucru îl putea obosi de moarte : o ceartă.

Revăd adeseori unele înregistrări aproape uzate, în care tata îmi dă biberonul, îmi schimbă scutecele sau mă lasă să-i pipăi fața cu mîinile mele nepricepute. Atunci, mă simt ciudat — mică de parcă clipa de azi s-ar fi prăbușit înapoi în cea de ieri. În altele, eu mă îndrept spre el, sub umbra unui braț suspendat ocrotitor. Sînt o vietate caraghioasă, tropăi nepricepută și neajutorată, mă împiedic dar nu cad : mîna lui mă ajută să-mi caut echilibrul pînă mi-l regăsesc. Imagini la care mi se pune un nod în gît. Rămîn apoi cu senzația că el se află și acum în spatele meu, zeu nevăzut și masiv, plin de căldură și putere. Și mă cuprinde o căldură intensă și mă simt încărcată de o putere fără margini. Oh, de-aș reuși să fac un băiat care să-i semene, aș fi cea mai fericită femeie !

Mă surprind că fac anumite gesturi care sînt ale lui, cu toate că nu vreau să-l copiez — ar fi o impietate. De multe alte ori, îmi descopăr anumite stări care știu că el mi le-a lăsat. Folosesc expresii sau intonații de care mă mir, apoi descopăr că de la el le am, ale lui au fost. Din fizicul lui am moștenit numai trăsăturile feței. Numai atît, din păcate. Oh, de ce a trebuit să moară, tocmai el ! Prea deseori îi simt lipsa, de parcă aș fi infirmă și mi-ar lipsi o bucată din suflet. Alteori, mi se întîmplă ceva curios : am iluzia

că tata e lîngă mine și încep să-i vorbesc de parcă aș continua o discuție întreruptă doar pentru o secundă, dar, cînd întorc privirea spre el, nu-i aici.

Cu mama, nu știu de ce, nu m-am prea înțeles și mi-e ciudă că trebuie să recunosc că nu i-am simțit lipsa. Mama m-a purtat în pîntec și m-a născut destul de greu — nu ar trebui să-mi fie străină, dar mi-este. Poate fiindcă m-a urît din cauză că a suferit la naștere. Dar eu nu sînt vinovată, cum aș fi putut să împiedic eu suferința ei ? Doar dacă m-aș fi hotărît să nu mă nasc. Doamne, cît m-a urît ! Eu n-am să-mi urăsc niciodată copilul.

Ce o fi cu mine astăzi ? Am o stare proastă și mi-e dor de tata. Uite, acuma, aș fi fericită dacă aș putea să joc o partidă de șah cu el și să glumim, ca altădată. Sau să-l văd jucînd măcar cu Belami, dacă nu cu mine. Parcă-i și văd, aplecați deasupra tablei, atenți, concentrați, ca doi tigri la pîndă...

Mult am mai jucat eu șah cu tata ! Seară de seară, de la vîrsta de trei ani, cîte o oră întreagă. Mama mă smulgea din scaun ca să mă ducă la culcare și eu mă zbăteam și strigam din ușă : *tăticule, fac schimb de regine !* sau *mută matale nebunul meu lîngă calul matale !* După un timp, înciudată, cu gîndul să cîștig a doua zi la reluare, mă sculam noaptea și furam cîte o piesă sau modificam pozițiile. Tata nu-mi zicea nimic cînd reluam jocul, dar nu știu cum făcea, dar toate piesele se aflau la poziția inițială corectă. Turbam de ciudă că nu puteam să-l trișez. În cele din urmă, am început să calculez efecte psihologice cît mai subtile și neașteptate. Era mai pasionat să cîștigi cinstit. Tata, așa într-o doară, cînd am discutat despre arta de a trișa mi-a spus : *cînd trișezi, știi sigur că ai să cîștigi și, în cele din urmă, te plictisești și te lenevești.* De asta mă împiedicase el să trișez ! Cu tata era greu să cîștigi, dar partidele îmi solicitau cu intensitate atenția, încît le găseam mai captivante decît problemele de enigmistică din cărți sau filme. În afară de asta, șahul devine la un moment dat și confruntare de caractere și energii diferite. Cîștigam rar și greu, dar asta îmi făcea plăcere pentru că el devenea mirat, apoi mîndru și rămînea pierdut, visător. Atunci îi ziceam *tăticule, ești frumos acum.*

Şahul e un mijloc excelent de a dezvolta gîndirea, o gimnastică psihică pasionantă şi utilă, obişnuia el să spună. Acesta este şi motivul pentru care îl învăţ eu pe Belami să joace. Deocamdată samuraiul meu greşeşte numai mutarea calului şi e preocupat să-mi mănînce cît mai multe piese. Dacă ajunge mat, îmi întinde regele şi-mi spune trist : *Ailila mincat rege.*

Pe la început, copilă fiind, şi eu eram preocupată să mănînc cît mai multe piese. Şi le mîncam de tot. Tata, pentru mine, inventase şahul cu fursecuri, pe care le picta chiar el cu glazură şi, ca să înţeleg mai bine ideea de mat, regii erau păpuşi de cauciuc.

Aveam zece ani cînd mi-am pierdut părinţii, cu puţin înainte sărbătorisem ziua mea de naştere. Cu ocazia aceea am preparat eu picsele. De mult nu mai *mîncam* piesele, dar acum urma să jucăm o partidă festivă, pe mîncate. Regele meu l-am făcut din zahăr şi pe al lui l-am făcut din ciocolată. Din cauza căldurii însă, ciocolata s-a topit înainte de partidă şi el a folosit o statuetă de porţelan a lui Budha. În ziua aceea am fost într-o formă grozavă şi am cîştigat. Tata, rîzînd cu hohote mi-a pus statueta în palmă : *ai cîştigat, dar n-ai ce mînca ! tot ce nu se mănîncă, se păstrează mai mult !* Şi Budha s-a păstrat, dar tata a murit. Căldura degetelor lui a fugit din micul bătrînel de porţelan...

Totul ar fi fost altfel dacă mi-ar fi rămas părinţii în viaţă. Cu totul altfel, dacă ! Numai din cauza mamei am rămas singură. S-a încăpăţînat să propună o acţiune sortită eşecului, numai ca să-l sîcîie pe tata. Uite aşa rămîne un copil singur : dintr-o nechibzuinţă. Niciodată nu-mi voi permite să mor înainte de a-mi fi crescut copiii mari. Mă simt prea infirmă din cauza lipsei părinţilor mei şi nu voi permite copiilor mei să retrăiască experienţa mea. Copiii mei, cînd îi voi avea.

Deocamdată, iată însă că nu am rămas însărcinată. Pentru moment e mai bine aşa. Ar fi fost şi prea devreme. Mă duc să mă schimb şi astă seară voi dormi singură. Asta n-o să-i convină omului meu, dar n-am ce-i face.

Mîine sper, în sfîrşit, să primesc veşti în ora de recepţie.

Nici nu vreau să mă gîndesc la un *dar dacă ?* — ar fi chiar îngrozitor să se fi întîmplat ceva cu ai noştri din cauza greierilor pe care i-au luat cu ei. Dar dacă s-a întîmplat ceva şi pe *Matene ?*

Uf, ce vorbă ticăloasă acest „dacă".

23.

Zi grea

17 mai...

De dimineaţă se anunţa timp însorit. L-am trezit pe omul meu şi i-am preparat dejunul. În timp ce mestecam friptura, am încercat să-i explic ce are de făcut. Instalarea panourilor sistemului PACASOL nu e o treabă complicată. Totuşi, Belami s-a încruntat şi a clătinat din cap că nu înţelege. I-am făcut şi o schiţă, zadarnic. De ciudă, m-am înfuriat aşa de tare, încît am uitat că am o înregistrare în arhivă, un mosorel de vreo o sută de metri, în care tata şi cu unchiul Dan instalează panourile pe planeta Ikadia iar eu, prîslea de cinci ani, cu o uriaşă cască de protecţie, mă învîrt printre ei ca o minge sau titirez. Dacă îmi aduceam aminte, i-o arătam. Totdeauna, cînd mă enervez, uit lucruri importante. M-am ridicat de la masă ţîfnoasă şi l-am trimis să spele vasele. Asta a înţeles-o şi a fost foarte fericit că m-a înţeles.

Fiecare din elementii sistemului PACASOL cîntăreşte cîte şaizeci de kilograme. Pentru un bărbat puternic e o treabă uşoară ; pentru mine mai puţin, dar nici imposibilă, fiindcă nu-mi neglijez decît rareori programul zilnic de gimnastică. Astăzi însă, eram într-o stare fiziologică specială şi afurisită. Eforturi îmi mai lipseau !

Ce să fi făcut ? Am nevoie de trei zile de soare pentru ca să obţin energia minimă necesară. Or, peste şase zile soseşte *Vegas* şi eu nu ştiu care este situaţia pe muntele Alfonso. Dacă nu-i gata staţia de acolo, cum vor ateriza ? Fireşte, ei au coordonatele, dar o aterizare la punct fix nu

poate fi asigurată decît prin dirijare de la sol. Fără o emisiune de ghidaj, nu putem cupla navele noastre chiar la aterizare. Ele trebuie cuplate ATUNCI, neapărat. Nu-i vorbă că fără ghidaj, ei riscă să aterizeze chiar la o sută de kilometri, sau mai mult. Ca să mutăm și să apropiem navele, cogeamite navele noastre, ne-ar trebui și energie, și timp ca să obținem această energie. Degravificarea unei nave consumă mai multă energie decît un zbor de cîțiva ani. Mă îndoiesc că VEGAS are rezerve suficiente pentru manevre și suprasolicitările ce apar. Uf, și nu știu care este situația pe muntele Alfonso. Păcătoasă treabă.

Necăjită, mi-am îmbrăcat cu smucituri costumul de protecție. Abia mă îmbrăcasem și îmi potriveam la brîu o armă, cînd m-am trezit cu Belami. S-a holbat la mine, a ciocănit cu degetul în cască și a început să țopăie rîzînd ca un maimuțoi.

Ailila ! Păpușa din sufragerie ! Păpușa din poveste. Cap de sticlă !

Pentru el, fiecare lecție văzută este o poveste. Cuvîntul păpușă încă nu-l auzisem de la el. L-am ghiontit în glumă.

Ia hai la treabă, samuraiule. Nu avem timp de păpuși.

Spre norocul meu, panourile se aflau într-o debara aproape de ieșire. Pînă am apucat să car cu doi elemenți în sala de decontaminare, el i-a și adus pe ceilalți zece. M-am hotărît să risc și să-l iau cu mine, afară.

Deoarece nu puteam să-mi dau seama cum va reacționa Belami în mediul de afară, spre marea lui bucurie l-am îmbrăcat într-un costum de protecție și pe el. Cea mai mare plăcere i-a făcut-o casca. Imediat, a devenit mîndru și important. Îmi făcusem socoteala că mediul de afară ar putea să-i șteargă performanțele intelectuale obținute în navă. Nu voiam să risc o nouă modificare în creierul său. Poate că el a rămas adaptat ambelor medii magnetice și nu i se mai poate întîmpla nimic. Poate că, încet, situația revine la normal. Nu am însă chef să fac experiențe într-un domeniu în care nu mă pricep, tocmai pe el.

După ce am blocat ușa spre navă, am deschis-o pe cea în afară. I-am spus lui Belami să fie cuminte și să mă asculte. M-a aprobat cu gravitate, apoi s-a uitat lung la

vegetația ce se deschidea în fața noastră. Părea înstrăinat de lumea pe care o părăsise.

Nu ți s-a făcut dor de ducă, Belami ?
Nu înțeleg : „dor de ducă".
Ești liber. Nu pleci ? Uite colo, cît vezi cu ochii..:
Belami nu prost. Acolo e foame și moarte.
Bine, samuraiule. Hai la treabă !

Iarba și buruienile crescuseră pînă la înălțimea pieptului meu. Mă întrebam cît mai au de gînd să crească pînă în miezul verii. Masa de vegetație densă părea un ascunziș ideal pentru orice animal. Înțelegeam acum de ce se înmulțiseră, nestingherite, unele sălbăticiuni. Poate că și pentru oameni e un ascunziș bun. Pentru noi însă, era plină de neprevăzut și pericole.

Cu ajutorul dezintegratorului am defrișat o fîșie lată de vreo treizeci de metri. Joaca asta părea să nu-i placă lui Belami. La început, se ghemuise intimidat. Cînd m-am întors din celălalt capăt al navei, defrișînd a doua fîșie, l-am boscorodit că stă și nu scoate panourile. Privirea lui m-a făcut să înmoi tonul. Părea că nu știe ce să facă : să mă admire sau să se teamă ? Se adapta, în general, destul de repede la *minuni*, dar acum nu-i plăcea *jucăria* din mîna mea. Spectacolul vegetației care sub acțiunea razei începe să fumege ușor și se transformă într-o pulbere cenușie fină, îl îngrijora.

Ailila, strici iarba. Ai moartea în mînă. Iarba moare.

Trebuie, dragul meu. Vrei să ne atace pisicile sau alte fiare ? Avem nevoie de o fîșie defrișată. Zonă de securitate.

Zonă de securitate, repetă el de cîteva ori. cu vocea înfundată de interfonul din cască. *Asta e nimic. Iarba e mîncare.*

Cînd am terminat, el și scosese toate panourile. Primul dintre ele, l-am desfăcut eu singură, cam greu. El însă înțelese repede regulile acestui joc. Sprinten și deosebit de îndemînatic, le desfășură el pe celelalte, neașteptat de repede. Fu foarte încîntat de laudele mele. După ce am conectat panourile la acumulator, pe cer au apărut niște nori care m-au necăjit. M-am întors la navă tristă.

Abia păsisem în *antreu*, că Belami sări lîngă mine strigînd *pisici, pisici !* Am scos arma și m-am răsucit spre valul

de pisici care izbucnise de la marginea zonei defrișate. Veneau puhoi, în salturi lungi și repezi. Am dezintegrat primele trei valuri, dar nu era de glumit. Am închis ușa și am pornit aparatura de decontaminare înainte ca să fi ajuns la noi. Belami clătină din cap, grav.

Pisicile mănîncă oameni.

După decontaminare, ne-am dezbrăcat și am trecut la pupitrul de comandă și am pus în funcțiune lansatorul de gaz hipnotic și valuri de pisici se prăbușiră într-un morman de cîteva straturi, înainte de a fi ajuns la panourile instalate de noi. Valurile care mai zbucniră din desiș, îngroșară stratul. Cînd întreaga hoardă rămase imobilizată de gaz, am încărcat tunul de bord cu cîte trei proiectile mici de cîte cincizeci de metri pătrați. Apoi, cu toată ura lucidă ce mi-o inspirau aceste feline ce decimau oamenii, am ochit și am tras.

Belami, lîngă mine, privi norul cenușiu ce se ridica din țărîna ușor carbonizată. Se frecă la ochi, neîncrezător.

Clic-clac, lumina, praf. Facem praf pisici ?

Dacă mai vin, le facem praf. Nu te simți răzbunat, așa. un pic ? După cîte ai pătimit din cauza lor...

Pisicile mănîncă oameni.

Dar oamenii ce fac ? Nu se apără ? Cum se apără ?

Fug.

Abia acum văzusem cu ochii mei situația de afară creată de hoardele de pisici. Din cauza lor, doctorul Hans devenea categoric cînd îmi spunea să nu ies. Are și dreptate. De fapt, de cîte ori se întorceau cu vehiculul, muniția era cam consumată și păreau scîrbiți amîndoi. Ce hoardă ! Și nu e singura. Sărmanii oameni. Nu toți au norocul lui Belami, să scape cu fuga sau să-și poată obloji rănile. Încă zece sau douăzeci de ani și hoardele astea ar fi în stare să devoreze nu numai oamenii, ci toate viețuitoarele de pe planctă. Cum vom reuși, oare, să le stîrpim ? Doar dacă le provocăm o epidemie. Scîrboasă treabă.

După mîncare, i-am programat lui Belami niște vechi filme de pe vremea lui Walt Disney, cu războaie între șoareci și pisici.

Sosise ora să recepționez emisiunile ce-mi erau adresate. Plină de speranțe, am deschis stația și am așteptat în fața difuzoarelor.

Tanti Ada tăcea : nici o veste de la scră.
Muntele Alfonso, la fel.
În fine, un mesaj de pe *Vegas*. Un mesaj laconic :
Avarie la bord. Sistemele de frînare defecte. Remedierile vor dura maximum opt săptămîni. Răbdare şi tutun. Salut.

Asta mai lipsea, ca să fie ziua frumoasă ! Iar lor nici că le pasă : îmi servesc un proverb de pe vremea cînd oamenii se otrăveau cu nicotină. Nu destul m-a otrăvit vestea, *răbdare şi tutun* îmi mai trebuie. Şi, ca un făcut, afară s-a pornit o ploaie subţire şi continuă. Cum să mi se încarce PACASOL-ul fără soare ?

Sînt foarte demoralizată. Cred că am să iau un somnifer, cu toate că detest medicamentele. Cînd mă mai şi gîndesc că greierii au putut să le provoace neplăceri alor mei şi celor de pe MATENE, simt că explodez. Parcă aş fi un vas în care clocoteşte apa şi aburul se înghesuie într-o supapă prea strîmtă. Nici nu mai pot gîndi cum trebuie. Îmi plesneşte capul şi ameţesc.

Oh, de-ar fi mîine cer senin !

24.

Plouă

18 mai...

E absurd, dar adevărat : plouă. Şi nu pot opri ploaia. Mărunţă, deasă, perfidă, neîntreruptă. Ploaie ticăloasă.

Pe panourile PACASOL-ului curg şiroaie de apă, în valuri mici. Arată jalnic. Parcă, dintr-un diamant îngropat în pămînt, un diamant uriaş, prost şlefuit, s-ar zări doar douăsprezece feţe murdare, mohorîte.

Am visat, în zori, greieri uriaşi. Tropăiau în fruntea unor hoarde de pisici. Eram înconjurată, fără ieşire. Veneau în puhoaie ce umpleau zarea. M-am trezit leoarcă de sudoare, scuturată de friguri. Urît coşmar.

Astăzi, omul meu a reuşit să-mi dea mat cu calul. Nici nu mă pot bucura de el, pentru el.

Pe toate posturile, o liniște de mormînt.
Mă gîndesc la greieri cu groază.
Belami cîntă un cîntec de ploaie, dar surîde prietenos.
Ailila ! Mîncăm un șah împreună ?
Mîncăm un șah, samuraiule. Potrivește tu figurile.
Doar pe el îl am. Aș vrea să rîd, aș vrea să fie cer senin. Nu vreau să fiu mohorîtă. Și nu pot. Sînt mai tristă decît ploaia.

25.

Plouă, și plouă

19 mai...

Plouă și plouă.
Asta e.

26.

De-ar exista un Dumnezeu

20 mai...

Pe vremuri, oamenii erau mai proști și mai fricoși. Chiar și Leonardo Da Vinci sau Albert Einstein, în ciuda minții lor scormonitoare, ajunși la adînci bătrînețe, încă nu știau decît o parte din marile adevăruri pe care eu le-am aflat de la cei ce le-au urmat. Pe vremuri, oamenii erau mult mai proști și mult mai fricoși. Stăteau prost cu mîncarea și nu aveau timp să-și cultive spiritul decît între războaie. Mereu era cîte un război undeva. Asta îi făcea să se simtă slabi și neajutorați. Aveau nevoie de cineva mai puternic, cineva care să le țină tovărășie în orele fără speranță, în clipele de suferință cînd îi apăsa teroarea, violența, sadismul semenilor, boala, foamea, setea sau singurătatea. O vreme, Dumnezeu a fost foarte bun pentru treaba asta. Apoi, oamenii au născocit Inchiziția. Dumnezeu, gata, a

stricat prietenia cu cei slabi : în numele lui, oamenii erau arşi pe ruguri publice sau erau jupuiţi de vii. Dumnezeu a devenit o putere nemiloasă care împarte suferinţa în doze stabilite de preoţi. Dar şi iertarea, tot preoţii o vindeau sub formă de *indulgenţe*. Prietenul pe care l-au născocit oamenii ca să se apere de suferinţele din suflet a devenit şi spaimă, şi afacere urîtă. Proşti mai erau oamenii ! Prin sufletele lor trecea o durere care cred că seamănă cu ceea ce simt eu, acum. De aceea l-au născocit. Eu nu-l pot născoci. E drept, mi-ar prinde bine acum un Dumnezeu bun şi săritor despre care să pot crede că vrea să mă ajute. I-aş împrumuta neliniştile şi i-aş povesti coşmarurile.

Dacă ar exista un Dumnezeu, l-aş ruga să oprească ploaia şi, numaidecît, un soare vesel ca un ochi de Diavol Şmecher ar răsări dintre nori şi ar zvînta panourile, şi ar împinge sintonii necesari în acumulatori, şi aş avea energia ce-mi lipseşte pentru staţie.

Dacă ar exista un Dumnezeu care îmi aude gîndurile şi care îmi vrea binele măcar pentru un singur sfert de ceas, n-ar fi atîta linişte în receptor şi, voci nevăzute, sute şi mii de voci nevăzute ale semenilor mei risipiţi în spaţiu, mi-ar spune : *mîine sosim, din toate colţurile universului, mîine în zori vom fi lîngă tine, nu eşti singură şi neajutorată, putem începe Marea Muncă, mîine sosim !*

Dacă ar exista un Dumnezeu care s-ar îndura de neliniştea mea, lîngă navă s-ar opri vehiculul nostru şi, din jumătatea de ou urias, ar coborî unchiul Dan şi doctorul Hans, ar intra în sufragerie şi mi-ar spune că totul e gata pe muntele Alfonso şi putem începe Marea Muncă, putem vorbi cu toţi cei plecaţi ca să organizăm bine totul...

Dacă ar exista un Dumnezeu care să se priceapă la avarii şi la tehnica noastră spaţială greoaie, atunci ar repara sistemele de frînare ale misiunii VEGAS şi, în loc să aştept opt săptămîni, m-aş întîlni cu ei peste trei zile. Hei, ce bun ar fi un Dumnezeu priceput la tehnică !

Dacă ar exista un Dumnezeu care să înţeleagă ce-i dragostea unei femei, atunci s-ar înduioşa de soarta mea şi, pînă mîine dimineaţă, pînă mîine şi nu pînă peste trei sau şapte ani, blondul şi dragul meu samurai ar deveni peste noapte mai cult şi mai inteligent ca mine, fiindcă nu-mi

folosește la nimic puterea lui dacă îmi este încă mult inferior, iar toată dragostea noastră oricît de dragoste este, trebuie să ne facă egali unul altuia, cît mai repede, ca să o putem numi dragoste. Durează prea mult pentru o femeie ca mine să realizeze această egalitate cu acest om al meu drag. Un Dumnezeu adevărat ar trosni din degete și... gata. Mă voi descurca eu cu Belami și fără Dumnezeu, nu-i vorbă că mă voi descurca, dar totul ar fi mai simplu și mai repede dacă...

Dacă ar exista un Dumnezeu, tată al tuturor ființelor văzute și nevăzute, atunci ar avea sentimente de tată și s-ar purta ca un adevărat tată al tuturor oamenilor : și al celor aflați departe, dar și al celor care pier acum pe această planetă, hăituiți de ploaie, devorați de pisici, înnebuniți de foame, roși de răni și dureri ascunse, neștiutori și neajutorați...

Dar nu există Dumnezeu... Aș vrea să-l pot reinventa, măcar pentru sufletul meu. Aș avea nevoie de un Dumnezeu, chiar leneș, rău, prost și surd, adică aș avea nevoie de o credință în el sau în așa ceva ; ar fi foarte comod.

Uf, nici o veste, de la nimeni.

Și plouă fără milă.

27.

Doar dragostea

21 mai..

A patra zi de ploaie fără oprire.

Sînt sleită și sufletul mi-l simt cum se stinge de atîta tristețe și neputință. Doar dragostea mai îmi dă cîteva minute de viață. Omul meu îmi simte tristețea și e plin de o tandrețe îndîrjită. E foarte bine, dar dragostea ține prea puțin și ploaia de afară copleșește totul. Întîi, totul se cutremură în mine și plutesc, apoi îmi recîștig greutatea și se trezesc în mine întrebări și gînduri. Dar afară plouă mai departe. Și nu pot face nimic împotriva ploii, nimic, nimic...

Oare, poimîine, va fi gata centrala ? Dar stația ?

Voi putea, poimîine, să-i aud pe unchiul Dan și doctorul Hans ? Parcă plouă de un secol și jumătate.

28.

Stenograma unei tragedii

22 mai...

Soarele nu a răsărit. Norii stau neclintiți ca niște ghemotoace de plumb. Totul e apă și mîzgă rea. Mie însă, acum, nu prea îmi pasă de ploaie. E adevărat că ploaia s-a oprit în zori, dar se pare că vrea s-o pornească mîine cu forțe noi. Soarele, oricum, nu mai îmi este de nici un folos. Sistemul PACASOL poate să zacă liniștit și inutil în noroi. Pentru că astăzi la prînz s-a întîmplat, în sfîrșit, ceva nou în nava noastră. A SOSIT DOCTORUL HANS.

Dormeam cu omul meu, imediat după prînz, prăbușiți într-un somn gol și plăcut. O zdruncinătură m-a trezit, Belami se săltase în capul oaselor și bombănea ceva. Ca prin apă, l-am zărit pe doctorul Hans. Mi-am dat seama că nu visez abia cînd i-am auzit glasul, tocmai cînd el ne acoperea cu cearșaful ce lunecase de pe noi.

Nu te speria, fetițo. Iar tu, Belami, stai cuminte că nu sînt o fantomă și nu vreau să vă mănînc șuncile sau sufletele.

M-am înroșit ca focul și l-am rugat să ne aștepte în salon, pînă ce ne îmbrăcăm. Doctorul ieși în grabă, neutru și politicos. Sosirea lui mă bucura, dar nu-mi era deloc plăcut gîndul că voi avea de dat explicații. Mă uitasem iritată la el, de parcă ar fi fost vinovat de goliciunea noastră. Mă scotea din sărite gîndul că aș fi putut păți asta cu tanti Ada. Toate apele tuturor ploilor nu m-ar fi spălat de ocările cu care m-ar fi năpustit.

Înghiontit de mine, Belami își îmbrăcă, fîstîcit, pantalonii, invers. Abia în salon mi-am dat seama de asta. Cît mai calmă, m-am așezat în fotoliu și, severă, l-am trimis pe Belami să se îmbrace ca lumea.

Aduc și cafea ! se oferi el surîzînd cu acea caldă prietenie dezarmantă de care face uz de cîte ori se știe vinovat.

Doctorul tuși, mă privi cu ochii mijiți, apoi oftă.

Ți-am citit jurnalul intim, doamnă. Și nu mă mir de nimica. Doamnă. Micuță și frumoasă doamnă.

Un val de rușine, furie și neputință, mă scuturară.

Nu te înfuria și fii calmă. Vei avea nevoie și de mai mult calm. Ai rezistat bine în zilele astea. Aș zice chiar frumos, pentru o puștoaică. Neobișnuit de frumos, dar precoce.

Doctore, m-am zbîrlit eu. *Dacă ai citit totul, măcar taci. Aștept vești de la dumneata. Nu aștept...*

Morală. Nici să nu aștepți morală. Nu văd nimic urît sau anormal în ceea ce am citit. Nici nu avem timp pentru fleacuri. Avem treabă. Apoi adăugă pe un ton suspect. *Mîine pleci cu soțul tău pe muntele Alfonso. Ai să rămîi acolo. Singură cu el.* Îmi tot ocolea privirea. Ceva nu era în ordine. Deloc nu era.

Ceilalți ? am întrebat și am țipat : *De ce ai venit singur ? De ce !*

Tocmai atunci apăru Belami cu trei cafele, le puse pe măsuță și se vîrî între noi cu o expresie cam geloasă. Scoase din buzunar un pieptăn și panglica de catifea neagră cu care îi legam de obicei cocul pe creștet. Voia să-l pieptăn. Acum, neapărat acum. Se așeză la picioarele mele, îmi prinse gleznele și mă privi lingușitor.

Ceilalți au murit, spuse doctorul sec.

Ceilalți au murit, repetă Belami vesel și mîndru.

Asta-i situația, oftă doctorul.

Mai tîrziu, după ce mi-am venit în fire, doctorul mi-a povestit cum s-au petrecut lucrurile. Am înregistrat pe furiș povestea lui ca s-o stenograficz mai tîrziu. Iată stenograma.

Trebuie să știi, fetițo, că am plecat de aici cam îngrijorat. Mă temeam să nu pățești ceva din cauza lui Belami.

A fost o călătorie mai lungă decît ne-am așteptat noi. Micul Belmondo a făcut multă gălăgie, iar Ada era foarte nervoasă.

După o jumătate de oră ne-am întîlnit cu o colonie de găini albe. Cred că erau cîteva milioane de exemplare. Terminaseră de clocit și erau înconjurate de puii mici, goluși, neputincioși. La o margine a colinei se iscase o învăl-

măşeală. Cîteva sute de şobolani, grupaţi într-o armată compactă în formă de pinten, voiau să pătrundă în colonie. Aventura lor era lipsită de şanse de reuşită. Ghearele şi ciocurile blîndelor găini Leghorn s-au ascuţit de cînd trăiesc în sălbăticie ; aripile le sînt mai puternice şi trupul, neîndopat, e mult mai uşor la zbor. Din învălmăşeală, cîte o găină se retrăgea cu un şobolan hărtănit în cioc, zbura spre pîlcurile de pui şi le zvîrlea prada. Zborul vehicolului nostru, Oul, nici nu le-a atras atenţia. Poate că se temeau numai de vietăţile care nu zboară. Poate că nu cunosc duşmani în văzduh, ci numai jos.

În ora de călătorie ce a urmat, am întîlnit doar cîţiva oameni singuratici şi cîteva turme de alte vietăţi : iepuri, pisici, cîini, castori şi vite. După cum ţi-am mai spus, vieţuitoarele trăiesc în turme mari şi numai pe om îl mai vezi că umblă de unul singur, uneori. Se pare că numai în turmă vieţuitoarele au sentimentul că pot supravieţui.

Am deviat drumul ca să urmărim o ceată de vreo treizeci de oameni care hăituiau o vacă bălţată. Cînd au văzut vehiculul nostru, s-au speriat, au abandonat vînatul şi s-au risipit.

Ajunsesem pe terenul unei foste culturi de viţă de vie, pe panta lină de la poalele unui şir de dealuri ce urcau spre munţii din zare. În apropiere, am zărit o clădire foarte veche, destul de solidă, dar năpădită de buruieni. O cramă. Aşa ceva nu mai văzusem decît o dată, demult, în copilărie. O cramă într-un povîrniş ceva mai abrupt. Viţa de vie se sălbăticise şi numai de sus îţi puteai da seama că mîna omului şi maşinile dirijate de el au muncit pe aici, cîndva. Mă gîndeam că poate, în beciurile cramei pot exista oameni. Atunci am zărit, alături, vehiculul pe care îl vezi sub geam, Farfuria cu care am venit încoace.

Aterizarăm lîngă Farfurie. E un model nou cum nu văzusem înainte de a pleca în misiunea spaţială. Mi-am pus repede casca de protecţie şi m-am repezit primul. Credeam că voi da peste echipaj...

Nimeni. După urme, sosiseră trei oameni. O părăsiseră cam de un an. Fără costume de protecţie. Nimeni nu i-a putut opri, sosiţi pe planetă, să nu dea buzna afară.

Sistemele de telecomunicaţii erau defecte. Fireşte, vechea poveste. De cînd au fost înlocuite sistemele radio

şi video clasice, a început era defecţiunilor tehnice. E drept că aparatele pe bază de sintoni sînt mai puternice, dar sînt exagerat de sensibile. Şi depanarea e afurisit de complicată. Prea puţini se pricep. Eu unul înebunesc pînă îi vin de hac unuia. Mi-am dat seama că aş avea nevoie de trei săptămîni ca să repar sistemele de telecomunicaţie ale Farfuricei. În rest, totul se afla în perfectă stare. Rezerve de energie — pentru un an ; alimente cam puţine, unele conserve erau chiar alterate.

N-am găsit jurnalul de bord, nici caseta cu documente. Trebuie să ne mulţumim doar cu matricola : STL-32-p-401. În codurile noastre nu figurează. Sînt codurile noastre prea vechi, e vehiculul prea nou. Din hainele aflate în dulapuri am dedus că pasagerii erau trei : o femeie în vîrstă, un adolescent şi o fetiţă sub şapte ani. Probabil că vehiculul a plecat de la bordul unei supernave. Nu cred că au parcurs un drum prea lung, deoarece n-am găsit înregistrări. Cred că au călătorit cel mult o săptămînă. E un vehicul pentru patrulare. Are propulsoare grozave şi o degravificare excepţională.

Ne-am înţeles ca eu să rămîn în vehiculul acesta şi să-l conduc spre munţele Alfonso, urmat de ceilalţi cu Oul nostru.

O luasem cu mine pe Ella. Asta a fost o mare greşală. Nu ştiam că există acid fosforic la bord, nu bănuiam ce încurcături va provoca mai tîrziu. Parcă luasem o mică statuetă de bronz coclit, cît un soldăţel călare — ştii, jucăriile de altădată.

Pe drum, din ce în ce mai des, mă încerca o ciudată nedumerire. Mereu îmi venea s-o privesc. Această insectă imobilă cu trup de călugăriţă avea o ţinută mîndră de minusculă zeitate a cruzimii, ţinută care îmi crea o nelinişte neplăcută.

În timp ce aterizam pe o încăpătoare platformă de piatră pe munţele Alfonso, mi s-a întîmplat ceva. Parcă intrase o altă voinţă în creierul meu şi îmi poruncea să mă îndrept spre dulapul cu chimicale din încăperea alăturată. Am sesizat doar un fulger verde în ochii greierului aflat lîngă mine, pe pupitru. Eram conştient de scurta fulgerare ce-mi pătrunsese în ochi prin sticla căştii de protecţie. Ştii, nu-mi dezbrăcasem costumul, dar raza verde trecuse prin

cască. Eram conştient că nu trebuie să abandonez comenzile şi totuşi le-am adandonat şi m-am îndreptat spre uşă. Dar n-am ajuns acolo : şocul aterizării m-a trîntit la podea. Am lunecat în direcţia opusă, spre ieşire. Mă cuprinsese o ciudată spaimă şi m-am grăbit să ies.

Pînă să-mi adun gîndurile şi să judec întîmplarea, m-am trezit afară, într-o învălmăşeală, la cîţiva paşi de peretele prăpăstios. Cinci oameni se luptau cu un stol de cîteva sute de rîndunici. La o asemenea altitudine, era de neînţeles cum de urcaseră şi sălbaticii, şi păsările. Gîndeşte-te la frig şi zăpadă, ce înseamnă ele pentru aceste păsări gingaşe. Gîndeşte-te şi la urcuşul pe care l-au avut de înfruntat oamenii. Ce puteau căuta aici şi unii, şi alţii, n-am reuşit să înţeleg. Dar hăituiala zburătoarelor, era şi mai de neînţeles.

Urmărit de un stol ce mă atacase frenetic, m-am retras în centrala de energie. Din cauza emoţiei, mi-am controlat întîi costumul. Nu suferise nici o leziune. Nici n-ar fi putut ciocurile să răzbată prin acest material atît de suplu şi rezistent. Mă speriaseră însă. Cînd am privit apoi afară, oamenii dispăruseră şi stolurile coborau în picaj, spre fundul prăpăstiei. Nu mai era nimic de făcut.

Curînd a sosit şi Ou!. Ne-am apucat urgent de treabă. Uitasem de greierul rămas în Farfurie. Nu aveam ce căuta în ea, bagajele noastre se aflau toate în Ou.

În zilele ce au urmat, am muncit pe rupte. În urmă cu trei zile, am terminat aproape toată treaba. Am fi pus în funcţiune sistemele de telecomunicaţii, dar ne lipseau nişte piese de schimb. Nu ştiu cum de am uitat să le luăm cu noi, că doar le pusesem pe listă. Aveam energie, dar nu puteam comunica nimic.

Dan s-a oferit să plece cu Farfuria pînă la tine şi să ni le aducă. Trebuie să-ţi spun că în tot acest interval, greierul—păpuşă, Ulla, rămăsese uitat în Ou. Muncisem de zor şi nu ne era nouă gîndul la greieri. Am fost neglijenţi cu ei, asta e. Oamenii cînd fac o greşeală, se pare că o fac în serie.

Ada a cerut să meargă şi dînsa cu Farfuria. Era a doua schimbare de program pe care ne-o pretindea. Prima dată, îşi amînase plecarea la seră, cu toate că ştia că tu aştepţi

veşti de la dînsa, de acolo. Că doar lăsasem rabla mea de staţie în stare de funcţionare. Dar ea, nu şi nu, că nu vrea să stea singură la seră. Acum, altă idee : voia să ia nişte mărunţişuri pe care, chipurile, le-ar fi uitat. Cred că mai degrabă voia să te controleze pe tine. Bombănise, adeseori, că tu eşti în stare să sări în gîtul lui Belami. Ştii foarte bine cum vorbea...

A urmat mutarea bagajelor în Farfurie. Sosise ora de somn a micuţului Belmondo. Ada s-a instalat cu el în salonul cam strîmt al Farfuriei. Unchiul tău se ocupa de transportul bagajelor. Eu eram în nava cea mare şi meşteream ceva la emiţătoare. Poate ăsta a fost norocul meu : că rămăsesem singur cu staţia.

Mă cam luasem cu treaba cînd mi-am dat seama că afară s-a înnoptat şi Farfuria n-a plecat încă. Nedumerit şi cam iritat, m-am pregătit să-i apostrofez. Mă aflam lîngă geam. Niciodată nu voi uita ce am văzut.

Zăpezile se topiseră în ultimele zile şi doar o uşoară umezeală mai stăruia acolo unde trîndăviseră troiene dolofane de zăpadă îngheţată. Vîrful Alfonso, cu cele trei stînci, aidoma unor statui, domina majestuos şi abrupt întregul ţinut.

La marginea prăpastiei ţopăiau două fiinţe gata să se încaiere. Ada şi Dan. După o clipă de stupoare, mi-am dat seama că nu vor să se încaiere, ci dansează un fel de dans războinic. Din capul fiecăruia iradia o intensă lumină verde. Cei doi greieri ! am gîndit şi am îngheţat. Ada şi Dan ieşiseră FĂRĂ COSTUME DE PROTECŢIE. Înţelegi ? Greierii se îmbătaseră cu acid fosforic, se mutaseră în ei şi îi scoseseră din Farfurie, fără costume.

M-am echipat în fugă şi am ieşit. Era însă prea tîrziu. Jos, în adîncul prăpastiei, clipeau două luminiţe verzi a căror intensitate amorţea încet, aşa cum piere căldura dintr-un trup mort.

M-am repezit în căutarea copilului. În Farfurie era o dezordine demenţială. Lucruri sparte şi veşminte sfîşiate zăceau de-a valma. O sticlă de acid fosforic goală m-a făcut să înţeleg totul. Am scotocit ca un nebun prin această dezordine. În cele din urmă am găsit copilul. Sub un halat sfîşiat. Zăcea cu păpuşa în braţe. Din păpuşă plecase Ulla

și păpușa redevenise o simplă păpușă de celuloid rece. Copilul, și el, se răcise. Așa s-au petrecut lucrurile.

Înțelegi ce trebuie să facem ? Trebuie să afle, urgent, cei de pe Matene ce sînt greierii în stare. Poate au și aflat pe pielea lor ! Dar mai avem și destul de lucru, pentru că am rămas singuri, pînă sosește VEGAS, pînă sosesc și alții. Mîine plecăm pe munte și rămîi acolo cu Belami. Vei lucra douăsprezece ore pe zi. Dispecerat, cum s-ar zice...

M-a obosit de moarte relatarea tragediei. Mă duc la Belami. Doar el mă mai poate face să mă simt apărată.

29.

Rămas bun

23 mai...

Și iată-ne gata. Mîine în zori plecăm spre muntele Alfonso.

Doctorul doarme, Belami doarme. Afară, lîngă buruienile înalte de un stat de om, în lumina lunii, ne așteaptă Farfuria. De mîine, voi lucra în nava *Delilah-32*, pe munte.

Rămas bun acestei nave în care mi-am trăit viața de pînă acum. Aici am scos primul țipăt, aici am învățat să umblu, să vorbesc, să gîndesc, să sufăr și să iubesc. Sînt născută undeva în spațiu, la o distanță de aproape patruzeci de mii de ore de zbor. Sînt singura supraviețuitoare a misiunii *Pan 318-H-2-p*. Misiunea a fost îndeplinită : minuscula planetă Ikadia a fost fertilizată : plantele cultivate de noi s-au răspîndit pe toată suprafața, cresc, rodesc și se înmulțesc în cicluri de cîte 83 de zile. O altă misiune, cu zootehniști, poate s-o populeze oricînd cu animale. Poate, dar de unde să-i iei pe zootehniști ? Containerele navei sînt pline cu mostre din recolta obținută în al 39-lea ciclu. Misiunea a fost îndeplinită.

Dar, oare, cui să-i raportez îndeplinirea misiunii ? Institutul de culturi biospațiale mai numără vreun supraviețuitor ? Centrul de coordonare mai există ? NU. Și totuși misiunea a fost îndeplinită. Cîndva, vom avea noi

alte institute, alte centre de coordonare. Atunci abia va pleca o navă cu animale spre Ikadia. Cînd asta ? Peste decenii sau secole ? Ikadia mai poate să aştepte — avem treabă aici. Multă, lungă şi grea muncă ne aşteaptă. Iar eu voi fi un pion în ea.

Rămas bun pereţilor în care mai stăruie ecoul paşilor părinţilor mei, rămas bun jucăriilor stricate şi hainelor prea mici.

30.

Peisajul planetei

24 mai...

Prima seară într-o navă străină ! Cînd mă gîndesc că n-am călcat niciodată într-o altă navă, mă gîndesc că ar trebui să fiu puţin cam emoţionată şi să consider evenimentul, important, excepţional, mult dorit. Dar, nimic din toate astea. Poate pentru că m-a obosit călătoria şi, mai mult decît atît, descărcarea bagajelor. E drept că bărbaţii nu prea m-au lăsat şi Belami a îndrăznit chiar să mă ameninţe cu degetul. Eu însă... Da, mă simţeam un fel de... persoană principală !

Sînt frîntă de oboseală şi astfel gîndurile negre mă mai ocolesc. Am toate motivele să fiu îngrijorată. Peisajul planetei m-a pus pe gînduri. Am ajuns la concluzia aproape sigură că planeta asta nu poate fi Pămîntul şi nu pot să înţeleg unde anume ne aflăm. Va trebui să verific mai serios opinia mea, ca să nu mă mai ia doctorul peste picior şi să-mi spună că sînt o puştoaică prăpăstioasă.

Călătoria noastră cu farfuria a decurs fără evenimente. Belami a stat la început să privească peisajul, alături de mine, dar s-a plictisit repede şi s-a pus pe dormit.

Sperasem să văd oameni şi animale. N-am zărit decît un grup de trei oameni, al treilea fiind un copil. Am survolat în schimb imensa colonie de găini Leghorn de care îmi vorbise doctorul. Sînt cîteva milioane, cel puţin. Un furnicar alb, agitat. Am văzut şi o vacă, singură, apoi,

într-un tîrziu, un cîrd de porci. Atît. M-a surprins absența mamiferelor sălbatice mari : tigri, lei, căprioare, urși, maimuțe. Să fi dispărut ? E ciudat că nu au supraviețuit decît fostele animale domestice. Dar poate că absența celorlalte nu se datorește dispariției. Poate că, pur și simplu, NU AU FOST ADUSE...

Surprinzătoare mi s-a părut și vegetația existentă. În primul rînd, copacii. Pe distanța de aproape două mii de kilometri pe care am survolat-o, n-am întîlnit nici o pădure de mesteceni sau brazi. Și doar știu bine că, din secolul douăzeci, aceștia au fost replantați imens și îngrijiți cu strășnicie. Nici perdele de plopi sau duzi nu am văzut. Nici salcîmi. Nici sălcii. Nici măcar un singur stejar. Doar livezi de caiși, vișini, piersici sau alte soiuri de fructiferi. Iar pe marginea celor două șosele părăginite pe care le-am întîlnit, erau plantate perdele de viță de vie cățărătoare. Crescuse halandala, pe alocuri se tîra pe lungi suprafețe de drum.

Iar florile... Nici o floare ornamentală. Și ce mult mi-a plăcut să urmăresc filmele cu trandafiri, crizanteme, garoafe, dalii, margarete, gladiole sau tufe de liliac alb ! Speram, cînd zburam încoace, că voi putea culege uriașe mormane de liliac alb, ca să împodobesc totul în jurul meu cu flori, ca să mă îmbăt cu parfumul lor necunoscut. Se pare că speram degeaba. N-am văzut nici o floare pe întreg traseul. Nici măcar buruieni. Numai legume și zarzavaturi crescute în dezordine. La prima vedere ar putea să pară buruieni, atît de neașteptat s-au amestecat, sălbăticite. Un peisaj la care orice cultivator s-ar apuca de cap. Cum de nu mi-a vorbit unchiul Dan de toate acestea ? Trebuia să fi observat cum cresc pîlcuri de varză și salată în mijlocul lanurilor de cereale. Trebuia să-l fi supărat aspectul lujerelor cu floarea-soarelui cotropite de vrejuri de fasole și castraveți. Nu mai vorbesc de tufișurile piramidale de cartofi și roșii sălbăticite care au devenit hățișuri de nepătruns. Nimic nu mi-a spus despre toate astea. Mă rog, doctorului poate să nu-i pese de culturi. Dar unchiul Dan de ce nu mi-a spus că nu există flori ? Poate a văzut pe alte trasee ? S-ar putea. Nu-mi vine să cred că tot ce nu se poate mînca a fost distrus sau a pierit cumva. Da, e bine că nu există buruieni. Da, nici florile nu se pot

mînca, dar dacă existau, nu cred că s-ar fi îndurat să le distrugă cineva. De pierit, nu cred că au pierit așa, singure. Mai degrabă se pare că NICI FLORI NU AU FOST ADUSE. Dacă e așa, atunci... Nu, nu vreau să mă gîndesc la o astfel de variantă. Trebuie să caut dovezi sigure.

Toată vegetația, în mod surprinzător, e prea dezvoltată pentru sfîrșitul lunii mai. Nu cumva și anotimpurile și-au schimbat durata ? Sau, poate, AICI, anotimpurile au fost și sînt ALTFEL ? Atunci, ar însemna că ne aflăm ALT-UNDEVA. Din februarie, de cînd am sosit, nu pot să-mi dau seama precis care este situația anotimpurilor. Va trebui să-l întreb pe doctorul Hans, mai pe ocolite, dacă nu a observat anumite nereguli în perioada de cînd a sosit. Dar dacă a observat și nu mi-a spus nimic ? Sînt complet derutată. Mă sîcîie senzația că mi-au fost ascunse anumite lucruri.

Nu mai pot continua. Belami mă cheamă la culcare, stăruitor. Zîmbește larg, răsfățat : *Ailila, vino mai repede la culcare...*

31.

Planeta Lostany

25 mai...

Stația încă nu e gata. Doctorul Hans a descîntat-o zadarnic toată ziua, în timp ce Belami și cu mine ne-am ocupat de gospodărie.

Mă strigă Belami. Doctorul vrea să bea o ceașcă de ceai cu mine. Am să încerc să-l trag de limbă ca să-mi lămuresc situația...

...E miezul nopții. Mi-e imposibil să adorm. Pe Belami l-am lăsat sforăind, nepăsător, neștiutor.

Am aflat ADEVĂRUL de la doctor. Abia acum.

Da, nu ne aflăm pe Pămînt. Doctorul știa mai de mult asta, dar îmi ascunsese adevărul. Amînase clipa, ca să mă pregătească. Nu voia să-mi producă un șoc această veste.

Ne aflăm pe planeta Lostany, colonizată în urmă cu două sute de ani. Deoarece comunicaţiile cu colonizatorii s-au întrerupt de mult, s-a presupus că au murit cu toţii. Ei, uite că a fost o părere greşită. Era linişte pe Lostany. Dar oamenii au continuat să trăiască, să muncească şi să fertilizeze planeta pînă la cataclismul magnetic care le-a şters memoria.

Cînd am auzit asta, am sărit de pe scaun şi am strigat *asta-i culmea !* Trebuia, imediat, să-l fi întrebat două lucruri care abia acum mi-au trecut prin cap. Dacă nu sîntem pe Pămînt, atunci de ce cred cei cu care am luat legătura că noi ne aflăm pe planeta-mamă ? Şi de ce nu se aude Pămîntul în receptoarele noastre ? Că doar comunicaţiile cu ajutorul particulelor de sintoni ajung instantaneu în orice colţ al Universului... Am să-l întreb mîine. Fusesem prea şocată ca să mă gîndesc, atunci, la aceste două probleme. M-am aşezat şi l-am lăsat pe doctor să se scuze că mi-a ascuns adevărul. I-am spus doar că nu-i niciodată prea tîrziu ca să afli adevărul. Ce altceva să-i fi spus ? Apoi am încercat să urmăresc, să înţeleg şi să reţin precizările pe care mi le-a dat despre Lostany. Le notez pe cele mai importante.

Soarele nostru se numeşte ATONA. În afara noastră nu are alţi sateliţi. Dacă aş fi avut cunoştinţe de astronomie mai serioase, aş fi observat acest amănunt. Din păcate însă, în aşteptarea întoarcerii pe Pămînt, eu mă pregătisem să mă specializez în arhitectură. Nici tanti Ada, săraca, medicul misiunii noastre, nu avusese cunoştinţe de astronomie. A murit fără să ştie că se află altundeva. Cum era să ne dăm noi seama unde sîntem, dacă bărbaţii tăceau ? Nici absenţa Selenei, satelitul natural al Pămîntului, n-am remarcat-o, din cauza condiţiilor interioare ale navei. În plus, cerul, noaptea, era mereu noros...

Perioada de rotaţie, din întîmplare, coincide cu aceea a Pămintului. Diferă în schimb perioada de revoluţie : 243 de zile, adică opt luni terestre. Ar trebui, deci, să schimb datele din acest jurnal. Voi păstra însă, convenţional, cronologia pămînţenilor. Şi pe Ikadia, conform tradiţiei, păstram calendarul planetei-mamă, chiar şi numă-

rătoarea orelor. cu toate că acolo ziua avea optzeci și patru de ore.

Anotimpurile anului pe Lostany sînt numai două : cald și rece. În cel rece, temperatura coboară foarte rar pînă la minus cinci grade Celsius. Acum, în anotimpul cald, care va mai dura două luni, temperatura nu va urca niciodată peste douăzeci de grade. O climă cît se poate de temperată, dar cam umedă.

Planeta este cam de treizeci de ori mai mică decît Pămîntul dar, din cauza densității, are o gravitație apropiată : 8,89. Compoziția atmosferei, bogată în oxigen, este mai săracă în azot. Lipsesc gazele rare, iar procentajul de bioxid de carbon este mai ridicat. Atmosfera încetează la înălțimea de cinci mii de metri și, din această cauză, radiațiile sînt mai puternice, iar praful cosmic se depune mai repede. Toate acestea influențează creșterea intensivă a vegetației.

Raportul dintre suprafața uscatului și apei este egal. Planeta are două continente și două oceane, care le separă. Apa oceanelor are o concentrație infimă de săruri. O apă dulce, aproape chioară — cum zicea doctorul — pe care nici nu trebuie s-o mai distilezi. Fiind mult mai tînără decît Pămîntul, apa de pe Lostany nu și-a săpat albii largi sau adînci. Pîraiele sînt rare și, în general, seacă repede după încetarea ploilor. O altă caracteristică : oceanele nu au nici curenți subterani, nici valuri la suprafață, nici flux, nici reflux.

Muntele Alfonso face parte din singurul lanț de munți al continentului pe care ne aflăm. Celălalt continent este un platou neted ca o farfurie și nu a fost fertilizat. A rămas un simplu deșert acoperit de un strat de praf și cenușă gros de zece metri. Solul este bogat în săruri și compuși ai carbonului, azotului și fosforului, dar apa nu are pante de scurgere. În sezonul rece și ploios, totul devine acolo o mlaștină ; în cel cald, un ocean de pulbere fină și penetrantă. Probabil, din acest motiv, colonizatorii au preferat să fertilizeze acest continent, favorizat de pantele lanțului muntos și nu celălalt. Întreg masivul muntos este lipsit de urmele vreunei activități vulcanice. Doctorul Hans nu știe cum a fost botezat masivul și nu știe ce alt nume o fi avînd și acest așa-zis munte Alfonso pe care ne aflăm...

Atît am reținut din relatarea doctorului. Celorlalte amănunte nu le-am acordat atenție și nu prea le-am înțeles.

Sînt complet derutată. Îmi dau seama că va trebui să mă adaptez cît mai repede situației. M-a înciudat gîndul că nu sîntem pe Pămînt. Mă bucură însă faptul că nu pe planeta-mamă s-a întîmplat cataclismul, ci aici, la miliarde de ani-lumină distanță.

Nu înțeleg însă un lucru : de ce nu ne-a răspuns Pămîntul ? Teoretic, cred că trebuia să fi reușit să comunicăm normal. Practic însă, cred că sîntem ecranați. Există multe zone, în această galaxie, unde comunicarea este împiedicată de ecranare.

Asta e situația. Mă aflu pe planeta Lostany, în sistemul Atona din galaxia Thule. Pot face ceva ? Nimic. Voi vedea vreodată Pămîntul ? Nu știu.

Și acum, suflete, încearcă să adormi. Dacă poți.

Mă gîndesc la tatăl meu.

Mă gîndesc la mama mea.

Mă gîndesc la unchiul Dan.

Mă gîndesc la tanti Ada.

Mă gîndesc la micul Belmondo.

Și în toate astea, numai capcanele perfide pe care le ascunde Universul sînt de vină. Pînă vom apuca noi să prevedem totul, mulți oameni vor mai pieri prin hăuri.

Mă simt într-o stare de pericol continuu. Din fericire, lîngă Belami al meu, am senzația fizică a unei stări de securitate deplină. Chiar dacă e absurd, o am. Și e prea bine că o am. Dar gîndul că nu sîntem pe Pămînt... Totuși, e mai bine că nu sîntem. Aici au suferit doar cîteva mii de coloniști. Acolo ar fi suferit întreaga civilizație, întreaga omenire. Ar fi fost...

Doctorul Hans mi-a spus că există trei mii de supraviețuitori sălbăticiți. Cam atît a reușit să numere. Asta înseamnă că a pierit aproape jumătate din populația de pe Lostany...

Totul mi se pare, uneori, de-a dreptul ireal. Mai că-mi vine să cred că eu nici nu exist. Întind mîna spre Belami. El există ACUM și AICI, iată-l, este ÎMPREUNĂ CU MINE. Deci exist și eu.

Mi-e sufletul greu, greu...

Uf, fetiţo ! Nu te mai gîndi la cei ce au murit. Gîndeşte-te la cei ce trăiesc. Gîndeşte-te la cele ce ai de făcut. Pentru ei şi pentru voi. Haide, ce naiba ! Fruntea sus ! Nu eşti singură !

32.

Întîlnirea

30 iunie...

Au şi trecut cinci săptămîni ! M-am obişnuit cu toate. Cred că e un mare avantaj că am reuşit astea. De fapt, am avut şi mult de lucru. Seară de seară m-am culcat frîntă de oboseală şi nu am avut timp să-mi fac gînduri. Nici răgaz să-mi continui însemnările nu am avut. Despre cele aflate, mi-am zis că asta e situaţia, deocamdată.

Am muncit din greu, în zilele ce au trecut, deseori peste puterile mele. Întîi, timp de două săptămîni, am făcut ordine în nava *Delilah*. Este adevărat că m-a ajutat şi Belami, dar cred că nici legendarele grajduri ale lui Augias nu mi-ar fi dat mai mult de furcă. Doctorul, între timp, s-a tot căznit să repare staţia de comunicaţii fără să izbutească.

Ce să facem ? Trebuia să găsim o soluţie ca să intrăm în legătură cu cei din nava Vegas, ca să le dirijăm aterizarea. Doctorul a propus să ne mutăm cu *Delilah* în cîmpie, lîngă Pan. Ideea era posibilă, deoarece găsisem în magazie un set cu două sute de cartuşe degravificatoare, cu ajutorul cărora putem decola de oriunde. În plus, centrala de energie umpluse toate acumulatoarele şi, astfel, aveam rezerve mai mult decît necesare pentru mutare şi cîteva luni de consum.

Dar centrala ? Nu era cazul s-o lăsăm aici, pe munte, ca să ne plimbăm de colo pînă colo cu acumulatoarele. Trebuia luată cu noi. Am demontat-o, piesă cu piesă, şi am încărcat-o în Delilah. Altă muncă istovitoare. Fără Belami nu ştiu cum ne-am fi descurcat.

Belami... Omul meu mi-a întrecut toate aşteptările. Evoluează, ca să zic aşa, în progresie geometrică. În plus, are o răbdare şi o îndemînare de invidiat. Dacă la toţi cei care

și-au pierdut memoria și s-au sălbăticit în urma acestui accident paradoxal, recuperarea va decurge în acest ritm, atunci Marea Muncă nu va fi atît de dificilă cum credeam. Vom trăi și vom vedea.

Am zburat cu Delilah fără nici un incident și am aterizat lîngă Pan. Imediat, ne-am repezit cu un set de acumulatoare să punem în funcție stația de comunicații. Abia am stabilit legătura cu Vegas, că am și văzut-o pe Clara în monitor. Era ciufulită, răgușită și nervoasă. Cînd m-a văzut, a scos un chiot de bucurie și apoi și-a descărcat năduful. Avea și de ce : se pregăteau să aterizeze și tăcerea noastră îi speriase...

Nava *Vegas 312-N-9-d* a aterizat ieri în zori, lîngă *Delilah-32* și *Pan 318-H-2-p*. Cele trei nave culcate în cîmpie formează un triunghi isoscel. În această poziție ne va fi ușor să trecem de la o navă la alta. La mijloc, vom instala centrala de energie.

Cu ocazia întîlnirii, din rezervele bogate ale containerelor încărcate pe Ikadia, am pregătit un banchet în salonul cel mare. Am sacrificat și trei purcei de lapte iar din bazin am scos zece pești pe care i-am preparat la cuptor, după cele mai terestre rețete.

Momentul întîlnirii nu a fost chiar atît de patetic sau emoționant cum mă așteptam. Au intrat doi cîte doi, la intervale de un minut, prin ușa sălii de decontaminare. Doctorul, Belami și eu, ca gazde, îi așteptam în ținută de protocol, dar ei, sub costumele de protecție, erau îmbrăcați în salopete de lucru. Ar fi putut, măcar cu această ocazie, să încerce să fie eleganți. Probabil că au uitat. Cred că i-am privit cam pieziș, din cauza asta. Lor însă, nici că le păsa. Își scoteau căștile și costumele cu stîngăcia omului care nu prea le-a folosit, dădeau mîna cu noi și se repezeau la masă. Le recunoșteam fețele din ecran. Le știam și numele. Mi se părea că îi cunosc de cînd mă știu. Nici o emoție specială. Singurul sentiment nou era senzația pe care ți-o dădea strîngerea lor de mînă. Pentru că fiecare făcea asta altfel. Atît. Era un scurt moment de surpriză, de neprevăzut, în care îmi spuneam : *aha, deci așa*.

Musafirii, în prima clipă, îl priveau pe Belami cam pe sub sprîncene și îi vorbeau răspicat, așa cum i-ai vorbi unui

copil. La răspunsurile lui limpezi și prompte, fiecare a tresărit măcar un pic. După un surîs sau zîmbet, s-au simțit obligați să-l bată pe umăr, protectori și să-i spună : *bravo băiete ! deci, totul e în ordine ; ce surpriză mi-ai făcut ; nu pari de loc sălbatic*, sau așa ceva. Asta nu prea mi-a plăcut și nici lui. De ce voiau să sublinieze faptul că a fost recuperat ? Poate numai pentru plăcerea lor. Din fericire, după acest moment, s-au purtat cu Belami firesc. Așa că i-am iertat.

Mîncarea, întinsă pe masa festivă, i-a interesat mult mai mult decît prezența noastră. S-au repezit s-o înfulece.

N-am să transcriu discuția ce a urmat. E destul că am înregistrat-o. Au vorbit mult, dezordonat, însuflețiți poate și de bucuria întîlnirii. Prin vot unanim, doctorul Hans a fost ales coordonator-șef al primei etape din acțiunea de salvare și recuperare a oamenilor de pe planetă. M-a bucurat alegerea doctorului.

În această primă etapă, vom folosi nava Delilah drept școală pentru un număr de două sute de sălbatici. Luîndu-l pe Belami drept etalon, am ajuns la concluzia că un ciclu de școlarizare poate să dureze între patru și cel mult șase luni. Cum dintr-o statistică a doctorului rezultă că pe planetă se află aproximativ trei mii de supraviețuitori, pentru aceștia, pînă la școlarizare, se vor crea adăposturi pentru anotimpul rece, prin recondiționarea urgentă a unor clădiri din orașul părăsit. Urgent, pentru că sezonul cald e pe sfîrșite. De asemenea, pentru hrana lor, vor fi create puncte alimentare, din depozitarea recoltelor care cresc la întîmplare pe întreg continentul. La școala din *Delilah* vom lucra trei persoane : Clara, Belami și eu. Vom folosi materialele didactice selecționate astfel încît procesul de recuperare să fie cît mai rapid.

În etapa a doua, urmează să mai soscască două misiuni spațiale. Cu ajutorul lor, va fi continuată și încheiată acțiunea de salvare și recuperare a restului de supraviețuitori. Pînă atunci, din măsurătorile doctorului, rezultă că pe planetă va înceta activitatea magnetică nocivă pentru sistemul nervos uman și va dispare pericolul de amnezie colectivă. Vom putea trăi liniștiți, timp de două generații, pînă la viitoarea modificare a cîmpului magnetic.

Etapa a treia : întoarcerea pe Pămînt. Dar, cine știe cînd. Deocamdată, pentru cele aproape o sută de nave aflate în galaxie, trebuie să reorganizăm aici o planetă-bază, pentru mai multe generații. Un al doilea Pămînt.

Cu atîția oameni în jur, situația pare suportabilă. Întoarcerea pe Pămînt devine un vis îndepărtat. Vom avea mult de lucru pe planeta asta. Destul de mult. Rămîne și pentru alții o porție bună...

33.

Primul cuvînt

5 iulie...

Iată-mă și profesoară ! Împreună cu Belami și Clara.

Ieri seara, în nava Delilah a fost adus primul lot de sălbatici. Noi nu am asistat la sosirea lor și nu știu cum au reacționat la primul contact cu lumea care le-a fost ștearsă din memorie.

Nerăbdători, ne-am sculat azi-dimineață cu noaptea în cap, am îmbrăcat costumele de protecție, am înhățat gențile tixite de videocasetele cu programele pentru preșcolari și am fugit din nava Pan în Delilah.

Întîi, i-am studiat pe viitorii noștri elevi prin monitoarele sistemului video interior. Sînt unsprezece, o familie compusă din : o bătrînă, doi bărbați, trei femei, un adolescent și patru copii. Spălați, tunși, în haine noi, păreau niște oameni obișnuiți. Nici măcar expresia de pe fețele lor nu putea fi numită sălbatică. Poate doar puțin puerilă. Dar nu prea. Un fenomen de puerilitate era doar bătrîna : arăta foarte speriată și avea privirile rătăcite ale unui autentic bolnav psihic. O fi arătînd așa de bătrînă din cauza condițiilor de viață ? Posibil. Ce vîrstă are bătrîna — n-aveam de unde afla. Spre deosebire de ea, cei maturi nu păreau speriați, ci foarte jenați. Se învîrteau prin încăpere, pipăiau mobilierul cu stîngăcie și parcă se simțeau datori să acționeze cumva fără să-și dea seama cum, și asta îi încurca grozav. În plus, erau stînjeniți de haine, dar nu se îndurau

să le scoată : atingerea mătăsii, coloritul viu, le făcea plăcere. Vedeam pe fața lor că simt nevoia să acționeze, dar nu-și dădeau seama cum și astă îi vîrîse într-un impas care îi demoraliza. Copiilor, în schimb, nici că le păsa : zburdau fericiți și degajați ca niște vechi și deplini proprietari ai acestui mediu. Al lor era totul. Era plăcut să-i vezi.

Cu micul dejun înghesuit pe trei tăvi mari, ne-am luat inima în dinți și am intrat tustrei înăuntru. Clara era palidă și codițele ei subțiri semănau mai mult ca oricînd cu cornițele unui berbecel cam subdezvoltat. Belami era, în schimb, foarte sigur pe sine și îmi arunca priviri mirate și indispuse pe sub sprîncene. Desigur, eram pregătiți pentru eventualitatea unei agresiuni, dar mie îmi bătea inima așa de tare încît îi simțeam zvîcniturile în gît. Ca pe niște ciocane. Și Belami simțea asta și nu-i făcea plăcere frica mea. Dar sînt femeie, Belami ! Ce aștepți de la mine ? Veleități de conchistador ? Ei bine, nu le am.

La intrarea noastră au înlemnit cu toții, dar nici unul din ei nu a scos vreun sunet. Femeile s-au retras tiptil în spatele celor doi bărbați, iar copii s-au ascuns sub pat. Bătrînica s-a holbat la mine de parcă ar fi vrut să mă hipnotizeze și a scos un chițăit de spaimă. Bărbații ne-au măsurat pe sub sprîncene, prevăzători, dar nu agresivi. Doar adolescentul s-a grăbit să-și rînjească dinții cît mai fioros, atît de fioros încît devenise caraghios ca o mască stricată.

Mi-am zis că nu avem nici un motiv ca să ne așteptăm la o agresiune din partea lor și mi-am luat inima în dinți ca să pun tava pe masa de lîngă mine. Am încercat să le surîd prietenește. După mine Belami a pus tava alături și a scos un sunet gutural, un fel de *aoh*, pe care i-l cunoșteam și care însemna *mîncare*.

Unul din bărbați, cel brunet, s-a apropiat prudent și a mirosit mîncarea. Satisfăcut, a scos și el un *aoh* și ne-a surîs demn. Imediat, copiii au ieșit de sub pat și s-au repezit la masă. Doar Clara, cu tava în brațe, rămăsese împietrită, mai înspăimîntată decît m-aș fi așteptat. Belami i-a luat tava și a întins-o bărbatului de lîngă masă. Fîstîcit, omul a scăpat-o și mîncarea s-a risipit pe jos, spre bucuria copiilor. Tot planul nostru de a-i face să mănînce ordonat s-a prăbușit. S-au apropiat și femeile, au înhățat cîte ceva și au început să înfulece fără să ne slăbească din ochi. Doar

bătrîna a rămas neclintită în pat, puţin mirată, dar a continuat să scoată cîte un chiţăit jalnic şi caraghios, dintr-o încăpăţînare probabil senilă.

Du-te şi mai adu o tavă, Clara. Fără farfurii. Pune tot ce găseşti.

Cînd am terminat, s-au aşezat care pe unde a apucat şi au început să ne studieze cu un aer oarecum plictisit. Am încercat să-i fac să repete după mine cuvîntul *om*. S-au mulţumit să ciulească urechile, atenţi. Să repete cuvîntul, nici gînd.

Am ieşit cam deziluzionaţi şi am încuiat uşa înainte de a trece la pupitru ca să-i urmărim prin monitoare cum reacţionează la programul selecţionat de noi. Primele imagini i-au speriat şi s-au înghesuit în colţ, ca nişte oi. Curînd însă, s-au obişnuit şi au încercat să imite jocurile şi sunetele sugerate de lecţia pentru preşcolari. Erau însă lipsiţi de entuziasm. În cîteva zile însă, sper că le vom trezi pofta de a învăţa şi plăcerea de a cunoaşte şi a exterioriza.

La prînz, cînd le-am dus mîncare nu au mai strigat *aoh*. Au înfulecat în voie şi, cum rămăsesem lîngă uşă şi-i priveam, adolescentul s-a apropiat de mine şi m-a arătat cu degetul spunînd clar *om*. Mîndru de curajul său, s-a întors ţanţoş printre ai lui şi de acolo a mai repetat o dată gestul şi primul cuvînt omenesc. Ceilalţi au surîs şi, deocamdată, au tăcut.

Aşa a decurs prima zi de şcoală. Bătaia de cap începe de abia de acum încolo. Vom avea nevoie de foarte multă răbdare cu ei. Unde mai pui că vor fi aduse şi alte grupe...

34.

Perspectivele

20 iulie...

Uf ! Cîtă bătaie de cap ! N-am avut o clipă de răgaz. În afară de asta, în ultima săptămînă am avut nişte greţuri groaznice. Nu mai încape nici o îndoială : voi fi mamă.

Sună frumos, dar sînt încă buimăcită de surpriză şi greţuri. Încerc să fiu mîndră, aşa, un pic. Dar mă simt groaznic de încurcată şi nesigură. Toţi au început să facă pronosticuri : fată sau băiat ? Iar mie numai de ei nu-mi pasă : viaţa asta a doua care se trezeşte în mine, tenace şi brutală, mă zgîlţîie de cîteva ori pe zi cu o furie turbată. Doar dacă înfulec ceva, mai mult de frică, îmi trece.

În Belami s-a trezit un puternic instinct ocrotitor. Toată ziua stă lîngă mine ca o umbră, la pîndă. A devenit un soţ fanatic. Sper să nu-i treacă după ce voi deveni urîtă şi umflată. Probabil că tot fanatic va fi şi ca tată.

M-am împăcat cu gîndul că voi rămînc pe planeta asta cine ştie pînă cînd. Aşa că trebuie să-mi fac un cuib trainic pentru noi trei.

Copilul, aş vrea să-i semene lui Belami, şi la fizic, dar şi la suflet. Eu sînt o fiinţă cam sentimentală şi cam neajutorată. El însă e un om straşnic. Mîndria vieţii mele este că începe să mă întreacă în multe. Toţi copiii pe care îi vom avea aş vrea să-i semene, fiindcă va fi nevoie de astfel de oameni. Chiar şi nepoţii şi strănepoţii. Fireşte, printre ei, se va nimeri o zgîrie de nepoţică în care voi reuşi să mă recunosc. E inevitabil. O să fie nevoie şi de ea pe planeta asta...

Doctorul George închise caietul. Ar fi vrut să citească şi restul de pagini, dar îl cuprinsese somnul. Îl mai usturau ochii. Puse caietul în sertar şi îl acoperi. Înainte de a adormi, ultimul său gînd fu că trebuie, în zori, să-i ceară scuze doctorului Hans că îl deranjase pentru o discuţie inutilă...

...Dimineaţa, îl trezi un bărbat tînăr. Un adevărat zdrahon care, în ciuda trupului său de luptător, avea ochi albaştri şi blînzi. Trăsăturile mobile ale feţei sale trădau o minte ascuţită, plină de neastîmpăr.

Bună dimineaţa, spuse el cu o voce plăcută. *Şi bun venit pe planeta Lostany. Am auzit că ne-au sosit întăriri...*

Bună, căscă doctorul George alene. *Da, întăriri. Sîntem şaptezeci.* Îl scrută atent : i se părea cunoscut. *Ah, Belami !*

Doctore George, zîmbi el. *Ne-am văzut acum trei luni, în monitoare, cînd ne-aţi anunţat că veniţi încoace. Trebuia să vă întoarceţi pe Pămînt, dar aţi acceptat să ne ajutaţi. Veţi întîrzia cam vreo cinci ani...*

Asta-i viaţa, bombăni doctorul George şi clipi scurt. *Ia te uită ce flămînd m-am trezit ! Mi-e foame de cum deschid ochii...*

Dejunul e gata. Vă aşteaptă în sufragerie...

...La dejun, doctorul Hans nu aminti nimic despre discuţia nocturnă. Mîncară toţi trei în tăcere. Cînd să isprăvească, se ivi şi o femeie tînără, şatenă, tunsă paj, cu faţa obosită şi ochii încercănaţi.

Uf, bine că aţi sosit ! exclamă ea cînd îl văzu pe doctorul George. *Este atîta treabă aici... Cădem cu toţii de oboseală.* Se aşeză la masă şi îl privi pe Belami. *Ce face copilul ?*

Doarme. Bărbatul surîse. *Doarme şi nu-i pasă de nimic...*

Mai tîrziu, în timp ce discutau diferite amănunte tehnice, doctorul George se apropie de geam. Văzu afară două nave ceva mai mari, la mică distanță, așezate în unghi ascuțit. Ploaia se oprise și lăsase mari bălțoace de apă. Cerul era pîclos, plumburiu. Lîngă una din nave, distinse cîteva siluete argintii. Se întoarse la masă și se așeză.

Trebuie să aducem și nava noastră, spuse el. *Dar, întîi, să lărgim careul. Le vom muta un pic și pe astea trei...*

Discutară și alte probleme. Astfel, doctorul George află că a fost încheiată aprovizionarea punctelor de alimentare pentru iarnă, că sălbaticii s-au obișnuit să le frecventeze. Nu era încă rezolvată cazarea lor, cu toate că au început ploile. Cît privește cei două sute de elevi aflați în nave, află că recuperarea lor se desfășoară normal : au intrat în ultimul ciclu de învățămînt. În cel mult trei luni, se poate conta pe colaborarea lor. Dar nimeni nu-și amintește nimic despre cataclism. Pur și simplu și-au pierdut complet memoria...

Micuță doamnă, interveni brusc doctorul Hans, *să știi că te-ai supărat degeaba. Ți s-a găsit jurnalul. Ai uitat unde l-ai ascuns.*

Unde era ? zvîcni femeia.

În sertarul noptierei, spuse doctorul George. *L-am găsit aseară...*

Nu cumva l-ați citit ? Femeia se înroși, iar ochii îi fulgerară.

Scuzați-mă ! Doctorul George se uită lung la fața ei obosită și îl cuprinse o caldă compasiune. Se hotărî să nu-i vorbească de faptul că îi cunoștea o mare parte din gîndurile ascunse în caiet. *Eu sînt puțin prezbit și am venit încoace fără ochelari.* Pînă aici nu minți și se străduí să pară nepăsător. *După ce îi aduc, dacă permiteți...*

Ba n-am să permit nimic ! i-o reteză femeia.

Fii calmă, draga mea. Belami îi mîngîie mîna și se întoarse cu fața spre cei doi bărbați. *Scuzați-o. A fost de serviciu toată noaptea. E foarte mult de lucru la noi. E nervoasă din cauza oboselii...*

Stingheriți, tăcură cîteva clipe.

Toți sînteți mincinoși, suspină în cele din urmă femeia.

Eu nu mint niciodată, se apără doctorul George şi o privi lung, încurcat. Abia acum înţelegea, fără să fi început zborul de recunoaştere, că oamenii ăştia fac o muncă supraomenească. Pe sub masă, doctorul Hans îl lovi uşurel cu piciorul.

Dă-ne cuvîntul de onoare că nu ţi-ai vîrît nasul în caiet, pretinse doctorul Hans şi îl lovi încă o dată, ceva mai tare.

Orice femeie are nevoie de puţin respect, se apără Ailila. *Nu vreau să fiu absurdă. Nu vreau „cuvîntul onoare". Ce să fac cu el ?*

Nu am citit nimic, spuse ferm doctorul George. *Absolut nimic.*

Iar eu nu am scris nimic, oftă femeia. *Absolut nimic.*

Apoi se ridicară de la masă şi se împrăştiară fără să mai discute despre ei înşişi. Nu aveau timp. Era mult de lucru pe planeta asta. Mult pentru fiecare.

1973—1976

SFÎRŞIT

Fantastic Club

Lei 4

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE
au mai apărut:

Romulus Bărbulescu – George Anania
ȘARPELE BLIND AL INFINITULUI

Doru Davidovici
ZEIȚA DE ORICALC

Vladimir Colin
BABEL

A. E. van Vogt
ODISEEA NAVEI „SPACE BEAGLE"

Constantin Cubleșan
PARADOXALA ÎNTOARCERE